

Proleterce DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Mayıs 2009 Sayı: 5

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Yıllardır verilen mücadele, zaferle sonuçlandı. '78 yılından bu yana 1 Mayıs'ta yasaklı olan Taksim meydanı, büyük bir direnişle zaptedildi. Şişli'den Taksim'e santim santim yürünerek, her sokağında, her metrekaresinde çatışarak, polis barikatları aşılıp ulaşıldı meydana... Hem de sadece bu yıl değil, '89 yılından itibaren başlayan bir uzun yürüyüşü bu. Ölümler, yaralanmalar, tutuklanmalar pahasına... Son iki yıldır ise daha fazla yaklaşıldı hedefe. Ve nihayet 2009 1 Mayıs'ında mühür basıldı: Taksim 1 Mayıs alanıdır!

Bu zafer, Taksim hedefinden şaşmadan 1 Mayıs'ı yaşatan komünist ve devrimcilere aittir. Giderek artan biçimde Taksim'e çıkma isteği ve iradesi gösteren, öncü işçi ve emekçilere aittir. Ve tabi her zaman bir bayrak gibi en önde yürüten 1 Mayıs şehitlerine...

Kazanan, bir bütün olarak devrim cephesi oldu. Kaybeden ise, tüm kurumlarıyla devlet ve reformistlerdi... Yine iki 1 Mayıs vardı. Reformizmin icazetli 1 Mayıs'ı ile devrimci 1 Mayıs! Gerçekte ise tek 1 Mayıs sözkonusuydu. Çünkü herkesin gözü kulağı Taksim'deydi. Kitle de oradaydı, mücadele de. Direniş de oradaydı, zafer de... Hem de söke söke alınan büyük bir zafer...

2009 1 Mayıs, tarihe kazınmıştır artık. Taksim'in 1 Mayıs alanı olduğu tescillenmiştir. İşçi ve emekçiler, yıllardır susadıkları başarıma duygusunu yaşamıştır yeniden... Bir hedefe kilitlenildiğinde, onu fethetme tutkusuyla kararlı ve dik bir duruş sergilendiğinde, kazanılmayacak hiç bir şey olmadığı görülmüştür. Bu örnek, mücadelenin tüm alanlarında öne çıkarılmalı, kazanmanın yolu olarak bayraklaştırılmalıdır.

Sayfa 2'de sürüyor

Yaşasın direniş! YAŞASIN ZAFER!

Yaşasın direniş YAŞASIN ZAFER!

Krizle birlikte yükselen işçi ve emekçi hareketi açısından da oldukça önemli bir kazanım olmuştur 1 Mayıs. Bir süredir sönümlenmeye yüz tutan işçi direnişleri için, yeni bir soluk, güç ve moral aşılanmalıdır. Ne devletin ve patronun baskıları, ne de sendika ağalarının ayak oyunları, geriye çeken tutumları... İşçi sınıfı, kendine güvenmeli, iç örgütlülüklerini oluşturmalı, bir sınıf olarak dikilmelidir burjuvazinin ve sendika ağalarının karşısına... Aksi halde krizin faturası bir kez daha işçi ve emekçilere yıkılacak, bugünleri arar hale gelecektir.

İşte son olarak Erdemir'de yaşananlar, bunun somut göstergesidir. Geçtiğimiz yıllarda işçilerin özelleştirmeye karşı yükselen tepkilerini bastırmak ve milliyetçi-şoven kanallara akıtmak isteyenlerin elbirliği ile OYAK'a satılan Erdemir, kar oranları düşmeye başlayınca, faturayı hemen işçilere kesti. Faşist Türk-Metal sendikası yöneticileriyle yaptıkları bir anlaşma ile tam 16 ay boyunca işçi ücretlerini yüzde 35 düşüreceklerini açıkladı. Hem de bu uygulamaya 1 Mayıs'ta başlayacağını duyurarak. İşçilere bayramlarını zehir etmek istercesine... Bahanele-ri de hazır! İşçi çıkarmak zorundaydılar! Onun yerine ücret indirimine gitmişlerdi!

Erdemir işçisi, hem OYAK'a, hem de Türk-Metal sendikasına karşı büyük bir öfke içinde. Her ikisinin de milliyetçi-şoven yüzlerinin ardındaki sınıf düşmanı karakterlerini görmeye başladılar. Ne var ki, birleşik-örgütlü bir güç değil-ler henüz. O yüzden de güçlü bir karşı koyuş gerçekleştiremediler. Bu alçakça saldırının ardından binlerce işçi, Türk-Metal sendikasının önünde protesto gösterisi yaptı. Ancak bu eylem, saldırını boyutuyla düşünüldüğünde oldukça yetersiz.

Erdemir işçisi, tüm Türkiye işçi sınıfı adına büyük bir sorumluluk üstlenmiş durumda. Böyle bir saldırıya boyun eğmesi, burjuvaziyi cesaretlendirecek ve diğer fabrikalarda da benzer uygulamaları getirecek. Ama ilk andaki cılız tepki, daha güçlü eylemlere dönüşür ve saldırı püskürtülebilirse, bu tüm sınıf açısından büyük bir kazanım olacaktır.

İşçi sınıfının başında işsizlik ve daha ağır sömürü koşulları sallanıp duruyor. Türkiye, tarihinin en büyük işsizlik oranını yaşıyor. Son olarak açıklanan yüzde 15 ile, Avrupa çapında da rekor kırdı. İşsizlik arttıkça, Erdemir'de olduğu gibi düşük ücret-fazla mesai dayatmaları artacak. İşçi ve emekçiler, bu "kırk katır mı, kırk satır mı" kıskacından kurtulmak zorundalar.

Bütün bu açılardan 2009 1 Mayıs, orada elde edilen kazanım, belirleyici öneme sahip. Bir kez daha görülmüştür ki, mücadele edenler her zaman somut bir kazanım elde edemeyebilir,

ama kazananlar hep mücadele edenler olmuştur.

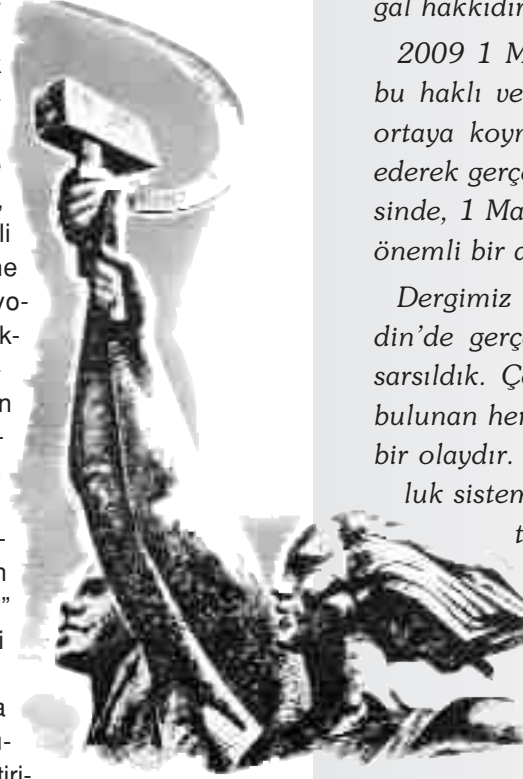
Seçimlerden yenilgi ile çıkan AKP hükümeti, "kabine revizyonu" ile imaj tazelemeye girişti. Uzun bir süredir beklenen bu değişiklik de 1 Mayıs gününe getirildi. Maliye, adalet, eğitim, dışişleri gibi en kritik yerlerde yapılan değişikliklerle, yıpranan yüzler yenilenmeye çalışıldı. Bu revizyon, AKP'nin aslına, "milli görüş" düşüncesine döndüğü şeklinde yorumlara yol açtı. Özellikle Bülent Arınç'ın devlet bakanı ve başbakan yardımcısı olarak görevlendirilmesi, bunun temel dayanağı oldu. Önceki dönemde meclis başkanlığını yürüten Arınç, "laik-ulusalcı" kesimin en fazla tepki gösterdiği isimdi.

Bir diğer tartışma konusu da, meclis dışından bakanlığa getirilen Ahmet Davutoğlu üzerinden yürüyor. Davutoğlu, zaten uzun bir süredir "gizli dışişleri bakanı" olarak anılıyordu. Şimdi gün ışığına çıkmış oldu. Ekonomi ise, tek elde toplandı ve başına Babacan getirildi. O Babacan ki, çok genç yaşta ABD'nin politikalarının belirlendiği ve kadrolarının yetiştirildiği gizli Bildenberg toplantılarına katılmıştı.

Babacan ve Davutoğlu, ABD'nin Türkiye'den beklentilerini karşılamaya en hazır iki bakan olarak yeni hükümette öne çıktılar. Böylece Nisan ayı başından beri, Clinton'dan Obama'ya Türkiye'ye yol eden ABD, AKP üzerinden son kozlarını ortaya serdi.

Bu revizyonun ABD'yi ve AKP'yi ne kadar kurtaracağı belirsizdir. Çünkü ne ABD'nin sarılan prestiji ve gerileyişi durmuştur; ne de burjuva klikler arasındaki iç çelişki ve çatlaklar yumuşamıştır. Aksine son Ergenekon dalgası, ulusalcı kesimi yeniden canlandırmış ve AKP karşıtı cumhuriyet mitinglerini yeniden başlatmıştır.

Ama son sözü yine işçi ve emekçiler söyleyecektir. 1 Mayıs'tan aldıkları güçle krize ve savaşa karşı mücadeleyi yükselttikleri anda, emperyalizmin ve işbirlikçilerin tüm planları bozulacaktır.

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

1 Mayıs'ta Taksim'i kazanmış olmanın haklı coşkusu ve gururunu yaşıyoruz. Devletin bütün engellemelerine, tehditlerine, estirdiği teröre rağmen, bir kere daha görüldü ki, bu topraklarda 1 Mayıs'a katılmak, 1 Mayıs için çatışmak meşrudur. Ve 1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanında, Taksim'de kutlamak, işçi ve emekçilerin en doğal hakkıdır.

2009 1 Mayıs, Taksim zaferiyle taçlanarak bu haklı ve meşru talebin artık kazanıldığını ortaya koymuştur. Burjuvazinin krizi bahane ederek gerçekleştirmek istediği saldırılar öncesinde, 1 Mayıs'ta Taksim'in kazanılmış olması önemli bir avantajdır.

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada Mardin'de gerçekleştirilen katliamın haberleriyle sarsıldık. Çocuk-yaşlı demeden düğün evinde bulunan herkesin katledilmesi oldukça önemli bir olaydır. Genelkurmay Başkanı'nın koruculuk sistemini övdüğü ve korucu sayısının artırıldığını açıklamasının hemen arkasından, bir korucu köyünde böyle bir katliamın gerçekleştirilmesi çarpıcıdır. Bu durum bir provakasyon olduğunu göstermektedir. Katliamdan yaralı kurtulanların olması, bunun korucular eliyle gerçekleştirildiğini ortaya çıkardı ve provakasyonu bozdu.

Dergimizin sayfalarında gündemdeki konulara ilişkin değerlendirmelerimizi bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

5. sayıda

3	Taksim'i kazandık
5	Taksim'i arkadan vuranlar
6	Taksim artık bizimidir
7	Taş, yürek, barikat
8	Tam göbeğindeyiz tarihin
9	Dipten gelen dalganın ayak sesleri
10	Almanya'da 1 Mayıs; "Biz işçi sınıfının çocuklarıyız"
11	DTP'ye artan baskı ve tutuklamalar
12	İşsizler hareketini yaratalım
13	Demir-çelik işçilerine "kırk katır mı, kırk satır mı"
14	Taksim'de kalkan kollarda, savaşılanların gücü var
16	"Beyaz yakalılar"ın IBM grevi
17	Kurtiş matbaacılık, ATV-Sabah direnişleri
18	Gürsaş'ta direniş okul oldu
19	Bostancı'da direniş senfonisi: Orhan Yılmazkaya
20	Münevver'in katili
21	Ergenekon'un 2. dalgası ters tepti
22	NATO'ya hayır, savaşa hayır
24	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
26	ABD Türkiye'den ne istiyor

1 Mayıslar, iki düşman sınıf arasındaki çarpışmanın en önemli aşamalarından, sınıf mücadelesinin en keskin yaşandığı anlardan biridir. İşçi sınıfının mücadelesi sonucunda tarihe kazanmış ve kazanılmış pekçok gün vardır. Ancak 1 Mayıs, bunların tümünden farklıdır. 1 Mayıs, kapitalist sistemin kar döngüsüne en büyük saldırıdır. 8 saatlik işgünü mücadelesinin en önemli ayağı, burjuvazi karşısında, geri alınması mümkün olmayan tarihsel bir kazanımdır.

Bu özelliği, iki sınıf tarafından da iyi bilinir. Devrim cephesi de, karşıdevrim cephesi de bu nedenle 1 Mayıs'a tüm gücüyle yüklenir. Karşılıklı olarak güçler dengesinin ortaya konulması, bu güçlerin birbirini ve kendisini sınamasıdır sözkonusu olan. Sınıf mücadelesinin "yılbaşı-sı"dır 1 Mayıs. Bir yıllık hazırlık süreci, 1

Resmi tatil ilan edilen, üstelik de adı 12 Eylül öncesi yıllardaki gibi "bahar bayramı" değil de "emek ve dayanışma günü" olarak belirlenen bir 1 Mayıs'la sürece girmek, devrim cephesinin 1-0 önde başlaması anlamına geliyordu. Bunu taçlandırmanın yolu ise, Taksim'i kazanmak olacaktı.

Aslında devlet, tatil ilanını bir pazarlık kozu olarak kullanmak istemişti. Karşılığında Taksim ısrarından vazgeçilmesini istiyordu. Bu konuda oldukça ısrarlı bir tutum içinde oldu. Bir taraftan basın yoluyla kitleler üzerinde terör estirdi. Bir taraftan da Türk-iş gibi işbirlikçileri ve EMEP, TKP gibi "gocuklu celep kaldırıncı" sopasını, sürüye katılıveren reformistleriyle, Taksim cephesinde gedikler açmaya çalıştı. DİSK ve KESK, TMMOB, TTB gibi daha dik duran ve devrimcilerle

Devrimci 1 Mayıs Platformu, bu yıl DİSK, KESK, TMMOB ve TTB ile birlikte "1 Mayıs örgütlenme komitesi" içinde yer alıyordu ve bu durum devleti çok fazla rahatsız ediyordu. **Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun sendikalardan dışlanması, diğer dört emek örgütünün devrimcileri yok sayarak karar alması için fazlasıyla uğraştı.**

Yer yer sendikaların da bu kulvara girmeye yöneldiğini söylemek yanlış olmaz. Kimi durumlarda, "belli tavizler verebiliriz" eğilimi ortaya çıktı. Konfederasyonların devletle görüşmelerin arkasından devrimcileri dışlayan bir toplantı düzenlemeleri; fiziki durumu nedeniyle Taksim'e çıkmaya hiç elverişli olmayan Dolmabahçe'de toplanma seçeneğinin hiç tartışılmadan reddedilmesi gerekirken, tartışmaya açılması; asla gündeme bile gelmemesi gereken "devrimci pankart ve flamaların açılmaması" türü devlet dayatmasının bir biçimde dile getirilmesi gibi unsurlar, sendikaların hanesine yazılacak olumsuzluklardır.

Devlet, devrimcileri 1 Mayısın dışında tutmak; sendikacılar, devrimcilerin öne çıkmasını engellemek isteyebilirler. Ancak şu kesinlikle unutulmamalıdır: 1 Mayıs'ın bu güne kadarki kazanımlarında devrimcilerin belirleyici rolü vardır. Ve bundan sonra da devrimciler olmadan, 1 Mayıs kutlamak söz konusu olamayacaktır.

'77 1 Mayısı, DİSK Başkanı Kemal Türkler'in değil, o yıllara damgasını vuran devrimci hareketin ürünüdür. '89 yılında yeniden Taksim'e çıkıldığında devrimciler ve devrimci-demokrat işçiler vardır en ön saflarda. '90'lı yıllardan itibaren en güçlü, en önemli en kitleli 1 Mayıs'lar, devrimcilerin etkin ve güçlü olduğu dönemlerde yaşanmıştır.

Bu kaçınılmaz bir durumdur. Çünkü **1 Mayıs'ın gerçek anlamını, gerçek önemini en iyi bilen ve en iyi temsil eden kesim, komünist ve devrimcilerdir, devrimci-demokrat öncü işçilerdir.** Devlet tam da bu nedenle işçileri, sendikaları yalnızlaştırmak, devrimcilerden uzaklaştırmak ister. Çünkü devrimciler olmadığında, sendikaları ve örgütsüz işçileri hakimiyet altına almak, çok kolaydır. Tam da bu nedenle, sendikalar, devrimcilerin dışlanması çabalarına ortak olmamak için özen göstermelidirler.

Ne kadar çaba gösterirse gösterebilir, devrimcileri 1 Mayıs'tan uzak tutmak, devletin başarabileceği bir şey değildir. Zaten devrimcilerin olmadığı bir 1 Mayıs, ancak ve ancak 2004 Çağlayan, 2007 Kadıköy ve 2009 Kadıköy mitinglerinde olduğu gibi, mızız, sönük ve icazetçi bir 1 Mayıs olur.

Taksim'i kazandık!

Ekonomik kriz, artan işsizlik, son günlerde Erdemir'de imzalanan yüzde 35 ücret indirimi gibi unsurlar, kitlelerde bir taraftan tedirginlik, yaşam ve gelecek belirsizliği yaratırken; bir taraftan da bir öfke biriktiriyor. Kitleler bu öfkelerini akıtacak bir kanal, taleplerini ifade edecek bir yol arıyorlar.

Taksim 1 Mayısı, bu nedenle kitlelerde ayrı bir heyecan, ayrı bir coşku yarattı. Ekonomik krizin ağır baskısı, kitlelerin de gözlemini Taksim gibi yasaklı, ama çok etkili bir hedefe dikmelerine neden oldu. Çünkü Taksim hedefi, sadece tarihsel talepleri değil, bugünkü kriz koşullarında en etkili hak arama yöntemini temsil ediyordu.

yıllık bilanço, bu gün ortaya konulur. Bir yılda nereden nereye geldiği, dostun düşmanın önüne serilir. Karşı-devrim ve devrim cephesinin bu hazırlığı, bu gelişimdir çarpışan her 1 Mayıslarda. Ve 1 Mayısı kazanan, moral üstünlükle başlar yeni yıla.

Bu 1 Mayıs'ta, taktiksel olarak karşıdevrim hanesine yazılan önemli puanlar, ders çıkarmamız gereken sonuçlar vardır. Ve bunların üzerinde ciddi bir biçimde durulmalıdır. Ancak 1 Mayıs'ın stratejik kazanımı devrim cephesine yazılmıştır, çünkü her şeye rağmen Taksim fethedilmiştir. Bu 1 Mayıs'a damgasını vuran da budur.

1 Mayıs tatili ve "makul sayı" pazarlığı

En başta 1 Mayıs'ın tatil ilan edilmesi oldukça önemli bir kazanımdır. Devlet bunu kendisinin icazeti olarak göstermek istedi. Özellikle de AKP hükümeti, kendi "demokratiğine" maletmek için oldukça uğraştı. Ancak **hiçbir hak, egemenler tarafından "bahşedilmez". İşçi ve emekçiler cephesinden kıran kırana bir mücadele, dişe diş bir savaşım verilmeden kazanılmaz.** 1 Mayısın tatil ilan edilmesi de, uzun yıllar süren kararlı bir mücadelenin, özellikle son iki yılda yaşananların bir ürünüydü.

birlikte hareket eden kesimleri de, tehdit ve gözdağı ile korkutmaya, yer yer esnetip yumuşatmaya uğraşarak Taksim'i geri plana itmeye çabaladı.

Ancak sınıf mücadelesinin geldiği düzey, buna izin vermedi. **İki yıldır çok kararlı bir biçimde Taksim için direnen kitleler, "Taksim" dışında başka bir söz söylemek istemiyordu.** Geçen her gün Taksim ısrarı ve kararlılığı arttı.

Bu koşullarda devlet açısından Taksim'i kabullenmek dışında bir çare kalmamıştı. Bunun üzerine en azından Taksim'e çıkacak kitlenin sayısını sınırlandırmaya çalıştılar. Son ana kadar Dolmabahçe güzergahından giriş yapılması, devrimci pankart ve flamaların açılmaması, belli bir sayının üzerine çıkılmaması vb unsurlar üzerinden pazarlıklar sürdürdüler. Son gün ortaya çıkan "makul sayı" söylemi, bu çabanın ürünüydü. Ne devlet, ne de sendikalar bir sayı vermek istemiyor, bunu da "makul sayı" söylemiyle geçiştiriyorlardı.

Bu çabaların başarıya ulaşmayacağı belliydi. **Devlet, Taksim'i kabullenmek zorunda kalmıştı.**

Devrimciler olmadan 1 Mayıs kutlanmaz

Bu yıl, özellikle devrimcilerin dışlanması amacıyla çok fazla çaba harcandı.

Devlet “dersini” çalışmıştı

2004 1 Mayıs’ında alan tartışması yürütülürken, “bir daha ‘Çağlayan kapını’na girmeyeceğiz” düşüncesi ağırlık kazanmıştı. Devletle kıran kırana yapılan ön savaşın arkasından, 1 Mayıs’ın Saraçhane meydanında kutlanması gündeme geldi. Devlet, izin vermedi Saraçhane meydanına. Gün boyunca basın yoluyla terör estirdi kitleler üzerinde. Ve bu terör nedeniyle Saraçhane meydanına doğru düzgün bir katılım olmayacağını düşündüler. Ancak kitlelerdeki birikim ve tepki öylesine yüksekti ki, 40 bin kişi toplandı Saraçhane’de. Saatler süren pazarlıkların arkasından devlet, Yenikapı’ya yürüyüşe izin vermek zorunda kaldı. Fakat bundan önemli bir ders de çıkardı. Bu ders; “bundan sonra kitlenin toplanmasına hiçbir şekilde izin vermemek”ti. Çünkü yüzlerce ki-

şilik küçük gruplar, bir biçimde dağıtılabilir, ama onbinlerce kişiye saldırabilmesi ve dağıtılması mümkündür.

2007 ve 2008 1 Mayıs’larında, karşı-devrim, bu ders üzerinden hareket etti, hazırlığının merkezine bunu koydu. Ve kitlelerin toplanmasına izin vermedi! Ancak bu defa da başka noktalardan hata yapmıştı. 2007 yılında, toplanmayı engellemek adına aldığı önlemler, kentin bütün ana arterlerinin kapanmasına yol açmış, böylece 1 Mayıs’la hiç ilgisi olmayan çok geniş kesimlerin, daha doğru bir ifadeyle bütün İstanbulluların mağdur olmasına ve büyük bir tepki duymasına neden olmuştu. 2008 yılında ise, barikatı Taksim çevresiyle sınırladılar. Ancak bu defa da Taksim çevresindeki sıradan kitleler bile, devlet terörüyle karşı karşıya kaldılar. Şişli’de hastaneye atılan gaz bombasından, dövülen gazetecilere kadar, o gün Taksim çevresinde bulunan istisnasız herkes, polis terörünü yaşıyordu, ya da tanık oldu.

2007 ve 2008 1 Mayıslarında, geniş kitlelerin devlet terörüne tepkisi, çok büyük oldu. “Taksim’e izin verseydi, hiç sorun çıkmazdı” diye konuşan, oldukça geniş bir kesim oluştu. Vali ve emniyet müdürünü “gazcı kardeşler” olarak ilan eden ve istifaya çağıran eylemler gerçekleştirildi. Bu nedenle devletin bu iki yıldan çıkardığı en önemli ders, “kitleleri kazanmak”tı. Ve bu dersi, 2009 1 Mayısında gözle görülür bir biçimde uyguladı.

Bu politikanın bir yanını, devlet terörünü gözlerden uzakta gerçekleştirmek oluşturunuyordu. Aslında geçen yıldan çok daha şiddetli bir devlet terörü yaşandı, 1 Mayıs gelen kitlenin üzerinde. Mesela gaz bombası geçen yıldan çok daha fazla atıldı. Geçen yıllarda kullanılmayan plastik mermi, üstelik de çok yaygın olarak kullanıldı. Panzerler ise, tıpkı ’77 1 Mayısında olduğu gibi, ölümüne daldı çatışan kitlelerin üzerine. Tabi bu şiddetli saldırılar ve çatışmalar, basının gözünden uzak bir biçimde yapılıyordu. Mesela öldüresiye dövülen ve bir kenara atılan çok sayıda devrimci varken, bunların hiçbirini basında yer almadı. Tesadüfen amatör kamerayla çekilen bir görüntü, bu gerçeğin sınrılı da olsa medyada çıkmasına neden oldu.

Aslında, devletin bu vahşi saldırıları basında yer

almadı, ama pek çok çatışma, saldırı, gaz bombası gö-rüntüsüne de yer vermek zorunda kaldılar. Çünkü bu kadar yaygın bir saldırıyı gözlerden uzak gerçekleştirmek mümkün değildi. Burada da devletin politikasının ikinci yanı devreye girdi: Medya, önden kontrol altına alınmıştı. Bu durum öylesine barizdi ki, uzun uzun çatışma görüntülerini, polisin attığı gaz bombalarından göz gözü görmez hale gelen sokakları veren televizyon kanalları bile, “geçen yılın çirkin görüntüleri yaşanmadı, bu defa devlet fazla saldırmadı” diye haberler yaptılar. **Devlet, basının gücünü arkasına alarak, yaşanan tabloyu olduğundan çok daha hafif göstermeyi başardı.**

Devletin çıkardığı bir başka sonuç ise; iki yıl üstüste İstiklal Caddesi’nde yaşanan tabloya izin vermemkti. Devrimcilerin önemli bir sayıda toplanarak, pankartlarını açarak yürüyüşe geçtiği, Taksim açısından ciddi bir “tehdit” oluşturan bu görüntünün bir daha tekrarlanmasını istemiyordu. Bunun önlemini, ana caddelere açılan bütün sokakların başına barikat kurarak aldı. **Toplanan grupların birleşebilmesini ve caddeye çıkabilmesini, hatta caddenin bir kenarında duranların, yolun karşısına geçebilmesini bile engellemiş oldu** böylece. Diğer taraftan ara sokaklarda gruplar toplanmaya başladığında, önceden yaptığı gibi, bunları dağıtarak çekilmekle yetinmedi. Tersine, **grupları sokakların sonlarına, başka bölgelere kadar sistemli bir biçimde kovaladı.** Böylece hem yorgunluk hem de yılgınlık yaratmak, Taksim kararlılığını taşıyan kitlede sayısal bir düşüş oluşturmak istiyordu.

Geçen yıllardan farklı olarak, sivil faşist ve gerici güruhu da devreye soktu. Kurtuluş, Pangaltı, Dolapdere gibi yerlerde, eylemcilerin üzerine sivil faşistler de sopa ve taşlarla saldırıya geçti. Birçok yerde polislerle birlikte, iç içe saldırılar yaptılar. Sivil faşist güruhun saldırısını püskürtmeye çalışan eylemciler, onların üzerine yürürken polis çemberine düştüler. Öğle saatlerinde bir mescitte namaz kılanların üzerine polis gaz bombası atınca, mescittekiler, polise değil, eylemcilere saldırıya geçti. Keza bölge esnafını ve halkı, eylemcilere karşı kıskırtmaya kalktılar.

Devletin bütün bu planları sonuç olarak Taksim’e çıkılmasını da, saatler boyunca onbinlerce kişinin sokak aralarında çatışmasını da engelleyemedi. Ancak devrim cephesi de, devletin hazırlıklarını iyi değerlendirmeli, militan ve kararlı bir duruşun yanısıra, taktiksel dersler çıkarmayı da ihmal etmemelidir.

Kitlelerin Taksim kararlılığı

Reformistlerin Taksim’e karşı çıkarken kullandıkları argüman, “alan tartışması yapmayalım, bugün kitlelerin en büyük ihtiyacı, kriz koşullarında taleplerini ve tepkilerini ifade edebilmeleridir” olmuştu. Sıkça dillendirilen bir başka argüman ise “işçilerin-kitlelerin olduğu yerde 1 Mayısı kutlamak”tı. Yani **reformistlerin öngörüsüne göre, kitleler akın akın Türk-iş’in mitingine gelecekerdi.**

Sormak gerekiyor: Kitleler neden Türk-iş’in mitingine gelsinler? İşçilerin değil, giderek güç kaybetmekte olduğunu gördükleri AKP’nin temsilcisi Mustafa Kumlu’yu alkışlamak için mi? Erdemir’de yüzde 35 ücret indirimi sözleşmesini imzalatan Türk-iş sendikacılığını onaylamak için mi? Birkaç slogan atıp, biraz da halay çekip “rahatlamak” için mi? Reformistlerin, hiçbir soruna çözüm getirmeyen mızımız söylemlerini

duymak için mi?

Bunların da yapıldığı, kitlelerin uzlaşmacı-hain sendikacıların peşine takılarak gerçek taleplerinden uzaklaştırıldığı günler oldu elbette ki. Ancak bu dönem farklıdır ve kitlelerin bu tarzda kandırılması ihtimali giderek azalmaktadır.

Reformistlerin söylemlerinden biri de, “bu 1 Mayıs’ta işçi sınıfının bölünmüş” olmasıdır. Kastedilen bölünme, Taksim ile Kadıköy arasında sınıfın ikiye bölünmesidir. Rakamlar ortada. Kadıköy’de 4-5 bin, Taksim meydanında 5-7 bin, Taksim’e açılan arka sokaklarda ise onbinlerce insan vardır. **Ortada bir “işçi sınıfının bölünmesi” falan değil, reformistlerin hain Türk-iş ağalarına koltuk çıkması vardır.**

Ekonomik kriz, artan işsizlik, son günlerde Erdemir’de imzalanan yüzde 35 ücret indirimi gibi unsurlar, kitlelerde bir taraftan tedirginlik, yaşam ve gelecek belirsizliği yaratırken; bir taraftan da bir öfke biriktiriyor. **Kitleler bu öfkelerini akıtacak bir kanal, taleplerini ifade edecek bir yol arıyorlar.**

Taksim 1 Mayısı, bu nedenle kitlelerde ayrı bir heyecan, ayrı bir coşku yarattı. Ekonomik krizin ağır baskısı, kitlelerin de gözlerini Taksim gibi yasaklı, ama çok etkili bir hedefe dikmelerine neden oldu. Çünkü Taksim hedefi, sadece tarihsel talepleri değil, bugünkü kriz koşullarında en etkili hak arama yöntemini temsil ediyordu.

Kitleler, mızımız ve iç boşaltmaya dönük Kadıköy mitingini değil, Taksim’i kopartarak almayı, Taksim’de kıran kırana bir kavgayı, devlete en üst noktadan meydan okumayı seçtiler. Bu nedenle Taksim’e geldiler. Alana çıkmayı başaranlar bunun haklı gururunu, sokaklarda çatışanlar ise, Taksim’in kazanılmasında kendilerinin de katkısının olduğunu bilmenin coşkusunu yaşadılar.

* * *

IRA militanları **“yürüyebildiğimiz yer bizimdir”** dediler, en güçlü oldukları ‘70’li yıllarda...

Biz de yıllardır 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak için mücadele ediyoruz. Tıpkı İRA militanları gibi “yürüyebildiğimiz yer bizimdir” diyerek Taksim’e yürüdük defalarca... Taksim’e çıkan bütün sokaklarda savaştık saatlerce... Bu savaşta coplandık, bombalandık, yaralandık, tutuklandık, şehitler verdik...

Ve 2009 1 Mayıs’ında Taksim’e girdik! 1 Mayısımızı Taksim’de kutlamayı başardık!

Taksim yeniden fethe dılmıştır! Sınıf mücadelesinin bundan sonraki seyri ne olursa olsun, bu gerçeği kimse elimizden alamaz!

Taksim'i arkadan vuranlar

Bu 1 Mayıs'ın en zayıf karnını, Taksim konusunda çarpık bir tutum geliştiren kesimler oluşturdu. Taksim hedefi bu kadar yakın ve somut bir gerçeğe dönüşmüş iken, Taksim dışı arayışlara giren ve açıklamalar yapan, ya da birilerinin peşinden Taksim dışı alanlara sürüklenen bütün kesimler, üzerlerinde büyük bir yük taşımaktadır. Onların yaptığı her olumsuz açıklama, devletin moralini yükselten, devrim cephesini zayıf düşüren bir etki yaratmıştır. Ve açıkça görülmelidir ki, Taksim, sadece devletin değil, onların da kurduğu barikata rağmen fethedilmiştir.

Bu 1 Mayıs'ta Kadıköy mitingi ile Taksim'i zayıflatmaya kalkan Türk-İş'e söylenecek bir söz yoktur. O, yıllardır oynadığı uğursuz rolü, bir kez daha sahneye koymuştur. Asıl eleştirilecek kesim, Türk-İş Muhafız Şubeler Platformu'dur. Çünkü Türk-İş'in işbirlikçi-hain niteliği zaten gözler önündedir. Bu nedenle Şubeler Platformunun misyonu, daha büyük bir önem arz etmektedir. Ve bu platformun içinde devrimci yapılarla bağları olanlar da vardır, demokrat-ilerici bir sendikacılık yapma iddiasında olanlar da...

Platformun son yıllardaki pratiğinde göz dolduran olumluluklar da vardı. Ancak kritik aşamalarda konulan tavırlardır, belirleyici olan. 2004 1 Mayıs'ında devrimciler ve diğer konfederasyonlar Saraçhane'ye giderken, Şubeler Platformunun Türk-İş ve İşçi Partisi ile birlikte Çağlayan meydanında kalmaları; 2007 1 Mayıs'ında Taksim hedefi bu kadar somutlaşmışken, Türk-İş'in kararına uyarak Kadıköy'e gitmeleri gibi örnekler, küçük ya da önemsiz değildir. Sınıf mücadelesinin kritik aşamalarında konulan yanlış tavırların telafisi yoktur. Sonradan atılan pekçok olumlu adım, buradaki yanlışlığı silmeye yetmeyecektir.

Kadıköy mitingine katılan Deri-İş Sendikasının üyelerinin "Kumlu bizi Taksim'e götür" sloganı atıkları görüldü. Bu tavır, "Türk-İş içinde taban baskısı oluşturma" görüntüsü oluşturuyor ve olumlu bir tavırmış gibi görünüyor. Gerçekte ise, bunda olumlu bir yan yoktur. Zaten katıldıkları mitingde bir taban da yoktur. 4-5 bin kişilik kitlenin kayda değer kısmını oluşturan da yine EMEP ve muhalif şubelerdir. Yapılması gereken, Türk-İş'in hain tavrına ortak olarak cılız bir sesle muhalif sloganlar atmak değil, gerçek bir muhalif sendika, devrimci-demokrat sendika tavrı koyarak doğru yere gitmektir. Konfederasyon kararına uymamanın belli bir bedeli ve yaptırımı söz konusu olabilir elbette; ancak bu kadar kritik bir kesitte, Türk-İş'in hain-işbirlikçi tavrına ortak olmanın bedeli ve sınıf mücadelesinde kaybettirecekleri çok daha büyük, çok daha ağırdır.

Her kritik aşamada kötü bir örnek sergileyen EMEP'in tutumu da, şanına yaraşır oldu. Her dönem "işçi sınıfı neredeyse oraya gitmek gerekir" diyen EMEP, yine Türk-İş safında yerini aldı. İşçi sınıfı kuyrukçuluğu yapıyormuş gibi görünerek, gerçekte Türk-İş kuyrukçusu olduğunu gösterdi. Kaldı ki, Türk-İş'in bulunduğu yerde, işçi de yoktu. Mitinge katılım, 4-5 bin civarında kalmıştı. Ve bu rakam, bırakalım arka sokaklarda çatışanları, Taksim meydanına çıkmayı başaran sayının bile altında bir rakamdı.

EMEP'in argümanı, "1 Mayıs tartışmaları Taksim'e sıkıştırılırsa, kitleler krizin yarattığı tepkilerini ve taleplerini ifade edemezler" idi. Ve öylesine bir antipropaganda kampanyası yürüttü ki, Taksim hedefinin yanlışlığı üzerine günlerce yazdı, çizdi. Taksim'le ilgili gelişmeleri, kendi basın-yayın organları ya görmezden geldi, ya da haberi devletin ağzından, devletin argümanlarıyla verdi. Oysa 1 Mayıs günü gördük ki, kitleler, Türk-İş'in peşine takılarak değil, Taksim için çarpışarak krize karşı tepkilerini ve taleplerini ifade ediyor. EMEP'e düşen ise, 1 Mayıs günü İşçi Partisi'nin katıldığı, gerici-şoven bir devlet propagandasının kuklası olmanın utancı oldu.

Taksim hedefini arkadan vuranların içinde, tabi ki reformist TKP'yi de saymak gerekiyor. TKP, 2004 Saraçhane 1 Mayıs'ına kitlesel bir katılım gerçekleştirdiğinde, göz dolduran bir etki yaratmıştı. Ancak bozuk saatin bile günde iki kez doğruyu göstermesi gibi, TKP de tarihinde tek bir kere doğru bir adım atmış, Saraçhane-Çağlayan ikileminde, doğru safı seçmişti. Ancak bu bir kenara bırakıldığında, TKP'nin reformist yüzü, 1 Mayıs'ta da kendini çarpıcı bir biçimde göstermektedir. Mesela daha geçen yılın 1 Mayıs'ında, bütün sokak aralarında ve ana caddelerinde Taksim hedefiyle çatışmaların sürdüğü bir sırada, TKP, yüzünü Mecidiyeköy'e, arkasını Taksim'e dönerek bir "miting" yapmıştı.

TKP'nin bu yıl yaptığı ise, daha vahimdi. Alan tartışmalarının ilk başladığı günlerde, TKP hemen, üstelik de 2004 yılında büyük bir coşkuyla kurtulduğumuz Çağlayan meydanına, 1 Mayıs mitingi için başvuru yaptı. Daha ortada somut hiçbir şey yokken, güçleri bölmek, devletin eline koz vermek anlamına geliyordu bu. 1 Mayıs'a çok kısa bir süre kala bu kararından çark etti. Çağlayan meydanı için başvurusunun bir manevra olduğunu, böylece devletin sendikalara bu meydanı teklif edemez hale getirdiklerini, kendilerinin zaten Taksim'e çıkacaklarını vb. açıklamalarda bulundu. Son derece saçma bir açıklamaydı bu. Daha kısa bir zaman önce 29 Mart seçim propagandaları döneminde, aynı Çağlayan alanı üç partiye birden miting için verilmişti. Belli ki, sonradan bir biçimde hatasını anladı, ya da taban baskısı ile karar değiştirmek zorunda kaldı. Ama sonuçta, alan tartışmalarının başladığı ilk günlerde, TKP kendi rengini, hem devlete hem de devrim cephesine bir kere daha göstermiş oldu.

1 Mayıs'a çağrı eylemleri

Proleterce Devrimci Duruş'un da bileşenlerinden biri olduğu Devrimci 1 Mayıs Platformu, Nisan başında yaptığı açıklamayla 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağını duyurdu. Taksim'e çağrı yapan 20 bin sticker ve bildiri, İstanbul'da yaygın bir şekilde kullanılırken, 1 Mayıs'a bir hafta kala da bez pankartlar asıldı. Devrimci 1 Mayıs Platformu 18 Nisan'da Taksim Gezi Parkı'nda gerçekleştirdiği eylemle, Taksim'e çağrısını yinelerken; "Artık yer tartışması yoktur. Sadece 1 Mayıs'ın teknik düzenlemeleri söz konusudur. Her türlü baskıya rağmen işçiler ve emekçilerle birlikte 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacağız" dedi.

DİSK, KESK, TTB, TMMOB ve Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun da aralarında bulunduğu 70 kurum, 25 Nisan'da Taksim Tünel'den Tramvay durağına yürümek istediler. Saat 17'de başlatılan yürüyüşü engellemek için polis, panzerlerle caddeye barikat kurdu. Bu durumu protesto etmek için 1 saat oturma eylemi yapan eylemciler, 19'da Tramvay durağında yaptıkları eylemle, bu engellemeyi protesto ettiler. Yaklaşık bin kişinin katıldığı eylemde, Taksim çağrısı yineldi. "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız", "Yaşasın 1 Mayıs", "Taksim 1 Mayıs Alanıdır", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz" sloganları atıldı.

3. Bölge KESK bileşenleri 30 Nisan'da Bakırköy Beyaz Adam Kitabevi önünde saat 19'da toplanarak Bakırköy Özgürlük Meydanı'na yürüdü ve Taksim çağrısı yaptı.

Proleterce Devrimci Duruş okurlarının da bileşenlerinden biri olduğu Kağıthane Emek ve Dayanışma Platformu 18 Nisan'da Nurtepe ve Güzeltepe'de gerçekleştirdiği eylemle krizi protesto ederken Taksim'e çağrı yaptı. Güzeltepe Meydanı'nda "Zamlara, İşten Atmalara Son! Krizin Faturası Burjuvaziye" Kağıthane Emek ve Dayanışma Platformu imzalı pankartın

açılmasıyla başlayan eylemde, kurumlar kendi flamaları ve dövizlerini taşıdılar. "Krizin Faturası Burjuvaziye", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Yaşasın 1 Mayıs", "İnadına Taksim İnadına 1 Mayıs" sloganlarının atıldığı eyleme 100 kişi katılırken, halk alkışlarıyla destek

verdi. Nurtepe Arkadaş Cafe önüne kadar süren yürüyüşün ardından yapılan açıklamada, krizin faturasını işçilerin emekçilerin ödemeyeceği vurgulanırken, tüm baskı ve teröre karşı Taksim'de olunacağı açıklandı.

Proleterce Devrimci Duruş okurları da yapıştırdıkları afiş ve stickerlarla, dağıttıkları bildirilerle, kitleleri Taksim'e çağırdılar. İstanbul'un merkezi yerlerine, emekçi semtlere, fabrika önlerine afişler ve stickerlar yapıştırılırken, bildiriler ev ev dağıtıldı.

TİKB(B) militanları da duvar yazıları, afiş ve kuşlamalarla işçi ve emekçileri Taksim'e çağırdı.

Taksim artık bizimdir!

Günler öncesinden başlayan irade savaşını, yine işçiler ve emekçiler kazandı. Ve 32 yıl aradan sonra tekrar Taksim Meydanı'na çıkıldı. "Saldırırız", "dağıtırız" tehditlerine rağmen sokak sokak çatışan kitleler, Taksim'in gerçek sahibi olduklarını gösterdiler.

Sabahın erken saatlerinden itibaren DİSK'in önünde toplanan işçiler, "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız" sloganlarını haykırmaya başladılar. Taksim'i ve Taksim'e açılan semtlerdeki tüm sokakları demir bariyerlerle çeviren ve sokak başlarını tutan polisler, 8.30'dan itibaren DİSK'e açılan ana caddeyi de trafiğe kapatarak insanların geçişine izin vermedi.

Her yerde saldırı, her yerde direniş

Mecidiyeköy'den Şişhane'ye kadar uzanan hatta sıkıyönetim uygulamaları gerçekleştiren devlet, toplanan irili ufaklı her gruba gaz bombaları, tazyikli su ve kurşunlarla saldırdı. Ağırlığını devrimcilerin oluşturduğu gruplar da taşlar, molotoflar ve sapanlarla, bu saldırıları geri püskürtmeye çalıştı. Polislerin acizliği, geçen telsiz konuşmalarına, oradan da ekranlara yansıdı. "Katılımları engelleyemiyoruz" cümlesi, bir gerçekliği, kitlelerin akın akın Taksim'e geldiğini vurguluyordu. Son iki günü "makul sayı" tartışmalarıyla geçiren devletin tavrına karşı, sayı an an büyüdü ve on binleri aştı...

İlk saldırılar sabah 8.30'dan itibaren Pangaltı ve Şişli Etfal civarında başladı. Toplanma yeri olan Pangaltı'da toplanan gruplara polis, gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırdı. Buna taşlarla karşılık veren kitle, ana caddeye çıkmak için bariyerlere yüklenmeye başladı. Şişli Etfal önüne ulaşmaya çalışan gruba da saldıran polis, yine taşlar ve barikatlarla karşılandı.

Saat 9.00 civarında Mecidiyeköy Cevahir Alışveriş Merkezi önünde toplanan 2 bin kişiye de polis saldırdı. Buradaki saldırılar saatlerce süren bir çatışmayla karşılandı. Burada sendikacıların, "dağılım saat 14'te Taksim'de buluşalım" açıklamasına kitle sert tepki gösterdi. Taşlar polisin üzerine yağmaya başladı.

En yoğun çatışmaların meydana geldiği yerlerden olan Mecidiyeköy'de, metro çıkışında toplanan gruba da polis saldırdı. "Yaşasın 1 Mayıs" sloganıyla pankartlarını, flamalarını açan her gruba, her kişiye saldırılmasına rağmen Taksim'e akışı engelleyemediler.

Ana yürüyüş kolu çoğalarak yürüdü

DİSK önünde toplanan 500 kişilik kitle, ana caddeye indiğinde 2 bin kişiye ulaştı. DİSK pankartının önde yer aldığı yürüyüşte, yurtdışından gelen delegasyon da yerini aldı. Proleterce Devrimci Duruş okurları da pankartları, önlük ve flamalarıyla bu yürüyüşün içindeydiler.

Yürüyüş boyunca sık sık "Baskılar bizi yıldıramaz", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız", "Taksim 1 Mayıs Alanıdır", "Faşizme karşı omuz omuza",

"Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganları atıldı. Geçilen her sokakta çatışmalar sürüyor, kitleler ana yürüyüş koluna katılmak için akıyordu.

Osmanbey'e gelindiğinde sayı 3 bine ulaştı. Sokaklardaki ilk bariyerler yıkılıyor, işçiler, emekçiler, koşarak korteje katılıyordu. Atılan her gaz bombası, sıkılan her tazyikli su, her kurşun, daha büyük bir öfkeyle, coşkuyla barikalara yüklenilmesine ve sile oluyordu.

Osmanbey'de KESK korteji de dahil oldu yürüyüşe. Burada polis, sokak aralarındaki kitleye destek olmak için barikalara yüklenen işçilere ve emekçilere de gaz bombaları atmaya başladı. Dağılmayan kitle, yürüyüş kolundan kopmadı. "Faşizme karşı omuz omuza", "Baskılar bizi yıldıramaz", "Taksim 1 Mayıs Alanıdır" sloganları daha gür ve daha coşkulu atıldı ve barikatlar yavaş yavaş açıldı.

Ergenekon Caddesi üzerinde 9.30'da toplanan Devrimci 1 Mayıs Platformu bileşenlerine de polis saldırdı. Bu saldırıya da taşlarla karşılık veren kitlenin bir kısmı, Harbiye tarafında barikatları yıktı ve kortejlere katıldı. Harbiye'ye gelindiğinde kortejin sayısı 4 bine yaklaştı.

Tarlabası'nda çatışmalar da başlamıştı. Buradan molotoflarla, taşlarla polis barikatlarına yüklenen devrimciler, polisi geri püskürtüp Tarlabası bulvarına kadar çıktı. Cihangir tarafında da çatışmalar başladı ve barikatlar zorlanmaya başladı. Tüm baskılara ve saldırılara rağmen kitleler, Taksim inatından vazgeçmiyor, caddeye çıkıyordu.

Yürüyüş kolu Gezi Parkı yakınına geldiğinde, polis barikatları açmak zorunda kaldı. Kenarlarda bekleyen kitle kortejlere katıldı. Binalardan alkışlarla, ıslıklarla, sloganlarla destek verenler, bir tarihe tanıklık etmenin mutluluğunu ve coşkusunu yaşıyordu.

Korteje katılanların sayısı da 5-6 bini bulmuştu. Devrimci 1 Mayıs Platformu bileşenleri de kortejde yerlerini almaya başlamışlardı.

İşte Taksim İşte 1 Mayıs

Meydana yaklaşıldığında kitle, "İşte Taksim İşte 1 Mayıs", "Yaşasın 1 Mayıs", "Taksim 1 Mayıs Alanıdır" sloganlarını haykırmaya başladı. Taksim'e girildiği anda kitlenin coşkusu ve sevinci kat be kat arttı. Devletin çaresizliği de tüm çıplaklığı ile ortaya çıktı.

İşte Taksim, yıllar sonra işçilerin ve emekçilerinden... Sokak sokak, kaldırım kaldırım süren çatış-

malar, yıllardır verilen irade savaşı sonuç vermiş, işçiler ve emekçiler Taksim'e çıkmıştı... Heykelin üstü bir anda pankartlar ve flamalarla dolarken, sevinç gözyaşlarını tutamayanlar vardı. Biz de "Devrimci Duruş" pankartımızı heykelin önüne serdik. Daha sonra alanın ortasında pankartımızı yükselttik.

Taksim'e girildikten sonra İstiklal Caddesi'nden de zorlamalar başladı. Kazancı Yokuşu'nun altındaki bariyer yarıldı ve kitle içeriye girdi.

Taksim meydanına gelindiğinde saat 13 olmuştu. Taksim'deki toplantı, saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganı atıldı.

Saygı duruşunun ardından Süleyman Çelebi, Sami Evren konuşmalar yaptı. Süleyman Çelebi; "Burada yüz binlerce arkadaşımız buluşabilirdi. Engel çıkardılar. Buna rağmen işte Taksim'de, 1 Mayıs Alanındayız!" diye konuştu. Yapılan konuşmalardan sonra, çekilen halaylar ve marşlarla Taksim zaferi kutlandı.

Kazanan devrimci irade oldu

Saat 14'te miting bittiğinde, ara sokaklarda çatışmalar büyük oranda sonuçlanmıştı. Taksim'i kazanan irade kendini ortaya koymuştu.

Miting bittikten sonra, artık adları "gazcı kardeşler"e çıkan Celalettin Cerrah ve Vali Muammer Güler, hiç sıkılmadan "olaysız ve makul 1 Mayıs geçirildiğini" söylüyorlardı. Oysa resmi rakamlara göre bile 108 kişi gözaltındaydı. Gerçekte ise 400'den fazla kişi gözaltına alınmıştı. Evlere gaz bombaları atanlardan, "bizim gaz bombamızın dozajı bu değil, eylemciler yanında getirmiş" yalanlarına başvuranlardan, başka bir açıklama da beklemek olmazdı.

Burjuva basın da bu kez -önceden kulakları çekilmiş olmalı ki,- polisin geçen yıla göre daha anlayışlı olduğunu, "orantılı güç" kullandıklarını söyleyip durdu. Oysa Taksim'in arka sokaklarında polis, panzerle bir eylemciyi ezmişti. Ambulansların girmesini engellemiş, kan kaybından ölüme terk etmişlerdi. Birçok eylemci polisin sıkıttığı plastik mermilerle yaralandı. O kadar gaz bombası atıldılar ki, telsiz anonslarından "bombamız bitti, bize bomba yetiştirin" diye feryatları duyuldu. Kısacası, polis terörü, yayılan propagandanın aksine, geçen yıla göre kat be kat artmıştı.

Ama sonuçta kazanan devrimci irade oldu. Ne yasaları, bariyerleri, ne de kurşunları, bombaları, Taksim'e kilitlenen kitlenin önünde durabilirdi. 31 yıllık özlem büyük bir zaferle sona erdi.

“Günlerin bugün getirdiği / Baskı zulüm ve kandır / Ancak bu böyle gitmez...” Evet! Ancak bu böyle gitmedi! Böyle gitmeyeceğini gösterdi 2009 1 Mayıs. Aslında üç yıldır böyle gitmeyeceğini gösterdiler işçiler emekçiler, Taksim uğruna verdikleri görkemli mücadele ile...

* * *

Günler yaklaştıkça coşku ve gerilimi içiçe yaşıyoruz. Beklenen gün geldi. Tüm hazırlıklar tamam. Hava eylem havası. Yüreğim kıpır kıpır. Sokaklarda, otobüslerde gördüklerim eylem adamları gibi geliyor bana. Çünkü biliyorum, bugün İstanbul'un heryeri eylem alanı, direniş alanı olacak. Her yer Taksim olacak!

Şişli'ye doğru gidiyorum. Tüm sokaklar hareketli. İnsanları tanımıyorum, ama yabancı gelmiyorlar. Hepsi tanıdık gibi. Biraz ilerledikten sonra tanıdık devrimci dostlarla karşılaşıyorum. İşte bana tanıdık gibi gelen bu kalabalık, benim gibi toplanma yerine giden dostlarımdı.

DİSK'in önünde, Mecidiyeköy'de, Şişli Etfal'de kalabalıkların biriktiği haberleri geliyor. Daha toplanma yerine ulaşmadan bütün sokaklar, caddeler, 1 Mayıs gelenlerle dolu. Başlama saatine hayli zaman olmasına rağmen, toplanma yerinde oldukça kalabalık bir kitle olduk. Şişli Camii ve Mecidiyeköy'de şiddetli çatışmaların sürdüğü haberleri geldi. Bir anda binlerle ana caddeye sloganlar eşliğinde girdik. Önümüz devlet yığnağı. Panzerler, robokop kılıklı polisler...

Polisler sloganlarımızı duyar duymaz hareketleniyor. Panzer, tazyikli suyla üzerimize yürüyor. Tazyikli su bizi dağıtmıyor. Ardından gaz bombaları peşpeşe geliyor. Bizden de taş yağmuru akıyor onlara... Düşmanın en etkili silahı gazbombaları oluyor. Bizi kendilerine yaklaştırmamak için sayısız gaz bombaları atıyorlar. İlk çarpışma, hayli uzun sürüyor. Ara sokaklara çekiliyoruz. Ara sokaklarda amansızca çarpışma devam ediyor.

* * *

Onların panzerine, tazyikli suyuna, gazbombalarına, plastik mermilerine karşı birbirine kenetlenen yüreklerimiz var. Devrimci dayanışmanın en güzel örneğini yaşıyoruz. Şişli'nin Bomonti'nin her sokağı bir çatışma alanı. Polisin attığı gaz bombalarının bir kısmı onlara geri atılıyor. Sapancılar devreye giriyor. Molotoflar önlerinde patlıyor. Polisler bir türlü bizi dağıtmıyorlar. Sıktıkları tazyikli su fayda etmiyor. Plastik mermiler üzerimize yağıyor. Yine fayda etmiyor. Plastik mermilerden ben de nasibimi alıyorum. Zaman zaman gerçek mermiyle havaya ateş ediyorlar. Panzer içimize kadar dalıyor. Panzer ve gazbombaları... Aralara dağılıyoruz. Hemen tekrar toplanıyoruz. Bu dağılma-toplanma defalarca tekrarlanıyor... Zırhlı akrep aracını üzerimize sürüyorlar. Ezilmekten son anda kendimizi kaldırma atarak kurtulabiliyoruz. Buna rağmen akrep, bir arkadaşına çarpıyor. Hemen ambulans çağırıp arkadaşı hastaneye yolluyoruz.

DİSK'in önündeki kitlenin Halaskargazi Caddesi'ne çıktığı haberi geliyor yoldaşlarımızdan. DİSK, KESK'in pankartlarının yanısıra PDD'nin kocaman pankartı, flamaları ve birçok devrimci kurumun flamlarıyla burada yer aldığını bildiriyor yoldaş. Bu haberi hemen bağıarak kitleye bildiriyorum. Yeniden toplanıp yükleniyoruz.

Taş, yürek, barikat... YAŞASIN TAKSİM DİRENİŞİMİZ!

Bize su püskürten panzeri önümüze kattık, panzer hızlı bir şekilde geriye çekiliyor. Geriye çekilince de sayısız taşlar yiyor. Bu görüntü görülmeye değer. Hem de defalarca tekrarlanıyor. Filistin'in taş generaleri aklıma geliyor. Düşman bir kez daha zırhlı aracıyla dalıyor aramıza. Yine kaldırma kendimi zor atıyorum. Benim gibi yüzlerce insan son anda ezilmekten kurtuluyor. Kimse eylem yerini terketmiyor.

Zırhlı akrebin üzerimize gelmesi sonucu, ayrı ayrı sokaklara girmek zorunda kalıyoruz. Çarpışmanın şiddetinden diğer alanlardaki yoldaşlarla haberleşmemiz gecikiyor. Kısa bir soluklanma esnasında Şişli Etfal ve Mecidiyeköy'deki yoldaşlarla haberleşiyorum. Orada da amansız çarpışmalar devam ediyor. DİSK'in önündeki yoldaşlarla iletişim kuruyorum. Devletin bütün engellemelerine rağmen Osmanbey'e kadar geldiklerini, burada diğer kitlenin katılımını sağlamak için pazarlıkların sürdüğünü bildiriyor yoldaş.

* * *

Bu kavga iki sınıfın kavgası. Her 1 Mayıs'da iki sınıf karşı karşıya gelir, güçlerini sınarlar. Üç yıldır 1 Mayıs'ın ortak keseni, bütün taleplerin toplamı, Taksim olmuştu. Ülkenin işçi ve emekçilerinin kalbi, beyni, gözü, İstanbul-Taksim meydanına çevrildi, günler öncesinden. Hatta DİSK ve KESK'in girişimleri sonucu Avrupa'dan, Ortadoğu'dan kimi sendikacıların ilgi alanına da girdi Taksim meydanı. Buralardan eyleme katılmak için delegeler geldi. Hedef Taksim olunca, çarpışmanın daha çetin geçeceği, her iki sınıf tarafından iyi biliniyor. Hazırlıklar da buna göre yapıldı...

Günler öncesinden başlayan toplantılar, siyaset-taktiksel hatların belirlenmesi, oldukça yoğun geçti. Faşist devletin tüm önlem ve vahşi saldırılarına rağmen 2007, 2008'de Taksim kazanılmıştı. Devlet, bu yılki 1 Mayıs'ta da ne yaparsa yapsın Taksim'e girmeyi önleyemeyeceğini biliyordu. Onlar da buna göre taktik hamleler geliştirdiler.

Yıllardır büyük bir mücadele konusu olan “1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi”ni de kendi lütuflarımız gibi sundular. Daha bir yıl öncesinde bu talebe, Başbakan Erdoğan, bir günlük tatilin trilyonlarca lira maliyeti olduğunu söyleyerek reddetmişti. Bu kez, “Taksim miting alanı değil, belirlenen miting alanları var” argümanına sarıldılar. Ardından “makul sayı” tartışmalarına girdiler. Fakat bütün bunlar, Taksim'in günler öncesinden kazanıldığını gösteriyordu.

* * *

Başta devrimci ve komünistler olmak üzere işçi-emekçilerin iki yıldır Taksim üzerinde sürdürdüğü güçlü kavga, görkemli direniş sonucu devlet, 1 Mayıs'ı resmi tatil ilan etti ve “makul sayı” pazarlığına girmek zorunda kaldı. Önleyemeyeceğini biliyorlardı çünkü. Bu yüzden ilan edilmemiş sıkıyönetim görüntüleri hakimdi İstanbul'a. İstanbul dışından bile polis getirdiler, yığıldılar Taksim'e. Tehditlerin ardı arkası da kesilmedi. Daha 1 Mayıs hazırlıkları sırasında, 1 Mayıs'a çağrı eylemlerine, 29 Nisan günü yapılan 1 Mayıs şehitlerini anma eylemine, devasa polis yığınaklarıyla geldiler. Psikolojik baskı yaratmaya çalıştılar.

Fakat hepsi nafile! Onbinler, faşizme, kapitalizme, emperyalizme olan öfkelerini, kinlerini Taksim alanından duyurmak istiyordu. Onbinler, devrim ve sosyalizm bayraklarını, Taksim alanında yükseltmek istiyordu. Ve 1 Mayıs günü, yüzlerini Taksim'e dönen onbinler, saatlerce ve dişe diş çarpışarak her yeri 1 Mayıs alanına çevirdi.

Kimler yok ki çarpışmada. Şişli Etfal'deki yoldaşlarımız, KESK ve TTB, TMMOB üyeleriyle ve dev-

rimci dostlarla omuz omuza kavga bayrağını yükselttiklerini bildiriyorlar. Mecidiyeköy'de, Dolmabahçe'de, İstiklal Caddesi'nde aynı sahnelerin yaşandığını yoldaşlardan öğreniyorum. Bu hamlelerin hepsi Halaskargazi Caddesi'nde biriken kitleyle birleşip oradan Taksim'e çıkmak için...

Belirlenen saatten önce başlayan eylem, Feriköy, Kurtuluş, Pangaltı, Bomonti ara sokaklarında devam ediyor. Eylem alanını bırakıp geri çekilmek yok, direniş bütün görkemiyle devam ediyor. Kavga kardeşliği, siper yoldaşlığı giderek pekişiyor. Yaralıları anında müdahale ediliyor. Herkes birbirini kolluyor. Elinde eldiven olmayanlar, gaz bombalarını tekmeyle uzaklaştırıyor. Her eylemci “Taksim'e gireceğiz” duygusunu yaşıyor. Taksim'in dört bir yanında yoldaşlarının, dostlarının, işçi ve emekçilerin korkusuzca çatıştığını biliyor. Bunu yüreğinde, bilincinde hissediyor...

* * *

Halaskargazi Caddesi'ndeki yürüyüşün giderek Taksim'e yaklaştığını, Divan Otel'i'nin önünde beklediklerini bildiriyor yolda. “Güzel şeyler oluyor, bazı yerlerde kitleler, polis barikatlarını geçerek bize katıldılar” diyor. Başka sokaklardan gelen dostlarımızla karşılaşıyoruz. “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Faşizme Karşı Omuz Omuz” sloganları peşpeşe patlıyor. Sürekli çatışma hali yaşandığından, sloganlar da ağırlıklı olarak antifaşist oluyor. Elbette sloganların en başına “İnadına 1 Mayıs, İnadına Taksim” sloganlarını eklemek gerek.

Uzunca dört sokağa yayılmışız. Hangi yönden yükleneceğimizi tartışırken, arkamızdan gerici sloganlarla bir grup üzerimize geliyor. “Faşizme Karşı Omuz Omuz” sloganlarıyla koşar adım üzerine gidiyoruz, kaçıyorlar. Meğer pusuymuş. Hemen arkasından akrep, son sürat üzerimize saldırıyor. Arkamızdan da bir akrep üzerimize geliyor. Akrepler bizi araya aldılar. Kaldırımlara ara sokaklara kendimizi attık. Bu arada akrepler, bir dolu taştan nasibini aldılar.

Muharebenin bu kısmına şimdilik ara veriyoruz. Cepheyi Taksim'e daha yakın yere taşımanın saati geldi. Bu aşamada hedef, Taksim alanına girmek veya İstiklal'den çarpışarak Taksim'e çıkmak... Önlükler, flamalar çıkarılıyor, ikiye-üçerli dağılıyoruz. Yolu bilenler bilmeyenlere kılavuzluk ediyor. Bütün sokaklar, sokak başları devlet tarafından tutulmuş. Zayıf nokta arıyoruz. Geçiş yeri ararken, telefonda gelen Taksim meydanına girildiği haberi yankılanıyor kulağımızda. Çığlık çığlığa bağıyor yoldaşım.

* * *

Aradan zikzaklar çizerek semt sakinlerinin yardımıyla zayıf bir polis barikatından Tarlabası Caddesi'ne çıkıyoruz. İstiklal'e geçmek istiyoruz. Ama öyle örülmüş ki barikatlar, bir-iki deneme yapıyoruz, olmuyor. Üçüncü denemeden sonra polislerin arasından İstiklal'e çıkıyoruz.

İstiklal Caddesi, kelimenin tam anlamıyla polis tarafından işgal edilmiş durumda. Sıra Selviler tarafından alana yöneliyoruz. Burada defalarca çarpışıp da alana giremeyen yüzlerce insanla karşılaşıyoruz. Taksim meydanındaki eylemin bittiği haberi geliyor. Günboyu İstiklal'de, Şişli'de çarpışan yoldaşlarla karşılaşıyorum. Gözleri ışıltılı. Yüzlerinden mutluluk akıyor. Sarılıyor. Sokaklar, eylemcilerle dolu. Herkes mutlu. Herkes kazanmanın gururunu, coşkusunu yaşıyor. Herkesin gözlerinden bu duyguyu okuyabiliyorum.

2009 1 Mayıs kazanılmıştır. Taksim, onbinlerin saatlerce çatışması sonucu fethedilmiştir. Taksim bir alan olmanın ötesinde iki sınıfın, sınıf kavgasının yansıması olmuştur. Kazanan devrimciler, işçi emekçilerdir.

“Ancak bu böyle gitmez. / Sömürü devam etmez. / Yepyeni bir güneş doğar...”

Tam göbeğindeyiz tarihin

Günlerdir beklediğimiz an gelmişti. Heyecan, öfke ve coşkuyla beklediğimiz 1 Mayıs'ın sabahı olmuştu. Semtteki yoldaşlarla 7.30'da buluştuk ve belediye otobüsüne bindik. Bir yandan da acaba otobüs nereye kadar gidecek kaygısını taşıyoruz.

DİSK'in yanındaki durakta indiğimizde her şey gayet rahat görünüyordu. İşçiler toplanmış, bekliyorlardı. Ama DİSK'in önüne şerit çekilmişti. Oraya girmek istediğimizde DİSK üyelerinden; "buraya girmek yasak, toplanma yeri Pangaltı" sözlerini duyunca, bir soğukluk geçirmediğimiz değil. "Acaba bunlar devrimcileri bırakmayacak mı" sorusu da aklımdan geçti. Genç yoldaşlar da tepkiliydi. Onları sakinleştirdikten sonra, "burada bekliyoruz, bir yere gitmiyoruz" dedim.

Bu arada DİSK'e doğru gelen caddeyi de trafiğe kapattılar. Polisler hareketlenmeye ve bir grubun peşine doğru koşmaya başladı. Ben de o tarafa koştum ama grup çoktan gitmişti. Geriye döndüm. Yanımızda pankart, pankart boruları, flamalar, önlüklerimiz, şapkalarımız vardı. Bu arada temsilci yoldaşımız da geldi.

Saat 9'a geldiğinde DİSK pankartları ve flamaları çıkmaya başladı. Ben de yoldaşlarla birlikte kitlenin içine karıştım ve onlara şapkalarımızı verdim. Hemen "1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanındayız" sloganını attırdım. Yanı sıra "Baskılar bizi yıldıramaz", "Taksim 1 Mayıs alanıdır" sloganlarını peş peşe attırdım. Kitle sloganlara coşkuyla katılıyordu. Yoldaşlara önlükleri de dağıttım. Bu arada Gazi'den gelen yoldaşların semt çıkışında gözaltına alındığını öğrendik. Yanımdaki yoldaşlar, "yürüyüş ne zaman başlayacak", "Taksim'e çıkabilecek miyiz" diye sabırsızlanmaya başladılar. Ben de "bu anın tadını çıkarın, ilerleyen zamanlarda Taksim'e ilk çıkanlar biz olduk diyeceksiniz" dedim.

9.20'de yürüyüş kortejleri oluşturuldu. Ben de megafonun pillerini takarak sloganları patlatmaya başladım. Ana caddeye çıktık, ama bir dalgalanma oldu. Polis, biz geçer geçmez arkadaki kitlenin önünü kesmeye çalıştı ama başaramadı. İki yoldaş yanımda ama öbürünü göremiyorum. Flama boruları ondaydı. Herhalde "makul sayı"da tutmak için cadde üzerinde böyle müdahaleleri çok olacak diye düşündüm. Yoldaş geldi elinde borular yok. "Ne oldu borular" dedim. "Aldılar" dedi. Ben de "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganını attırdım.

Kortej ilerliyor. Sayı 500-600 arası. Ama sayı artacak. Bu tarihe tanıklık edenler artacak biliyorum. Çatışmalar da başladı ya, demek ki, sokaklardan barikatları aşa aşa büyüyecek sayımız. Düşündüğüm gibi de oluyor. Caddeden ilerledikçe, ara sokakların arasından geçtikçe, taşların polisin üzerine yağdığını görüyor, hareketliliği gözlemliyorum. "Faşizme karşı omuz omuza", "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganları en sık atılanlar oluyor. Ajitasyon çekmeye başlıyorum kitleye. "İşte Taksim'e yürüyoruz! Coşkumuz büyük, barikatları yıka yıka yürüyoruz Taksim'e!" Ve sloganı patlatıyoruz: "Taksim 1 Mayıs alanıdır!"

Dışarıdan barikatlar zorlanıyor. Agos gazetesinin önüne geldiğimizde oradaki katılımları bekliyoruz ve

sayımız bir anda 2 bine ulaşıyor. Polis kaçışıyor, önünü alamıyor kitlenin. Ne kurarsanız kurun, o barikatlar yıkılacak. Yoldaşlarımızın önemli bir kısmı dışarıda kalmış, çatışıyorlar. Kimisi Mecidiyeköy, kimisi Pangaltı, kimisi Taksim'de çatışıyor. Onlar çatışıyor biz yürüyoruz. Biraz burukça bir sevinç yaşıyoruz. Biz de pankartımızı, flamalarımızı Taksim'de dalgalandırmanın coşkusunu, tanıklığını yaşayacağız.

Temsilci yoldaşla görüşüyoruz ve Osmanbey'de pankartı çıkartıp sopaları takıyoruz. Takıyoruz ama bu arada da bir resmi araba üzerimize geliyor. Siyah bir araba. Ben "Nereye geliyorsunuz, nasıl geçeceksiniz" diye bağıriyorum. Kortej içindekiler, "Başkan gelmiş" diyorlar, arabanın içinden Ahmet Türk ve DTP'nin milletvekilleri çıkıyor. Ben de "Ya görmüyor musunuz pankart takılıyor, siz arabayla buradan geçmeye çalışıyorsunuz" diye sitem ediyorum, el sallayarak gidiyorlar.

Agos'un önünde bir gaz bombası yağmuru başlıyor. Kitle bir dalgalanıyor, neyse ki bu dalgalanma fazla sürmüyor. İçeriden de sokak barikatlarına yüklenilince, gaz bombası atılıyor üzerimize. Ergenekon Caddesi önüne geldiğimizde "Devrimci 1 Mayıs Platformu" pankartını görüyorum, ardından diğer gruplar duruyor. "Yaşasın devrimci dayanışma", "Faşizme karşı omuz omuza", "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganlarını bir kez daha atıyoruz. Panzerler ve "efe" denen su sıkma araçları hareketleniyor. Bunun üzerine taşlar ve sloganlarla polise saldırıyor kitle. Gaz bombasının yoğunluğundan ara sokaklara çekiliyorlar.

Biz yürüyoruz ana caddeden, tarihi adım adım yazıyoruz. Barikatları aşa aşa yazıyoruz. Her geçtiğimiz sokakta bir alkış ve coşku tufanı. Polisin demir bariyerlerinin önüne kadar gelmiş kitleler, barikatları yıkmaya çalışıyor. "Makul sayıları" eriyor kitlenin gücü karşısında.

Elmadağ'a doğru geliyoruz, sayımız 7-8 bin civarı oldu herhalde. O kadar yoğun katılım oluyor ki, fark edemiyoruz ilk anda. Ve son bir viraj kaldı Taksim'e. Coşku artıyor, sevinç artıyor. Binalardan sloganlar, gülücükler, alkışlar artıyor. Onlar da tarihe tanıklık ediyorlar. "Taksim'e çıkamazsınız" diyen devlet, küçülüyor, eriyor önümüzde. Orada barikatları kendileri açmak zorunda kalıyor ve kitle korteje akıyor.

Ve işte meydan göründü. Haykırmamanın zamanı "İşte Taksim İşte 1 Mayıs!", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız!" Kitleler meydana doğru yürümüyor koşu-

yor, akıyor adeta. Bu arada temsilci yoldaş bizi öne çağırırdı, tam o sırada yoldaşları kaybettim. Onları arıyorum, bulamıyorum. Ta ki meydana kadar. Onlar heykelin üzerine çıkmışlar bile. Ama ellerinde flama yok. Sadece şapkaları var. Hemen flama da veriyorum. Bu arada gülüyorlar, bağıriyorlar. Televizyonlar ve kameralar onlara yöneliyor. Röportaj yapıyorlar.

Heykel'den indikten sonra birisi, "iyi ki geldik, bu günü ömrüm boyunca unutmayacağım" diyor. Bir yandan da sarılıp öpüyor. Hemen pankartı veriyorum ve açın diyorum. Sevincim ve coşkuym görülmeye değer. Tam göbeğindeyiz tarihin. Yıllarca bu an beklenmiş, bu an için

ölünmüş, şehitler verilmişti. Sendikaların tüm sallantılarına, devletin tüm saldırılarına inat, devrimci kararlılığı elden bırakmayan, kitlelerin gücüne güvenen komünist ve devrimci iradenin bir parçası olarak duyumsuyorum bu sevinci. "İşte Taksim!" Çıkmaz denilen, ulaşılmaz denilen hiçbir şey yok ki. "Anka kuşu" gibi Kaf dağının arkasında olduğunu düşünenlere inat, baskılara inat, buradayız işte!

Saygı duruşu yapılıyor. 77'de öldürülen işçilerimiz için, Mehmet Akif Dalcı için, '96 Kadıköy şehitleri için, tüm devrim şehitleri için yumruklarımız daha sıkı, daha güçlü! "Akın var akın güneşe akın" şiirini okuyorum ve kitle hep bir ağızdan katılıyor. Saygı duruşu bitiyor ve "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganını patlatıyorum. Kürsüden uzağız biraz ama olsun tam göbeğindeyiz kavganın şehrinin. Çav Bella'yı, Avusturya İşçi Marşı'nı söylüyoruz hep birlikte.

Heykel'in üstü flamalar ve pankartlarla zapt edilmiş. Hemen hemen bütün yapılar var. Bu arada bizim pankart en büyük pankart olduğu için ilgiyi çok çekiyor. Gelip kimin olduğunu soruyorlar. Pankartın hemen arkasında İbrahim, Deniz, Mahir ve diğer devrimci önderlerin resminin yer aldığı bir pankart var. Bir turist geliyor yanıma, onların kim olduğunu soruyor. Ben de çat pat İngilizceyle anlatmaya çalışıyorum. Sonunda bizim pankartın üzerindeki amblemi göstererek durumu kurtarıyorum.

Bu arada arkadan bir ses beni çağırıyor. Denizlerin pankartını tutan yaşlıca bir amca bu. "Yıllardır bu anı bekliyordum, Taksim'de 'devrim şehitleri ölümsüzdür' sloganını atmayı. Onu da sen attırdın, çok teşekkür ediyorum" diyor. Ben ne diyeceğimi bilemiyorum, duygulanıyorum. "Biz devrimciyiz, bu sloganı her tarafta atacağız" diyebiliyorum ancak.

Saatlerdir yürüyoruz ve çok da acıkmış durumdayız. Ama o büyük heyecan ve sevinç içinde bunun farkında bile değiliz. Yanımdaki genç yoldaş acıktığını söyleyince, birisi bizi duymuş olmalı, açma uzatıyor. Bir kez daha ne büyük bir aileyiz diye düşünmeden edemiyorum. "İşte bu güçle, bu paylaşımla, geleceği yapıyoruz, yapacağız" diyorum içimden.

Miting bitiyor. Çıkıyoruz alandan. Otobüs yok, minibüs yok. Sokakları geze geze gidiyoruz geriye. Geçtiğimiz her yerde polisler oturmuş ve her tarafta taşlar var. Nerede yoğun çatışmalar yaşanmış tahmin edebiliyoruz. Hala grupların gelmeye çalıştığını görüyoruz. Ama polis, kimseyi alana bırakmıyor. "Girmek yasak" diyorlar. Sadece diyorlar. Girdik ya, her şeye rağmen...

Korkutan ve kazanan DİPTEN GELEN DALGANIN AYAK SESLERİYDİ...

Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun almış olduğu karar doğrultusunda oluşturulan, Taksim eylem komitesi olarak en geç sabah saat 08.30'da İstiklal caddesinde biraraya geldik. Amacımız 2008 1 Mayıs'ında yaşanan olayların tekrarı halinde, yani merkezi buluşma noktasından dağıtılacak, dağılacak olan kitleyi İstiklal Caddesi'nde yeniden biraraya getirmek ve buradan Taksim'i zorlamak-tı.

Bunun için hedeflenen saat 13'tü. Ancak bu hesap iki nedenden dolayı tutmadı. Birincisi, merkezi buluşma noktasında devrimcilerden ve kendi tabanlarından gelen baskılardan ötürü DİSK veya KESK gibi sendika konfederasyonlarının geçen yıla oranla daha derli toplu olması ve kararlı bir duruş sergilemesiydi. Ve tabi devrimcilerin (özellikle Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun) iradi müdahalesi, o cephede kurulan barikatların bir bir aşılıp binlerin Taksim'e adım adım yaklaşıyor olmaları, bizim bulunduğumuz alanı geri plana itti...

İkinci neden ise, devletin, 2008 1 Mayıs'ında İstiklal Caddesi'nde yaşadığı hüsrandan ders çıkarması, bu yıl İstiklal Caddesi'ne çıkan abartısız bütün ana ve ara giriş noktalarında polis barikatları kurmasıydı. İstiklal Caddesine sınırlı sayıda devrimciler olarak tek tek neredeyse iğne deliğinden geçer gibi ancak ulaşabildik. Hatta kimi arkadaşlar ve yoldaşlarımız onca arayış ve zorlamalara rağmen caddeye giremediler.

Eylem komitesi olarak durum değerlendirmesi biçiminde ne yapmamız gerektiğini konuştuk. Bulduğumuz yere gelecek ya da gelmiş olan kitleyi hangi noktada biraraya getireceğimiz konusunda görüş alışverişinde bulunduk. Bu konuda bazı belirsizlikler yaşadık, kopukluklar da oldu.

Üçerli beşerli gruplar halinde İstiklal Caddesi üzerine toplanan platform üyesi siyasetler ile platform dışı kimi devrimci ve bağımsız çevreler, merkezi eylem komitesinden gelen haber üzerine, ben ve eylem komitesi içinde yer alan (EK'dan biz ve BDSP kalmıştık) BDSP'li arkadaşla birlikte yürüyüşe geçirdik. "Yaşasın 1 Mayıs", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "1 Mayıs Kızıldır, Kızıl Kalacak" sloganları eşliğinde bizi bekleyen polis barikatının üzerine doğru yürüyüşe başladık. Her zamanki "misafirperverliklerini" gösteren faşist güruh, tazyikli suyla ve gaz bombalarıyla üzerimize saldırdı. Saldırı anında suyun ve gazın etkisine daha fazla dayanamayarak ara sokaklara çekilme kararı aldık.

Biz geri çekildiğimizde orada asılı kalan gaz bombalarının arasında, kırmızı zemin üzerine sarı renkte yazılmış TİKB(B) pankartını gördüm. Bir süre bulunduğumuz ara sokaklara gaz bombaları atan sermaye uşaklarına, taşlarımız ve sloganlarımızla karşılık vermeye devam ettik. "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek"...

Bir süre sonra tekrar caddeye çıkıyoruz. Bu kez her iki tarafımız da faşist güruhun barikatlarıyla çevrili. Bir o barikata, bir bu barikata fırlatıyoruz taşlarımızı ve sloganlarımızı. Üzerimizde PDD imzalı flama ve önlüklerimizle savaşıyoruz. Her iki taraftan kısıpaca alınırcasına saldırıya maruz kalıyoruz, yeniden ara sokaklara çekiliyoruz.

Bulduğumuz alandan Taksim'e o anki gücümüzle ulaşmak fiziksel olarak mümkün görünmüyor. Ara sokaklar gaz bombalarının etkisiyle evimizin odaları kadar küçülmeye başlıyor gözümüzde, sığmıyoruz sokaklara. Ama taşacak kanal da bulamıyoruz. Can sıkıntısı ile bir çıkış noktası ararken, yoldaşlarımızdan aldığımız

haberle yüzümüz gülmeye, gazın etkisi gitmeye başlıyor...

Taksim kazanılmıştır! 31 yılın özlemi, hasreti, kazanılan bu zaferle giderilmiştir!

Onların tankı vardı, bombası vardı, yasaları vardı, askeri, polisi, copu vardı... Ama hiçbir emeğin özgürlüğe olan özleminden daha güçlü değildi. Ve kaybeden sermayenin kendisi oldu. Korkutan ve kazanan, dipten gelen dalganın ayak sesleriydi. Ve bugünkü savaşımız zaferle son buldu.

Gazi'den Taksim'e Polis barikatlarını aşı aşı

Sabah saat 7'de, bizi 1 Mayıs alanına götürecek araçların kalkacağı yere geldik. Bir süre sonra yeni gelenlerle toparlanma başladı. Bu sırada sivil araçlar bizi izlemeye başlamış.

Saat 8'de araç harekete geçti. Gazi'nin girişine geldiğimizde, önümüzü askeri renkte araçlar kesti. Yanımdaki arkadaşlara sakin olmalarını, arabanın kapısını açarak inmemiz gerektiğini söyledim. Ama araç kapısı çok geç açıldığından aracın her tarafı sarılmıştı.

Araçtan indiğimiz anda, üzerimize sivil polisler gelmeye başladı. Bu arada bir yoldaşın arabadan inip koşmasıyla birlikte, ben de koşmaya başladım. Arkamızdan uzun namlulu silahlarla ateş açıldı. Yoldan geçen semt insanlarının müdahalesiyle silah sesleri son buldu.

Bölgeden biraz uzaklaştıktan sonra, iki yoldaşla buluştum. Araçtan toplam 3 kişi çıkmıştık. Yoldaşlarla bir değerlendirme yaptık. Bu arada başka bir yoldaş daha bize katıldı. İkişerli olarak ayrılma kararı aldık. Bölgeden ayrı olarak çıktık, Saya yokuşu'nda buluştuk. Başka bir yoldaş daha alarak Taksim'e doğru yola çıktık.

Taksim'e çıkmak için birkaç yol denedik. Ama başarılı olamadık. Ve yanımıza gelen diğer siyasetlerle beraber çatışmaya başladık. Bu çatışmalar sırasında "Yaşasın 1 Mayıs!", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız!" sloganlarının yanı sıra "Orak-Çekiç-Silah-Yıldız-Bayrağımız" sloganını da sıkça attık.

Çatışmalar biraz durulduktan sonra, karar gereği o bölgeden ayrılıp Taksim'e doğru yöneldik. Bu süre boyunca da birçok bölgede kısa süreli olarak çatıştık. Son olarak bir bölgeden daha çatışarak çıktık ve farklı bir yere girmeyi başardık. Ama gelebildiğimiz nokta, Galatasaray Lisesi'nin önüydü. Burası barikatlarla çevrili olduğu için geçiş yapamadık.

Çatışmalar o bölgedeki ara sokaklarda da sürdü. Bir süre sonra soğurumlu yoldaşın artık eylemin bittiğini haber vermesiyle, bölgeyi terk ettik.

Nato 60. yılında protesto edildi

Nato'nun kuruluşunun 60. yılında İstanbul'da 4 Nisan'da miting düzenlendi. Nato Karşıt Birlik'in düzenlediği mitingte Nato'nun dağıtılması istendi.

Proleterce Devrimci Duruş okurlarının da pankartıyla katıldığı miting, saat 13'te kortejlerin oluşturulmasıyla başladı. Birçok devrimci kurumun pankart ve flamalarıyla katıldığı eylemde sık sık "Katil Nato dağıtılsın", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak" sloganları atıldı.

Proleterce Devrimci Duruş kortejinde ise, "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak", "Emperyalistler işbirlikçiler 6. filoyu unutmayın", "Kahrolsun emperyalist savaş", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Kurtuluş devrimde sosyalizmde", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Krizin faturası burjuvaziye", "Krizle karşı sokağa eyleme, hesap sormaya", "1 Mayıs'ta Taksim'e hesap sormaya", "Kahrolsun faşist diktatörlük" sloganları atıldı.

Tüm kortejlerin alana girmesinin ardından saygı duruşuyla başlayan program, miting tertip komitesi adına yapılan açıklamayla devam etti. Açıklamada Nato'nun kanlı tarihi anlatıldı ve Türkiye'nin bu pakta en ucuz asker sağlayan ülkelerden biri olduğuna değinildi. Emperyalistlerin katliam ve terör örgütü olan Nato'nun halklar üzerinde yaptığı baskılara vurgu yapıldıktan sonra, anti-emperyalistlerin yaptıkları eylemlerle bu kurumu teşhir ettikleri ve dağıtılmasını istedikleri anlatıldı.

Konuşmanın ardından Yasemin Göksu, Erdal Bayrakoglu-Bayar Şahin, Hilmi Yarıyıcı ve Grup Yorum'un söyledikleri marşlar ve halaylarla miting sona erdi. Mitinge 5 bini aşkın kişi katıldı.

Almanya'da 1 Mayıs

"Biz işçi sınıfının çocuklarıyız!"

"Biz işçi sınıfının çocuklarıyız. Kapitalistler bizleri sömürürken, Türk-Kürt ayrımı yapmıyorlar. Ben bir işçi çocuğuyum, bizler işçi sınıfının çocuklarıyız, bununla gurur duyuyoruz. Daha iyi yaşamak istiyorsan, bu sisteme karşı mücadele et!"

Berlin Kreuzberg'de yapılan Devrimci 1 Mayıs mitingi, bir müzik grubunun söylediği bu parçayla başladı. Ardından 84 yaşındaki Erika Braun, neredeyse tamamı gençlerden oluşan yaklaşık on bin eylemciye seslendi. "Ben anti-faşistim, ben komünistim! Bu sistem, savaş ve kriz üretiyor. Bizim ihtiyacımız ise direniş, direniş, direniş..."

Devrimci 1 Mayıs anti-kapitalist, anti-faşist gruplar tarafından düzenleniyor. Her yıl olduğu gibi bu yıl da bu yürüyüş, devletin hedefindeydi. Son dönemlerde özellikle Siyah Blok'un, yani çoğunluğu otonomcu olan grubun gösteri ve yürüyüş hakkı, çeşitli gerekçeler gösterilerek gasp ediliyor. Bu yıl da devlet yürüyüşün ortalarına doğru saldırıya geçti. Devletin yoğun saldırısı ve barikatlarına rağmen, eylemci kitle yürüyüş güzergahını kısaltmak zorunda kalsa da, üç kez polis barikatını aşmayı başardı. Kitle barikatları aşarken de taşları ellerindeydi.

Burjuva medya, Berlin'de yine olayların çıktığını, bu yılın geçen yıla oranla daha şiddetli geçtiğini yazdı, eylemcilere karşı tepki örgütlemeye çalıştı. Halbuki saldırıyı başlatan polisti ve hedefi eylemcileri saldırgan gösterek, radikal gruplara karşı baskı mekanizmasını işletmekti. Daha da önemlisi gösteri ve yürüyüş yasalarının daha da sertleştirmesiydi.

Krizle birlikte özellikle Almanya'da, kitlenin Yunanistan ve Fransa'yı örnek olarak ayaklanabileceği korkusu büyük. Şimdiden krize karşı daha radikal kitlesel çıkışların önünü almaya çalışıyorlar. Üç kez polis barikatını aşan kitle ise, mücadele kararlılığını yinelemiş oldu.

Naziler 1 Mayıs'ta sokağa çıkmak istedi

Alman neo-Nazileri geçmiş yıllarda bir ilde 1 Mayıs mitingi yapmaya çalışırlardı. Bu niyetleri yıllarca Berlin'de anti-faşistler tarafından boşa çıkarılınca, diğer illere kaydılar. Ancak bu yıl, krizi de fırsat bilerek, birçok ilde

gösteri düzenlemek istediler.

Tüm Almanya'da sabah saatlerinde yaklaşık 20 bin anti-faşist, Nazileri engellemek için sokak-taydı. Berlin'de üç bin kişi, bir yandan Neo-Nazilerin şenlik yapmak istedikleri sokağı ablulaya alırken, diğer yandan yüzlerce eylemci, Metro raylarını işgal ederek Neo-Nazilerin bölgeye

akışını engelledi. Naziler, bin kişi beklerken 200 kişi ile bir evin arka bahçesinde bir araya gelmek zorunda kaldılar.

Bu yıl Berlin antifaşistleri, bir yandan şenlik etrafına gevşek barikatlar kurarken, asıl olarak Nazilerin şehre gelmek için kullandıkları metro raylarını işgal ederek, Nazilerin gösterisi engelledi. Ulm, Dortmund ve Mainz'de polis anti-faşist kitleye saldırdı. Nazilerin Hannover'de planladıkları büyük miting, mahkemece yasaklandı. Aynı gün şehirde 15 bin kişi, Nazilere karşı yine de sokağa çıktı.

Naziler, Yahudi düşmanlığı ve yabancı düşmanlığı politikalarıyla, özellikle kriz döneminde oylarını artırmaya çalışıyorlar. Burjuva demokrat partiler ise, geçmişin bir tekrarıdan, yani oylarının erimesinden korktukları için, Nazilere karşı kitleleri sokağa çağırıyorlar. Ancak bu görüntü yanıltmamalı. Nazilere karşı sokağa çıkan anti-faşistler de onların hedefi halinde.

Alman sendikaları ve 1 Mayıs

1 Mayıs'ta Almanya'da 400 eylemde, yaklaşık 500 bin kişi sokağa çıktı. Krize rağmen, sokağa çıkan sendikacı sayısında artış yaşanmadı. Bunun en önemli nedeni, sendikaların kriz karşısında işçileri eylemsizliğe mahkum etmeleriydi. İki büyük sendika konfederasyonu, sürekli "devlet işçi elele" diyerek sistemi kurtarmaya çalışıyorlar.

Tabandan gelen basıncı tamamen görmezlikten gelen sendikalar, 16 Mayıs için Berlin'de büyük bir miting planlıyorlar. Ancak taleplere bakıldığında, bu mitinglerin işçilerin radikalleşmemesi için yapılan kontrollü mitingler olduğu görülüyor. Örneğin DGB Başkanı Sommer'in talebi, zenginlerden zorla borç alınması. Bu borç Avrupa Merkez Bankası faizlerine göre faizlendirmeli ve 15 yıl içinde geri ödenmeliymiş! Diğer konfederasyon, Verdi Başkanı Bsirske ise, işçilere tüketim kuponlarının dağıtılmasını talep ediyor. Ludwigshafen'deki mitingte de Sosyal Demokrat Parti Başbakan adayını konuşurabiliyorlar.

Ancak hem hükümet hem sendikalar, kitlelerde yaşanan hoşnutsuzluk ve öfkenin sokağa taşabileceği paniğini yaşıyorlar.

Fransa'da bu yıl uzun bir aradan sonra sekiz sendikanın eylem birliği yapmasıyla 1 Mayıs'ta yaklaşık 1 milyon kişi sokağa taşdı. Paris'teki eyleme 200 bin kişi katıldı. Yedi yıl aradan sonra Sosyalist Parti de mitinglerde yerini aldı. Yine tüm sol parti ve gruplar mitinglere katılma çağrısında bulundular. Mitingin ana konusu Sarkozy hükümetinin ekonomi ve hak gaspları politikasıydı. Tekel patronlarını rehin alan işçiler, grevlerle Fransa'yı sarsan emekçiler, üniversite işgalleri ile ünlenen öğrenciler; hep beraber bu 1 Mayıs'ta krizin faturasını ödemeyeceklerini haykırdılar. Fransız işçi ve emekçileri Avrupa'da bu sloganı pratiğe geçirmek için yoğun eylemlilikler içinde olan az sayıdaki ülkelerden biri.

Yunanistan'da

çok sayıda kent merkezinde gösteriler gerçekleştirildi. Başkent Atina'da çalışma koşullarını ve hayat pahalılığını protesto eden binlerce kişi, meclise yürüdü. Polis engeliyle karşılaşan eylemciler, polisle çatıştı. Geçtiğimiz aylarda krize karşı en kitlesel eylemleri gerçekleştiren Yunan işçi ve emekçileri, 1 Mayıs'ta çatışmalı eylemlerle kutladılar.

Rusya'da bir miting Putin taraftarlarınınca düzenlenirken, Moskava'da Komünist Partisi'nin çağrısıyla 30 bin kişi mitinglere katıldı. KP Başkanı Sjgunow özellikle Putin'in ekonomi politikasını hedef aldı.

Endonezya'nın baş-

kenti Cakarta'da işçiler, "Maaşları ve toprağı çalmayı bırakın" pankartıyla yürüdüler. İş merkezlerinin yoğun olarak bulunduğu bir bölgede toplanan Endonezyalı işçi ve emekçiler, dünya şeklinde dev bir top ile gösteri yaptılar ve maaşlarının yükseltilmesini çalışma koşullarının düzeltilmesini istediler.

DTP'ye artan baskı ve tutuklamalar

29 Mart yerel seçimlerinin ardından Nisan ayının ortalarında DTP'ye yönelik büyük bir operasyon başlatıldı. Aralarında DTP genel başkan yardımcılarının da bulunduğu 58 kişi "PKK'nin yasadışı faaliyetlerini yürüttükleri" gerekçesiyle gözaltına alındı, 19 kişi tutuklandı. Başta Diyarbakır olmak üzere 15 ilde eş zamanlı başlayan operasyonlara karşı, Kürt halkı sokaklara çıktı, birçok yerde aralarında DTP'li milletvekillerinin de bulunduğu gösteriler gerçekleşti, esnaf kepenk kapattı. DTP'li milletvekilleri, gözaltıları protesto için TBMM'de oturma eylemi yaptılar.

Operasyonların ardından Ahmet Türk, operasyon emrinin bizzat başbakan tarafından verildiğini, bunun DTP'nin seçim başarısına karşı bir tahammülsüzlük olduğunu söyledi. Seçimlerden sonra Cemil Çiçek'in, "Ermenistan'a kadar dayandılar, partiler üstü stratejik bir yaklaşım geliştirmek gerekiyor" demesine de atıfta bulunan Türk, tehdit edildiklerini belirtti.

DTP'nin operasyonlar üzerine değerlendirmesi, genel olarak seçim yenilgisini hazmedemeyen AKP'nin saldırıya geçmesi şeklindeydi. Bunun da rolü olduğu açıktır. Çünkü DTP, 29 Mart seçimlerinde elindeki 56 belediye sayısını 99'a çıkarmıştır. Bölgenin en büyük kenti Diyarbakır'da yüzde 65, ikinci büyük il merkezi Van'da yüzde 52 oranında oy almıştır. Türkiye'de en yüksek oy oranıyla seçilen Hakkari'de yüzde 79 ile rekor kırmıştır.

Seçim öncesi bölgede önemli oranda oy alacağını iddia eden AKP ise, büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştır. Erdoğan'ın milletvekili seçildiği Siirt'te bile, DTP oylarını yüzde 49'a çıkarmıştır. Bu sonuçlara AKP'nin çok bozulduğu ortadadır. Kendini Kürt sorununu çözecek parti olarak pazarlama gücü zayıflamıştır çünkü.

Bununla birlikte bu operasyon, AKP hükümetinin seçim yenilgisi ile sınırlı değildir. Kürt sorunu başından beri hükümetlerle sınırlı olmayan bir devlet politikası olagelmıştır. Bu operasyon da devletin tüm organlarıyla birlikte karar verdiği ve uygulamaya soktuğu bir operasyondur. Zaten MİT temsilcilerinin bizzat Diyarbakır'a gelerek toplantılar düzenlediği ve operasyonu yürüttükleri, sonradan açığa çıkmıştır. Öte yandan Genelkurmay başkanı İlker Başbuğ'un, gazetecilerle toplantı yaptığı gün, DTP operasyonunun başlaması da, bir rastlantı olmasa gerekir. Başbuğ konuşmasında, en büyük endişesinin "PKK'nin örgütlenmesini şehirlere kaydırmak" olduğunu ifade etti. Operasyon da "Türkiye Meclisi" olarak adlandırılan, şehirlerde faaliyet yürütenleri hedefledi.

DTP operasyonlarının gerçekleştiği günlerde, üzerinde çokça tartışılan ve Türkiye'nin de gözlemci olarak katılacağı belirtilen Kürt konferansı belirsiz bir tarihe ertelendi. Nisan ayında yapılacağı açıklanan konferans, önce Mayıs ayına, sonraysa belirsiz bir zamana bırakıldı. Bunda ABD-Türkiye-Irak üçlü zirvesinin rol oynadığı, Nisan ayında gerçekleşen bu zirvede, Türkiye'nin isteği üzerine konferansın ileri bir tarihe ertelendiği belirtiliyor.

PKK ve ona yakın tüm parti ve örgütler ise, konferansla ilgili kendilerine herhangi bir talep gelmediğini, bu konuda bilgilendirilmediklerini açıklamışlardı. Hazırlık çalışmasında yer almadıkları ve Kürtlerin çıkarına olmayan hiçbir platforma katılmayacağını duyurmuşlardı.

Konferansın erteleneceğinin duyulması üzerine PKK kaynakları, 29 Mart seçimlerinde DTP'nin başarıyla çıkmasının, konferans düzenleyicilerinin planlarını değiştirdiğini söylüyorlar. "Eğer seçimlerden Kürtler başarısız çıkmış olsaydı, konferans hemen toplanacaktı. Ve burada PKK'ye silah bırak dayatması yapılacaktı. Ancak seçimler oyunu bozdu" şeklinde bir açıklama yaptılar.

PKK, operasyonlar başlamadan önce de 1 Haziran'a kadar eylemsizlik kararı aldığını açıklamıştı. Operasyon sonrası ise kendilerine yönelik bir saldırı olmadığı sürece kararlarının geçerli olduğunu bildirdiler.

Burjuva basında DTP'nin PKK tarafından yönetilip yönlendirildiğine dair bugüne dek çok şey yazıldı, çizildi. Şimdi DTP operasyonu da PKK'ye karşı yapılmış gibi gösteriliyor. Esasında DTP ve PKK, Kürt hareketinin biri legal, diğeri illegal iki örgütüdür. DTP de birçok kez aynı tabana sahip olduklarını belirtmiştir. Keza politik olarak da aynı çizgiyi savunmaktadırlar. Dolayısıyla bunlar üzerinden demagoji yaparak, son operasyonu meşrulaştırmaya çalışmanın bir yararı yoktur.

Ayrıca bugüne dek Kürt ha-

reketinin yasal partilerine dönük yaptıkları saldırıların hiç biri, bu hareketi durdurmaya yetmedi. Aksine daha da güçlendirdi. Son saldırı furyası ile DTP'yi güçten düşürmek, ya da kapatmak hedefleniyorsa, bunda da başarılı olamayacaklardır. Bugüne dek kaç Kürt partisi kapatılmış, ama her defasında yeni si kurularak siyaset sahnesinde yerini almıştır. Bu kez de öyle olacaktır. Kürt halkı kendi kimliğine sahip çıkmaktadır çünkü.

Hem Kürt, hem çocuk...

Seyfi Turan 14 yaşında. Hakkari'de bir eylemin içinde. Polis arkadan yaklaşıyor Seyfi'ye. Seyfi onu görmüyor. Arkadan yaklaşıyor ve birden saldırıyor. Seyfi yerde. Uzun namlulu bir silahın dipçigi inip kalkıyor Seyfi'nin üzerine. Rastgele değil ama, darbeler özellikle kafasını hedefliyor. Bilerek vuruyor polis. Öldürmek için vuruyor, yoketmek için vuruyor. Kürt halkına duyduğu bütün ırkçı-şoven kin ve nefretle vuruyor. Kendisi dev gibi bir adam. Çelik yelekli ve maskeli. Çocuk 14 yaşında. Ama onun karşısında gördüğü bir çocuk değil, o çocuk bedenine yerleşmiş bütün bir Kürt halkı. Kürt halkının bütün özlemleri, acıları, öfkeleri, direnişi yerleşmiş çocuğun bedenine. Ve polis, çocukla birlikte bütün Kürt halkını öldürmek-yoketmek istercesine vuruyor. Defalarca, defalarca vuruyor.

Uğur Kaymaz 12 yaşında. Mardin'in Kızıltepe ilçesinde yaşıyordu. Dört yıl önce babasıyla birlikte polis tarafından kurşuna dizilerek öldürüldü. 13 kurşun yarası vardı Uğur Kaymaz'ın. Zeytin karası gözlerindeki derin acı, 12 yaşında dondu, kaldı.

"Her Türk asker doğar" sloganını kullanır ırkçı-şoven saldırganlık. Ve her Kürt'ün "düşman" doğduğunu düşünür. Bu yüzden Kürt çocukları, onların gözünde hiçbir zaman "çocuk" olamaz. Bu nedenle kaç yaşında olursa olsun Kürt çocukları dövülebilir, öldürülebilir, hapse atılabilir, en ağır maddelerden yargılanabilir. Elinde "taş izi" olan çocuklar tutuklanabilir, işkence görebilir. Eyleme katılan çocukların ailelerinin yeşil kartı iptal edilebilir. "Havaya açılan ateş" sonucunda yaralanabilir, ölebilir "havada uçmakta olan" Kürt çocukları. 23 Nisan Çocuk Bayramında, copla-dipçikle kutlanabilir Kürt çocuklarının bayramı.

Faşist-şoven saldırganlık, her şeyi yapabilir Kürt çocuklarına. Ve tam da bu nedenle Kürt çocukları, büyük bir öfkeyi büyütürler içlerinde. Onların gelecek beklentileri, umutları ve özlemleri çok farklıdır. 23 Nisanlarda devletin-hükümetin koltuklarına oturtulan çocuklar, büyüklerinin kendilerine ezberlettiği basmakalıp lafları tekrarlarlar. Oysa onları oturtsalar, dileycekleri şeyler diğer çocuklardan ne kadar farklı olacaktır. Özgürlük dilerler mesela, hapisteki akrabalarının serbest kalmasını dilerler, arkadaşlarının kurşun yememesini dilerler mesela. Kendileri küçük, acıları büyüktür onların. Kömür karası gözlerine, güneşte kavrulmuş tenlerine, çıplak ayaklarına, yaşadıkları acılardan ağırlaşmış omuzlarına sinmiştir bütün umutları, özlemleri. Yaşları çok küçükken, akılları çok hızlı büyür bu nedenle. Ve herkesten daha fazla yaşamın içinde, yaşama karşı borçlu hissederler kendilerini.

Ama unutmayın: Herkes çocuk doğar! Nasıl büyüyeceği ise halkının, sınıfının yaşam koşullarına bağlıdır sadece. Ve bu yaşam, kendilerine ne verirse, onu biriktirirler gelecekleri adına.

Türkiye işsizlikte rekor üzerine rekor kırıyor İŞSİZLER HAREKETİNİ YARATALIM!

Türkiye, krizden bu yana artan işsizlik oranıyla rekor üstüne rekor kırıyor. Geçtiğimiz aylarda yüzde 13 ile, Türkiye Cumhuriyeti kurulduğu andan bu yana en yüksek işsizlik rakamına ulaşan, Güney Afrika ve Hırvatistan'dan sonra işsizlikte dünya üçüncüsü olan Türkiye, her ay kendi rekorunu egale ediyor. Son olarak açıklanan yüzde 15.5'lik işsizlik oranının ise, Avrupa'da bir rekor olduğu saptandı.

Resmi rakamlara göre yüzde 15.5, yani 3 milyon 650 bin kişi işsiz. Gerçekte ise bu rakam, en az iki katına ulaşmış bulunuyor. Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu TİSK bile, hazırladığı bültende iş bulma umudu olmayanlar ve iş aramayıp da çalışmaya hazır olanlar hesaba katıldığında işsiz sayısının 6 milyon 44 bin, işsizlik oranının ise yüzde 23.3 olduğunu söyledi. Ocak 2009'da işsizlikte patlama yaşandığı belirtilen bültende, işsizlik artışının en çok kentlerde ve sanayide ortaya çıktığını ortaya koydu.

Buna karşın en büyük işçi sendikası olan Türk-İş, "her halükarda insanları işte tutacak tedbirlere başvurulmalı" diyerek işçi çıkarmayan patronlara teşvik verilmesini savunuyor. "Çalışanlar, işten çıkarıldıklarında işsizlik sigortasından para ödemek yerine, istihdam için işverenin teşvik edilmesi daha önemli bir tedbir olacaktır" diyebiliyor. Zaten hükümet, bugüne dek aldığı kararlarla işçilerin değil, patronların yükünü hafifletmeye çalışmıştı. Türk-İş bunu bile yetersiz bularak, "istihdam için işverenin teşvik edilmesini" öneriyor. Kendine bağlı Türk-Metal Sendikası da Erdemir'de işverenle kol kola girerek, işçilerin işten atılmaması karşılığında 16 ay boyunca işçilerin ücretlerini yüzde 35 oranında düşürdüklerini açıklıyor. Ve bunu, 1 Mayıs gibi işçi ve emekçi açısından en önemli günde başlatacaklarını duyuruyor.

Sosyal güvenlik ve emeklilik de hayal

Artan işsizliğin sosyal-güvenlik sistemini ve emekliliği de etkilediği, dolayısıyla işçi ve emekçileri ve ailelerini çok daha zor günlerin beklediği konusunda herkes hemfikir. İşsiz kalan sigortalılar ve bakmakla yükümlü bulundukları kimseler, sağlık yardımı alamaz hale geliyor. Keza zaten zorlaştırılan emeklilik koşulları, işsizlikle birlikte tamamen yok ediliyor. Şu anda emekli olanların durumu da içler acısı.

Türkiye İşçi Emeklileri Derneği, 47 ilde gerçekleştirdikleri "Türkiye Emekli Profili Araştırması"nı açıkladı. Buna göre emeklilerin neredeyse tamamı (yüzde 95.6) mutsuz. Yüzde 72.2'si günde bir gazete dahi alamıyor. Haftalık veya aylık dergi alamayanlar ise yüzde 92.3'ü buluyor. Yüzde 81'i sinemaya hiç gidemiyor. Tiyatroya gidemeyenlerin oranı ise daha yüksek. Bu rakamlar, yaygın kanının aksine emekliliğin bir dinlenme-gezme dönemi ol-

Egemenlerin korkulu rüyası olan "sosyal patlama"yı, kendiliğinden, hedefsiz, dolayısıyla yenilgiye mahkum olmaktan çıkarmak için, işsizler arasında da örgütlenmek gerekiyor. Devrim ve sosyalizm hedefiyle işçi-emekçi ordusunun tüm kollarını birleştirmeliyiz. Egemenlerin "sosyal patlama" kabusunu gerçeğe dönüştürmek ve bunu zaferle taçlandırmak, buna bağlı olacaktır. Krizin faturasını burjuvaziye ödetmek ancak bu sayede mümkün olacaktır.

madığını, aksine geçimlerini bile sağlayamayan mutsuz bir topluluk haline geldiklerini gösteriyor.

Sadece emekliler mi? İşçi ve emekçilerin büyük çoğunluğu geçimlerini çok zor sağlayabiliyor. Türkiye İstatistik Kurumu TÜİK'in 2008 Ekim ayında, yani krizin etkilerinin henüz tam olarak hissedilmediği dönemde yaptığı "Yaşam Memnuniyeti Araştırması" bu gerçeği tüm çıplaklığı ile ortaya koyuyor. Kentlerde yüzde 31.3'ü geçimlerini zor karşıladıklarını yüzde 17.4'ü ise çok zor karşıladıklarını belirtmiş. Kırdan ise bu oran daha yüksek. Asgari ücret ve altında gelir elde edenler ise, yüzde 50.4'ü "çok zor"; yüzde 38.1'i zor olduğunu ifade etmişler. Yani oran yüzde 90 civarında. Öte yandan "kolay geçindiklerini" söyleyenler ise yüzde 1.2 gibi çok küçük bir azınlık. Ve tabi bunlar, gelir düzeyi aylık 2 milyarın üzerinde olanlar...

Sosyal patlama korkusu

Türkiye Esnaf ve Sanatkarlar Konfederasyonu TESK bile, yaptığı açıklama ile "sosyal patlama tehlikesi"ne dikkat çekti. "Aralık ve Şubat aylarında kendilerine işsizlik sigortası ödemesine başlanan işsizlerin bu ödenekleri sonbahara kadar bitmiş olacak... Hem bir sosyal patlama yaşanabilir, hem de ekonominin yeniden büyümesini uzun süre erteleyen bir kısır döngüye girilebilir" diyerek uyarıya gereği duydu.

Daha önceki yıllarda "akraba yardımı" ya da "köyden gelen yiyecekler" ile ayakta durmaya çalışan işçi ve emekçiler, hızlı kapitalistleşme ile birlikte bunları da tükettiler. Kentleşme ve bireyselleşme, akraba veya kırdan gelen yardımları da ortadan kaldırdı. Krizle birlikte işini kaybedenlerin büyük çoğunluğu, alabildikleri tazminat ile geçimlerini sağlamaya çalışıyor. Bir kısmı ise işsizlik ödeneği ile kıt kanaat geçiniyor. TESK'in de belirttiği gibi bu ödenekler sonbaharda bitecek. Keza aldıkları tazminatları da bu süre içinde yemiş olacaklar. Buna karşılık yeni bir iş bulma umutları iyice tükenecek, işsizler ordusuna yeni işsizler eklenerek, daha da büyüyecek. Böyle bir

durumda kendiliğinden de olsa patlamaların meydana gelmesi kaçınılmaz.

Fakat

asıl mesele, bu patlamanın örgütlü ve hedefli olabilmesinde. Bunun için işsizlerin örgütlenmesi hayati önem taşıyor. Dağınık yapısıyla örgütlenmesi oldukça zor olan işsizlerin, başıboş bir yığın olmaktan çıkıp, gerçekten bir ordu haline gelmesi gerekiyor. İşten atılanlar, işçi arkadaşlarıyla ve sendikayla bağlarını koparmamaya çalışmalıdırlar. Sendika-

lar, işten atılanlarla dayanışma içinde olmaya zorlanmalıdır. Diğer yandan işsizler kendi içinde çeşitli biçimlerde örgütlenmeye gitmelidir. Bu bir dernek, platform vb. olabilir. Yeter ki, bir araya gelme, dayanışma ve örgütlenme bilinciyle hareket edilsin.

İşsizler hareketini yaratalım

Komünist ve devrimciler, krize karşı mücadelede, işçi ve emekçiler kadar, işsizleri de örgütlemekle yükümlü olduklarını unutmamalıdır. Bugün bir "işsizler hareketi" yaratmak, krize karşı mücadelenin en önemli ayağını oluşturmaktadır. Çünkü "sosyal patlamayı" daha örgütlü ve hedefli hale getirmek, buradan geçmektedir.

İşsizler ile işçi ve emekçilerin birliğini ve dayanışmasını sağlamak, burjuvazinin "böl-parçala-yönet" politikasına karşı da en güçlü silah olacaktır. Çünkü burjuvazi, işsizlik tehdidi ile işçi ve emekçileri en ağır şartlarda çalışmaya zorlamakta, birbirine karşı kullanmaktadır. Buna izin vermeyecek bir bilinç ve örgütlülüğe ihtiyaç vardır.

Egemenlerin korkulu rüyası olan "sosyal patlama"yı, kendiliğinden, hedefsiz, dolayısıyla yenilgiye mahkum olmaktan çıkarmak için, işsizler arasında da örgütlenmek, onları bir araya getirmek gerekiyor. Devrim ve sosyalizm hedefiyle işçi-emekçi ordusunun tüm kollarını birleştirmeliyiz. Egemenlerin "sosyal patlama" kabusunu gerçeğe dönüştürmek ve bunu zaferle taçlandırmak, bu konuda alacağımız mesafeye bağlı olacaktır. Bunun bilinci ve sorumluluğu ile hareket etmeli, krizle birlikte daha da artan işsizliğe karşı, işsizler hareketini yaratarak yanıt vermeliyiz. Krizin faturasını burjuvaziye ödetmek ancak bu sayede mümkün olacaktır.

İşçisi, emekçisi, genci emekli ile "mutsuzlar topluluğu"nu oluşturan bu halkı, "geceleri aç yatılma-yan/gündüzleri sömürülmeyen/ekmek, hürriyet ve gül" günlerine götürecek olan da devrim ve sosyalizm perspektifi ile gerçekleşecek bu örgütlenmelerdir. Kapitalizmin bireyciliğine ve yalnızlaştırmasına karşı tek panzehir; işçi-işsiz tüm emekçilerin birliğini sağlamak, dayanışma duygularını ve kolektivizmi geliştirmektir. Bu, sadece maddi yaşam koşullarını düzeltmek için değil, manevi zenginlik açısından da elzemdir. Kaybedilen mutluluk ancak bu sayede yeniden kazanılabilir. Örgütlenmek özgürlüktür, örgütlenmek mutluluktur çünkü.

Demir-Çelik işçilerine “Kırk katır mı, kırk satır mı” dayatması

lik Fabrikası (İsdemir) işçileri hakkında sendika ve patronların ortaklaşa aldıkları karar, “kırk katır mı, kırk satır mı” cinsindendi. Ve krizin faturasını işçiye yüklemenin en çarpıcı örneği oldu.

Nisan ayı içinde Erdemir ve İsdemir’de çalışan toplam 12 bin 587 işçinin ücretlerinde 16 ay süreyle yüzde 35 oranında indirimle gidildiği açıklandı. Bu kararın, 1400 işçinin ekonomik kriz nedeniyle işten atılmasına karşılık alındığı öne sürüldü.

Sözde işçileri temsil eden Türk Metal Sendikası ile Erdemir işvereni OYAK ve onun sendikası Metal Sanayicileri Sendikası MESS’le yapılan anlaşmada, işçi çıkarma yerine, ücretlerde indirimle gittikleri açıklandı. Yüzde 35’lik indirimin, işten çıkarılması planlanan 1400 işçinin 16 aylık maliyetine (vergi dahil) denk geldiği de özellikle belirtildi.

Bu haberin Ereğli’de duyulması üzerine yaklaşık bin işçi, sendika şubesinin önünde toplanarak, kararı ve bu karara imza atan sendika yönetimini protesto ettiler. Ereğli esnafı da işçilere destek verdi. Çeşitli yerlere “Erdemir işçisine haklı mücadelesinde destek veriyoruz” pankartları asıldı. Esnaf, işçilerin aylıklarındaki kesintinin doğrudan esnafa yansıtacağını, şimdiden satışlarda düşüşün başladığını belirttiler.

Karlar özelleşirken zararlar kamulaştırılıyor

Erdemir, 2008’in son çeyreğinde 1 milyar 190 milyon zarar açıkladı. Erdemir’in en önemli müşterileri otomotiv ve beyaz eşyada üretimin durma noktasına gelmesi, şirketin satışlarının gerilemesine neden olmuştu. Fakat Erdemir 2007 yılında 679.4 milyon TL kar elde ettiğini açıklamıştı. 2008 yılında ise net karı 2007’ye göre yüzde 69 düşerek 211.5 milyon TL olmuştu. Yani hala kardaydı. Sadece önceki yıllara göre kar oranları düşmüştü. Özcesi “Erdemir zarar ediyor” diye koparılan yaygara, gerçekte kardan edilen zarardan başka bir şey değildi.

Erdemir önceki yıllarda kar oranını yükseltirken, işçilerin ekonomik ve sosyal haklarında bir yükselme olmadı. Fakat kardan küçük bir düşüş söz konusu olduğunda, yük hemen işçilere fatura edildi. Gerekçeleri de hazır: Krizden dolayı ya işçi çıkartacağız, ya da ücretleri düşüreceğiz! Sendika ve işveren kolkola girerek işçiye “kırk katır mı, kırk satır mı”yı dayatıyor du.

Erdemir’in kardan zarar etmeye başlamasında, tüm kapitalist sistemi etkisi altına alan kriz kadar, Erdemir yönetiminin de rolü olduğu söyleniyor. 2008 yılında Erdemir’in fiyatlarının ithal ürünlerden daha yüksek olması, ürünlerin satışında azalmaya ve fazla stoğa yol açtığı bildiriliyor. Her alanda olduğu gibi demir-çelikte de ithal yapılıyor. Her ne kadar ithal ürünlere ek vergi konulmuşsa da bunun çare olmadı-

ğını belirtiyorlar.

Sonuçta kötü yönetilen şirketlerin ve kötü yönetilen ülkenin ceremesini, bunda hiçbir sorumluluğu olmayan işçi ve emekçiler çekiyor.

Sermayenin ve işbirlikçiliğin ulusu-dini yok

Hatırlanacaktır, Erdemir, özelleştirme saldırısı ile adından çokça bahsettirmişti. O dönemde yabancılara satılacağına Türk şirketlerine verilmesi üzerine bir propaganda yürütülmüş ve en “milli” tekel olan OYAK’a peşkeş çekilmişti. Ordunun tekeli OYAK, şoven-milliyetçiliği de arkasına alarak, Erdemir’in sahibi oldu. Sanki işçilerin sömürülmesinde, yerli ya da yabancı arasında bir fark varmış gibi. Ve emperyalist sistemde işbirlikçi tekeli burjuvazinin “yerli”si olmuş gibi.

Erdemir’de yaşananlar, bu gerçekleri tüm çıplaklığı ile yeniden ortaya koydu. Erdemir, OYAK’a geçtikten sonra işçilerin çalışma ve yaşam koşullarında değişen bir şey olmadığı gibi, daha yoğun bir sömürü ve daha az ücretle karşı karşıya kaldılar. Erdemir karını arttırdıkça OYAK’ın kesesi şişti, hisselerini daha yüksek meblağlarla yabancı tekellere sattılar. Hatırlanacaktır geçtiğimiz yıl OYAKBANK da yabancı tekellere satılarak INGBANK adını almıştı.

Böylece orducu ve sözde milliyetçi OYAK, adım adım yabancı sermayeye satıldı. Fakat sözde “yerli” iken de yabancı tekellerin eline geçtiğinde de işçilerin yaşamlarında değişen bir şey olmadı. Yerli ya da yabancı tüm tekellerin temel yasasının azami kar olduğu, bunu elde edebilmek için her şeye başvurdukları, en başta da işçi çıkarma ve ücretleri düşürme yoluna gittikleri, Erdemir somutunda bir kez daha görüldü.

Erdemir’in özelleştirilmesi aşamasında işçilerin özelleştirmeye karşı yükselen tepkilerini bastırmak için ortaya atılan sözde “yerli” OYAK’ın, bugün işçilere yaptığına, hiçbir patron cesaret edemedi. Krizi gerekçe gösterip işçi ücretlerinden bu oranda bir düşüş, hiçbir yerde gerçekleşmedi. Milliyetçilik propagandası ile işçileri nasıl en yoğun ve en aymaz bir şekilde sömürdüklerinin çarpıcı bir örneği oldu Erdemir.

Aynı durum işbirlikçi sendikaları açısından da geçerlidir. Faşist Türk-Metal sendikası, işçileri bir kez daha sattı. Erdemir işçileri, *“toplantılar yapıyorduk, sendikacılar fabrikanın durumunu kötü olduğunu, bu sıkıntıdan kazasız çıkmak için neler yapılması gerektiğine ilişkin önerilerimizi beklediklerini söylediler, biz daha önerilerimizi dile getirmeden işi bitirmişler”* diyordu. Gerçekten de Türk-Metal, işçileri oyalarken, kapalı kapılar ardında patronlarla anlaşmaya çoktan imza atılmıştı.

Şoven-milliyetçi propaganda ile işçileri zehirleyen bu iki kurum, Türk-Metal sendikası ve OYAK, işçiyi her yönden sömürmenin de şampiyonu durumundalar. Öyle ki anlaşmadan sonra Erdemir tarafından yapılan açıklamada; “Türkiye’de bu büyüklükte ilk kez uygulanan anlaşmayla ücretler ve ücrete bağlı diğer hakların yüzde 35 oranında indirileceği” söylen-di. Böyle bir “ilk”ın altında imza atma şerefi de şovenizmin bayraktarlığını yapan iki kuruma düşmüştü.

Ve bir kez daha görüldü ki, sermayenin ve işbirlikçiliğin, ulusu-dini yoktu. Laik-dinci çelişkisi, işçi ve emekçileri sömürme ve baskı altına tutmak sözkonusu olduğunda, tamamen ortadan kalkıyor, bu konuda birbirlerine rahmet okutuyorlardı.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

Erdemir’deki son karar, burjuvazinin krizin faturasını işçi ve emekçilere yıkmaya çalıştığıının en açık örneği olmuştur. Varolan sendikal konfederasyonların ise, işçi ve emekçilerin haklarını savunmaktan çok uzak olduğu, patronlarla aynı telden çaldıkları bir kez daha görülmüştür. İşçilerin başının üzerinde “Demoklasın kılıcı” gibi sallanan işsizlik tehdidi, patronlar ve işbirlikçi sendikalar tarafından en ağır sömürü ve baskı koşullarına katlanmaları için kullanılmaktadır. Ölümü gösterip sıtmaya razı olmaları istenmektedir.

Erdemir işçisi, bu gelişmelere karşı tepkilidir. Ne var ki, bunu eylemleriyle ortaya koyacak güçten ve örgütlülüğünden yoksundur. O yüzden tepkileri cılız kalmıştır. Ancak bunun hep böyle gitmeyeceği de açıktır. İşçi ve emekçiler, krize karşı, taban örgütlerini kurarak karşı durabileceklerini kendi deneyimleriyle öğrenmektedir. Varolan sendikaları harekete geçirecek olan da, işçi ve emekçilerin yarattıkları bu iç örgütlülüktür. Ancak taban örgütleri sayesinde, sendikalar üzerinde bir basınç oluşturabilmekte ya da sendikaya rağmen eyleme geçebilmektedirler. Krizden bu yana gerçekleşen işçi direnişleri bunun somut örnekleriyle doludur.

Kriz sonrası sokağa dökülen yüzbinlerce işçi ve emekçi, “krizin faturasını onu yaratanlar ödesin” dedi. Fakat buna uygun bir hazırlık ve örgütlülük yaratılmayınca, fatura yine işçilere kesilmeye başladı. Bir milyonu aşkın kişi işten atıldı. Diğerleri ise daha ağır koşullarda çalışmaya zorlandı. En son Erdemir’de görüldüğü gibi ücretlerinden yüzde 35 gibi yüksek bir oranda kesintiyle karşı karşıya kaldılar.

Bunlara izin vermemek için “krizin faturası burjuvaziye” sloganının altını doldurmak gerekiyor. Bu da ilk başta işçi sınıfının kendi kaderini kendi eline almasından geçiyor. Kendine güvenmesi ve iç örgütlülüğünü sağlamlaştırmasını şart koşuyor. Direnişteki işçilerle dayanışma içinde olmasını ve onlardan ders çıkarmasını gerektiriyor. Kriz sonrası dünyanın dört bir yanında patlak veren işçi direnişleri, fabrika işgal-leri ve patronların rehin alınması gibi militan biçimlere büründü. Türkiye’de de az da olsa böyle eylemler gerçekleşti. İşçi ve emekçiler proleter enternasyonalist bir yaklaşımla birbiriyle dayanışmayı ve birbirinden öğrenmeyi geliştirdikçe, krize karşı çok daha güçlü bir duruş sergileyebilecektir.

Erdemir işçisine bu kesitte önemli bir misyon yüklenmiştir. Erdemir patronlarının yüzde 35’lik ücret indirimini diğer patronlar da örnek alacak ve uygulamaya sokmak isteyecektir. Bu kötü örneğin yaygınlaşmasını durdurmak için başta Erdemir işçileri olmak üzere işçi ve emekçiler harekete geçmeli, “kırk katır mı, kırk satır mı” dayatmasını kabul etmeyeceklerini ve krizin faturasını ödemeyeceklerini eylemleriyle ortaya koymalıdır. Unutulmamalıdır ki, işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır.

İki sınıf düşmanı güç... Devrim ve karşı-devrim güçleri... Aylardır yoğun bir faaliyet içindeydiler. 1 Mayıs'a ille de Taksim'e kilitlenmişlerdi. Bir yanda kazanma kararlılığı, diğer yanda bu azmi kırma seferberliği...

Devrimin güçleri propaganda-ajitasyon ve örgütlenme çabalarını aralıksız sürdürürken, hem siyasal hem de askeri açıdan Taksim'e odaklandı: 1 Mayıs alanına girilecekti! Geriye bakmak yok, fiilen kazanılacaktı Taksim...

Gerçekte Taksim, en geniş kitlelerin bilincinde ve yüreğinde çoktan kazanılmıştı. Bu büyük kararlılık, bu bü-

yük irade ve istek karşısında kaybeden karşı-devrim güçleriydi. Bütün dayanak noktaları bir bir çürümüş, yüksekmış gibi çıkan sesleri titrekleşmişti. Ezilen ve sömürülen kitleler ve onların öncü güçleri saflarını sıkılaştırırken, düşman çözülmekteydi.

Ve hiçbir yöntemleri sökmüyordu. Ne tatil ilan etmeleri, -çünkü bunu da söke söke almışlardı- ne de gerici sendika ağaları ve reformistlerin bölme çabaları.

Zira bu heyezanı hemen eskitecek denli güçlüydü Taksim'i zaptetme isteği. Hiçbir yöntem bu gidişi durduramıyordu artık. Sınıf mücadelesinin yasası işliyordu yine: Kaç yıl geçerse geçsin, gaspedilmiş bir hakkı kopara kopara tekrar alma iradesinin önünde hiçbir güç duramazdı.

* * *

1 Mayıs sabahında binlerce insan akıyordu Taksim'e doğru. Sabahın erken saatlerinde otobüsler, minibüsler, tramvaylar, metro-büsler olağan akış halindeydiler sanki. Oysa kaç yürek Taksim diye atıyordu yolcular arasında. Kimileri tanıdık yüzlerdi. Kimileri ise sanki tanıyorlardı.

O gün çalışmak zorunda kalanlar tatil yaptıklarıyla övünen hükümet görevlilerine öfke büyütüyorlardı içlerinde ve kimbilir kaç bindi sayıları. Alanlara koşan kardeşleriyle yürümek için kaç bin işçi can atıyordu acaba.

Birazdan başlayacak sokak sa-

vaşlarında zehirli gazların, tankların, copların üzerine yürüyen kitleler, önderleriyle birlikte geçmişten kopmadan geleceği kurmak için bedenlerini süreceklerdi kavgaya. Ulaşılabilecek miydi 1 Mayıs alanına?!

* * *

Sabah toplanma yerine bütün bariyerleri aşarak girmeye çalışanlar santim santim yürüyorlardı şimdi Taksim'e. Bir yandan da attıkları her adımda canlarından can gidiyordu. Görüyorlardı yan sokaklardan girmeye çalışan-

ları. Polis barikatlarına yüklenenlerin sloganlarını, atılan gazbombalarının patlayan sesini duyuyorlardı. Slogan ve marşlarını daha güçlü haykırırken bir yanları onlarda kalıyordu. Yer yer yardımlarına koşuyor, ama girilemeyen her ara sokağı arkalarında bırakmak zorunda kalıyorlardı.

Her adımda süren pazarlıklar, devletin polis şeflerini bunaltmaya başlamıştı bile. Sendikacılar çatışanları alana almadan gitmeyeceklerini ve Taksim'e büyük kalabalıklarla gireceklerini anons etmekle karşı karşıya kalmıştı. Devrimci 1 Mayıs Platformu pazarlıklarda dakikaların bile hesabını yapıyordu.

Taksim'e yürüyen adımlarla birleşiyordu sokak savaşlarının sesi. Savaşanların gücü ve kararlılığı yükseldikçe adımlar yaklaşıyordu Taksim'e. Savaş alanı, "pazarlık masasını" zorluyordu yine. Kızışıyordu "masa"...

Mehmet Akif Dalcı katıldı sonra aralarına. Ve '96 1 Mayıs şehitleri... Sapandaydılar şimdi, molotofdaydılar... Gaz bombalarını gerisin geriye yollayan ellerdeydiler, öksüren boğazda, yaşaran gözdeydiler... Alından akan kanda, tekmeler altında çiğnenen, üzerlerine ateş açılan bedendeydiler... Gözaltına alınan, alıkonulan yüreklerdeydiler...

Taksim'de kalkan kollarda savaşanların gücü vardı

lamla karşılanıyordu. Başka direnişçi işçilerin haykırışları buluşuyordu bu sesle. Duruyorlar, bekliyorlar, sloganlarla karşılık veriyorlardı gaz bombalarının üzerine yürüyenlere. Polis sadece ara sokaklardan zorlanlara değil, kortejde pankartlarıyla yürüyen devrimci ve komünistle-

re de gaz bombası atıyordu. Koparamıyordu yine de.

* * *

Bariyerlerle ayrılan ara sokaktakiler, her deliği zorlayan savaş grupları, kitleler halinde toplanıp taşmaya çalışan yığınlar ve

adımları gittikçe alana yaklaşan binler... Sloganlarıyla marşlarıyla savaş çığlıklarıyla inletiyorlardı İstanbul'u ve gözü-kulağı Taksim'de olan ülkenin dört bir yanını...

Ayrı mıydı şimdi bunlar?!

Tek yürektiler, tek barikattılar, tek ses, tek 1 Mayıs alanıydılar...

Bir bariyer yıkıldı. Korteje koşuyordu. Alkışlarla karşılandılar... Kucaklaştılar... Ve öylesine yakındılar ki, alana girdi-gireceklerdi. Yan binalardan alkışlar kopuyordu. Kollar havada sloganlar haykırılıyordu.

* * *

İşte Taksim, İşte 1 Mayıs...

Bu slogan binlerce yürekten kopup göğe yükseldi. Artık koşuyorlardı. Alan

onlarındı! Kaç kez günlük yaşamın olağan akışı içinde adımlamışlardı bu caddeleri, ama şimdi sanki değişmişti alan. Hiçbir yapay ışık bu

kadar görkemli aydınlatamazdı Taksim'i. Işıl ışıl yanıyordu ve sıcacık güneş ışınları kadar sımsıcaktı burası.

Saygı duruşuyla oluşan sessizlik, '77 1 Mayıs şehitlerinin şöeniyle birleşiyordu. Onlar gökte elele tutuşup gösteri yapıyorlardı şimdi. Binlerce yüreğe doğru akıp ellerini uzatıyorlardı. Kendileri için sasyığıya duran kollarla birleşmişlerdi.

Ve birbirine sarılıp ağlayanların gözyaşlarıyla buluşuyorlardı. Yine bina tepelerine yerleşmiş timlere baktılar alaylı gözlerle... Bir kişi daha sokmamak için cüceleşen polisler baktılar. Bariyerleri zorlayan, devleşen savaşçılara... Kızıl bayraklara, pankartlara... Elllerinde flamalarıyla heykele çıkan gururlu insanlara...

Mehmet Akif Dalcı katıldı sonra aralarına. Ve '96 1 Mayıs şehitleri... Sapandaydılar şimdi, molotofdaydılar... Gaz bombalarını gerisin geriye yollayan ellerdeydiler, öksüren boğazda, yaşaran gözdeydiler... Alından akan kanda, tekmeler altında çiğnenen, üzerlerine ateş açılan bedendeydiler... Gözaltına alınan, alıkonulan yüreklerdeydiler...

İşte 1 Mayıs, İşte Taksim'di burası.

“Beyaz yakalılar”ın IBM grevi

22 Nisan’da IBM’den atılan işçilerden olan ve Tez Koop-İş Sendikası Bilişim Bürosu Örgütlenme Uzmanı Elvan Demircioğlu ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PDD: IBM sürecini anlatabilir misiniz?

Elvan Demircioğlu: Ben 20 yıl IBM’de çalıştım. IBM’de 1967 yılında kurulmuş bir sendika var. Şirket Amerika’dan yönetildiği için kararlar üstten alınır uygulanırmış. Kararlara çalışanların da katılması için sendika kurulmuş. Ben çalıştığım yıllarda sendikada yöneticilik de yaptım. 12 Eylül Anayasası’yla birlikte sendikanın TİS yetkisi elinden alınmıştı. Çünkü yüzde 10’luk barajın altında kalmıştı. Sendika, TİS imzalama yetkisi olmasa da patronla bir şekilde diyaloga girebilen, tartışabilen bir kuruma dönüşmüştü. Zamlar, TİS’le değil de iyi niyet çerçevesinde alınıyordu. IBM’de son beş yıldır bazı hakların kaybedilmesi endişesi, emeklilik hakkının gasp edilmesiyle ilgili duyumlar tedirgin etmeye başladı. Patrona en son şu mesajı gönderdik Bil-İş Sendikası aracılığıyla: Ya bizimle bir şekilde oturup ne zaman zam yapacaklarına dair zaman versin veya da biz yetkili bir sendikaya gideceğiz üye olacağız. Mesajımızın gidip gitmediğine dair Bil-İş sendikadaki arkadaşlara sorduk. Onlar da “Evet söyledik” dediler. Ancak bir şey çıkmadı. Biz de “söylediklerimizin arkasındayız” dedik ve yetkili bir sendika olan Tez Koop-İş’e geçtik. Süreç böyle başladı. Yeterli sayıya ulaştık, yetki için başvurduk. Ama şirketin, hukuki cambazlık yollarına başvurarak süreci uzatma girişimleri başladı. Önce yetkiye itiraz etti, arkasından tespit istedi, ona itiraz etti. İki tane dava var şu anda IBM’de. En son geline süreçte, mahkemelerde bilirkişi raporları sendika lehine geldi. Yani 17 numaralı işkolunda olduğumuz bilirkişi tarafından rapor edildi. Yetkiyi aldığımız, çoğunluğu aldığımız da aynı raporda söylendi. Şimdi davaların biri 28 Nisan’da bitiyor. Diğer dava 7 Mayıs’ta. O davanın ne olacağını öngöremiyoruz şu anda. Dolayısıyla davalarımız bir noktaya gelmiş durumda. Temyizlerini de koyarsak sonbahar gibi TİS masasına oturabileceğimizi düşünüyoruz.

Bu süreçte işten atılan kaç kişi oldu?

Süreç içinde işten atılan hiç olmadı ama biz üye olduktan ve yetki başvurusu yaptıktan sonra çalışanlar artık çok yılmıştı. Maddi olarak çok zor durumdaydı. 5 yıl öncenin maaşını alıyorsunuz ve sabırsızlık vardı. Patronun hukuki cambazlıklarının bize zaman kaybettirmesini istemiyorduk. Dolayısıyla toplantılar yaparak bazı eylemlilikler kararı aldık,

IBM’in 70. yılına yönelik, patronun da geldiği etkinliklere karşı eylemler uyguladık. Bu eylemler sonucunda 3 kişi işten çıkarıldı. Bir tanesi de benim. Sendikaya üye olmamız çok umurlarında değil gibi görünüyordu ama 70. yıl eylemi umurlarında oldu. Davaları geri çekmek yerine bizi işten atmayı tercih ettiler.

12 Eylül öncesi Levent fabrikaların da yoğun olduğu bir yerdi ve birçok eylem de yapılmıştı. Siz de uzun bir zamandan sonra “Plaza eylemcileri” şeklinde çıktınız. Bununla ilgili neler söylemek istersiniz?

IBM’de örgütlenirken, arkadaşlarımızın çoğu sendikaya üye oldular ama kendilerini de çok fazla işçi olarak nitelemezler. Beyaz yakalıların böyle bir handikapı var. Biz yetkili bir sendikaya gideceğiz dediğimiz zaman arkadaşlar “meydanlara mı çıkacağız, sokağı mı çıkacağız, biz maden işçisi miyiz?” gibi tepkiler gösterdiler. Biz bu tepkileri bertaraf ettik ve IBM çalışanlarının hepsini sokağa indirdik. Bizim ilk eylemimiz plaza eylemi değil aslında. Sarı Öküz eylemiydi. Biz o zaman daha işten atılmamıştık. 70. yıl dolayısıyla yaptığımız basın açıklaması eyleminde davaların geri çekilmesini istemiştik IBM’de. Yapılan ilk eylem oydu. Bütün çalışanlar inmişti. Arkasından eylemleri aynı gün aynı saatte yenileme kararı aldık. Plaza eylemleri öyle başladı. Plaza eylemlerine, Sarı Öküz eylemlerine katılanların hepsi gelmedi. Çünkü işten atılmaktan korkuyorlardı. EMO ve Tez Koop İş sendikasıyla birlikte eylemleri örgütledik, planladık. Sonra o eylemlerin şeklini değiştirme kararı aldık. İstanbul’da yapılacak büyük bir miting vardı (15 Şubat mitingi) Ona da hazırlanmak gerekiyordu. Daha sonra ATV-Sabah grevi ortaya çıkınca eylemleri fiili olarak buraya taşıma kararı aldık. IBM’in önündeki eylemleri yine ayda bir örgütlüyoruz. Ağırlıklı olarak ATV önünde sürüyor.

Eylemlilikleriniz IBM’de çalışanları nasıl etkiledi?

IBM’deki arkadaşlar sokak eylemliliklerine katılmıyorlar. İşten atılma endişesi engelliyor. Biz de onlardan katılmalarını hiçbir zaman istemiyoruz. Sadece basın açıklamalarını haber veriyoruz. Olumlu tepkiler alıyoruz. Telefon ederek, mail atarak veya bizi eylem sonrası ziyaret ederek desteklerini sunuyorlar. Bilişim Bürosu kuruldu sendikanın içinde. Amacımız, IBM içinde var olan sendika kültürünün bütün sektöre önderlik etmesi. Gerçekten bir birikimimiz var bu sektörde ve bunu paylaşmak, bütün bilişim çalışanlarına yaymak istiyoruz. Bu eylemleri bütün beyaz yakalıları kapsayacak bir şekle büründürmek istiyoruz. Çünkü beyaz yakalı işçi olduğunun farkında değil, birilerinin kendilerine haklar vereceğini zannederek oturup bekliyor ama iş böyle yürümüyor. Dünyanın hiçbir yerinde böyle yürümüyor ki Türkiye’de de böyle yürüsün. Bilinç seviyesini yükseltmek için elimizden gelen her şeyi yapmaya çalışıyoruz.

Kendilerini işçi görmemelerinin nedenleri hakkında gözlemleriniz nedir?

Bilişim işçisinde maaşlar yüksektir, plazada çalışılır. Nasıl gazeteciler büyük transferlerle başka yerlere geçerlerse, bilişimcilerde de böyledir. Kendi içlerinde firmalar transfer yaparlar. Başka sosyal hakları vardır. Çalışma saatleri esnektir. Onların kafasındaki işçi, tezgah başında çalışan, inşaat sektöründe çalışan, madene girendir. Kafalarındaki imaj bu olduğu için kendilerini oraya oturtamıyorlar. “İşveren misin-değilsin; işçi misin” dediğinde bunu kabul ediyor. Patronun asıl görevinin şirketini kara geçirmek olduğunu, haklarını vermeyeceğini anlatmak lazım. Yoksa her şey yolunda giderken kimse farkına varmıyor. Ancak yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunda insanlar bir şeyleri fark ediyor. Kriz ortamı da bizim için böyle bir fırsat. Konuşulacak insan sayısı çok, dolayısıyla fark edenlerin sayısı da artıyor.

Yaptığınız eylemlere IBM’in tepkisi ne oldu?

IBM tepkisiz kalmayı sürdürüyor. Hatta bazen görüş almak için gazeteciler sorular sormuşlar. Onlar sessiz kalmayı tercih ediyorlar. Sendikaya karşı da konuşma anlamında da bir tepkisi yok. Muhafazat kabul etmeyip aynı tepkilerini sürdürüyorlar.

1 Mayıs’la ilgili neler düşünüyorsunuz?

Benim şahsi görüşüm, 1 Mayıs’ı bayram olarak kutlarız. IBM’den çok fazla katılım olacağını düşünmüyorum. En azından biz 3 kişi olarak IBM’in bayrağını taşıyacağız. Güzel geçer diye düşünüyorum.

Kurtiş Matbaa işçileri grevde

Geçtiğimiz ay direnişe başlayan Kurtiş Matbaa işçileriyle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PDD: Direnişe başlama nedenlerinizi anlatır mısınız?

Kurtiş İşçisi Hasan: 3-4 aydır maaşlar alınmadığı için başladık. Şubat'ta işi durdurduk. Bize 15 gün içinde ödeme yapacaklarına dair söz verdiler. Sözlerini yerine getirmediler. Bir hafta daha mühlet verdik ve tekrar işi durdurduk. Şubat sonuna kadar bekledik, vermeyince biz de işi durdurduk. Bunun üzerine İş Kanunu'nun 34. maddesine göre "üretimi engellemekten" işimize son verdiler. Patron "ben kanun manun tanımam hepinizi işten çıkarıyorum" dedi.

Patron, işyerinin kapatılacağını söylemiş, bu doğru mu?

Evet buranın kapatılacağını söyledi.

Peki bankanın alacaklarından kaynaklı yönetime el koyduğu söylendi, bu doğru mudur?

Hayır, böyle bir şey yok.

Toplam ne kadar alacağınız var?

En az alacak maaş 1.5-6 arası değişiyor. Toplam 18 kişi var. Tazminatlarımız var. İçeride şu an çalışmakta olanların maaşlarını da ödemiyorlar. İçeride çalışanlar zaten akrabaları. 2 tanesi buranın eski elemanıydı. 2 tane de yeni eleman aldı.

Sigortanız var mıydı?

Evet sigortamız ödeniyordu.

Ödemeye ilgili herhangi bir tarih verildi mi?

"Hukuka başvurun, başınızın çaresine bakın" denildi sadece. Hukuki süreç başladı. Topkapı İşçi Derneği'nden avukat arkadaşlar yardımcı oldular. Vekaletlerimizi verdik avukatlara. Patron ayrıca geçen hafta bizi savcılığa şikayet etmiş. Patronun söylemine göre, işyerini gasp etmişiz ve içeriye kimseyi

bırakmamışız. İçeriden dışarıya mal göndertmiyorduk. Ancak polisler geldiler ve biz burada beklediğimiz şekildedik. Patron üretimi engellediğimizi iddia ederek savcılığa başvurmuş, ama öyle bir şey de yok ortada. Biz sadece burada duruyoruz. Biz de ertesi gün noter getirdik tutanak tuttu. Patronun bizi içeriye almadığına dair. Noter bunları gördü ve zapta geçirdi.

Genelde hangi yayınevlerinin yayınları basılıyor?

Cumhuriyet Kitapları, Varlık, Özgür, İnsan, Donkişot yayınları. Bunlardan ödemeleri alıyor ama bize vermiyor. Yukarıda söylemeyi unuttuğumuz bir şey vardı. "Siz makineyi durdurduğunuz için ben size para vermeyeceğim" dedi. Yatırmadım dediği de asgari ücretti. Yine alacaklarımız durmaktaydı.

Hangi eylemleri yaptınız? Yayınevleriyle görüştünüz mü? Cumhuriyet'in yazarlarıyla konuştunuz mu örneğin?

Yayınevinden birini aradık söyledik. Yardımcı olacaklarını söylediler. Şu anda durumu bilmiyoruz. Patron da bizimle görüşmüyor zaten. Avukatlar ancak görüşebiliyor. Burası eski bir matbaa. Yaklaşık 40 yıllık matbaa ama babadan oğula geçtiği için patron isimleri değişiyor sadece. Basın açıklaması yaptık. Bize "Eğer basın açıklaması yaparsanız sizi süründüreceğim" demişti. "Kesinlikle para vermeyeceğim" dedi. "Makineyi durdurdunuz. Eğer burası çalışmaya devam ederse alacaksınız, çalışmazsa almayacaksınız" dedi. Cumhuriyet'ten bir yetkililiyle görüştük. İlgileneceğini söyledi o kadar. Ayrıca direnişteki Meha işçileri ziyaretimize geldi. Biz alacaklarımızı temin edene kadar direnişe devam edeceğiz.

ATV'de direniş sürüyor

Grevin 69. gününde (22 Nisan) grevci işçilerden Ender'le yapılan röportajdır.

PDD: Süreç nasıl gelişiyor?

Ender: İşe iade davalarının ilki yapıldı. 27 Mayıs'a ertelendi. 7-12 Mayıs tarihleri arasında, sendikayla patron arasındaki grevin kaldırılmasıyla ilgili davalar var. Grevle ilgili herhangi bir dava sonuçlanmamış değil. Büyük bir ihtimalle işe iade davaları 27 Mayıs'ta sonuçlanacak. 7-12 Mayıs'ta da grev ve grev pankartının asılmasıyla ilgili davalar devam ediyor. Hakim dosyayı incelemiş olsaydı, işe iade davaları ilk duruşmada bitecek davalar idi.

İçeride çalışanlardan atılan oldu mu son dönemde?

Biz greve çıktıktan sonra sadece İbrahim Tatlıses'in bir patavatsızlığı yüzünden magazin servisi kapatıldı ve 26 çalışanın işine son verildi. Onun dışında toplu bir işten çıkarma olmadı. Bizim bilmediğimiz tek tük olmuştur belki.

Eylem sürecini nasıl planlıyorsunuz? Gece düşünülmüyordu?

Gece organizasyonu zamanlama olarak mahkeme sürecinden önceye geliyordu. Biz de mahkeme sonucunu alalım öyle yapalım dedik. Geceyi yapıp aleyhte bir karar çıkarsa hoş olmaz herhalde. 1 Mayıs'ı konuşuyoruz kendi aramızda. Grev yerini ziyaretler biraz azaldı son dönemde. Toplu olarak sendikalarla konuşup burayı bir 1 Mayıs alanına dönüştürelim dedik. Ama şeklini henüz detaylandırmadık. Büyük bir ihtimalle 1 Mayıs'tan sonra grevin nasıl geçeceğine dair net tavırlar ortaya konur.

1 Mayıs'la ilgili düşünceleriniz nedir?

Bir şekilde Taksim'in artık işçilerin de kullanabileceği bir alan olduğunu göstermek gerekiyor. Türk-İş'in tavrı biraz rahatsız etti. DİSK "Taksim'de kutlamayacaksak hiç kutlamayalım" derken, Türk-İş'in en başında "Kadıköy'de kutlayacağız" açıklamasını sendikal mücadele açısından çok doğru bulmuyorum. Hemen hemen her ilde bir direniş var. Birliğe her şeyden daha fazla ihtiyacımız olduğu bir zaman dilimindeyiz. Taleplerimiz atla deve değil, insani talepler. Çalışmak istiyoruz ve bunu göstermek istiyoruz cümle aleme. Taksim'in bir kazanım olmasını istiyoruz. Eğer bu kazanım olursa Türkiye'de sınıf hareketi bir eşik atlayacaktır. Her gün mevzi kaybet, üye kaybet, bunun artık son bulduğu bir yer olması lazım. Umarım bu 1 Mayıs güzel, büyük, katılımlı geçerse, işçiler hiç değilse bir araya geldiklerinde neler yapabileceklerini görürler. Ekonomi kötüye giderken sınıf mücadelesi ileriye gidebilir.

“Gürsaş’ta direniş bir okul oldu”

PDD: Direnişinizin son geldiği aşamayı değerlendirir misiniz?

Mahir: Bugün 110. gündeyiz. Direnişe ilk başladığımız günlerde kazanmaya dönük umutlarımız daha yoğundu. Fabrikaya sendikali olarak dönme, somut kazanımlar elde etme noktasında bir umudumuz vardı, ama geçen süreç içerisinde bu hedeften uzaklaştığımızı düşünüyorum. Bunun belli nedenleri var tabi ki. Belki direnişlerdeki deneyimsizliğimiz etkenlerden birisi. Sendikal bürokrasinin de büyük payı var. Direnişe başladığımız günlerde patronla değil de daha çok sendikayla kavga etmek zorunda kaldık. Kendimizi kabul ettirmek gibi bir derdimiz oldu sendikaya. Bu bizi biraz yıprattı. Yanı sıra politikleşmemizi getirdi. Bilinç düzeyimizi arttırdı. Derler ya grev bir okuldur diye. Bizim için de bir okul oldu bu yanıyla. Sermayenin ne olduğunu öğrendik, iç örgütlülüğün ne demek olduğunu öğrendik. Kendi gücümüze güvenmek dışında hiçbir şeyin çözüm olmayacağını öğrendik. Sınıfın toplam sorunlarına karşı da belli bir ilgi uyandırdı bu süreç. Eğer sendikanın dediğini yapsaydık burası bizim için bir okul olmazdı. En fazla dava sonucunu bekleyen, maddi kazanımları düşünen bir konumda kalırdık. Siyasi kazanımlar elde etmek ama kazanamadığımız da bir yığın şey var. İç örgütlülüğü en başından beri sağlam yapamadık. Yine dışımızdaki güçleri örgütlemeye dönük çabalarımız zayıf kaldı. Aynı zamanda Sinter’deki direnişle kader birliği yapmakta eksik davrandık. Zaten sendika hep uzak tutmaya çalıştı. Geç kalınmış olmakla birlikte bu yönde çabalarımız oldu. Oranın işçi komitesiyle oturup toplantılar da yapmak istedik. ABB işyeri temsilcisi, Sinter komitesi ve biz toplantı yaparken sendika temsilcisi geldi ve Sinter işçileri daha yüzümüze bakmadı. Şu anda acı bir durum ama komitenin kendisi sendikanın memurları durumuna geldi. Geçen gün çok ilginç bir olay yaşandı. Halil Tekstil diye bir firmada işçiler eylem yapmak istediler. “Sinter’den 1-2 arkadaş alıp gidelim” dedim. En azından bir destek olsun. Sinter komitesinden biri, “sendikaya soralım” demiş. Öbürü de “sormamıza gerek yok, zaten gitme diyecekler” demiş. Hatta işçilerden biri de “Bize sendika üç gün tuvalete gitme dese gitmeyiz” demiş. İşgal yapan işçiler böyle bir duruma getirildi.

Yani direnişle başlayan süreç tersine mi çevrildi?

Ben komitenin ilk halini hatırlıyorum gerçekten de civil civil. Bir şeyler yapma gayretleri vardı. Şimdi hiçbir şey kalmamış. İşçilerin kendine güveni yerle bir edildi yani. Biz buna karşı direnebildiğimiz kadar direndik. O bürokrasiyle mücadele elimizi kolumuzu bağladı, biz de geri çekildik. Duramadık önlerinde diyelim. Bir dönem hedef olma durumuyla kar-

şı karşıya kaldık. Tecrit olduk sendika tarafından. “Gürsaş’çılarla konuşmayın” denildi Sinter işçilerine. “Size kim ekmek veriyorsa ona gidin o zaman” dedi sendika. Elbette her şeyi sendikanın üzerine yıkmak gibi bir derdimiz yok. Büyük etkisi oldu ama bu süreçte. Ben Gürsaş’a girdiğimde örgütlülük süreci başlamıştı. En son üye olanlardan birisi bendim. Arkadaşlar bu noktada sıcak davranmıyorlar. İşler rayında gidince her şey güzeldi ama ne zaman işler rayından çıktı komite ihtiyacı ortaya çıktı. Fakat iş işten geçmişti. İç örgütlülük, eğitimin kendisi hayati önemde. Sağlam bir çekirdeğin çalışmaları önemliydi. Sendikadan önce en büyük eksiklik buydu. O yönden geri kaldık.

İç örgütlülüğün bahsettin. Neydi yaşanan sorunlar?

İletişimde eksiklikler oldu. Üye olmayan arkadaşlara ilk başlarda sert davranışlarda da bulunuldu. İki kere üye olun deniliyor, üçüncüde fevri davranışlara giriliyordu. Bu yanlış bir süreç oldu örneğin. İnsanlar hiçbir şeye hazırlıklı değildi. En son atılan 14 arkadaş işten atıldıktan sonra sendikanın sahip çıkmadığını gördüler. Biz onlara yarım yamalak ifade ettik, sendikanın neler yaptığını. Olan oldu ondan sonra. Arkadaşlar “sendika niye gelmiyor” diye sorunca “işleri var, şu var, bu var” vs. şeyler söyledik. Bir sınıf bilinci de yok zaten. Sınıf bilinciyle örtüşen şeydir iç örgütlülük. Onu da sağlayamadığında iş bitiyor. Biz burada üç kişiyiz şu an. 3 kişi de direnişin en başından beri var olan insanlar. Bilinç aldılar ve beraber duruyorlar. Diğerlerinin hiçbir kalmadı. 15 gün içinde dağılıp gittiler. Kendi içimizde de sıkıntıları yaşadık. 5 kişiydik burada. Bizi de etkiledi. Arkadaşların bir çoğu “bu adamlar direnmeyorsa ben niye direneyim” diyorlardı. Sonradan direnişe çıkan arkadaşlara belli bir etkileme olsaydı belki burada 10 kişiydik. Herkes kendi kabuğuna çekildi.

Direnişi bırakan arkadaşlarla sohbet etme imkanı buldunuz mu? Onlar ne diyorlar?

Bırakmadık peşlerini. “Ne halleri varsa görsünler” demedik. Ne kadar çaba sarf ettik orası tartışmalı. Ama evlerine gittik, telefon ettik, görüştük. Bu süreci değerlendirmedik onlarla. Birçoğu buradaki iş durdurma eylemini hata olarak düşünüyorlar. Bence de hata. İç örgütlülüğü hesaba katmadan böyle bir şey yaptık. Yani zamanlama konusunda hata yapıldı düşüncesindeyim. İş durdurmada şunu sağlamak lazımdı. İşçilerin çalışmaması gerekirdi. İçerideki arkadaşlara ne yapacaksınız diye sorduk. Makinelerin başına geçerse çalışanlar olur diyorlar-

dı ve nitekim de öyle oldu. Böyle bir tabloyla karşılaşıp saldırılara tam anlamıyla göğüs geremezsen, insanların kafasında bir soru işareti de oluşur. Bu süreç iç örgütlülüğün en büyük göstergesi de oldu aynı zamanda.

Hani direniş bir okuldur dedin ya. Sonuçta direnişi kaybedebilirsin de kazanabilirsin de önemli olan çıkarılacak dersler ve bıraktığı izdir, bu anlamda soruyorum.

Son yıllarda fabrikaya örgütlü girme noktasında direnişin çok sınırlı bir kazanımı oldu. Bu bölgede yoktur. Birçok kazanım oldu elbette. İnsanların kafasında birçok şey değişti. Ancak bizim de direnme sınırlarımızın kırıldığını düşünüyorum. Gönül ister ki bütün direnişler ortak bir cephede yürütülsün. Süren direnişlerden Sinter ve Gürsaş’ta, iş artık davaların sonuçlanmasına kilitlendi. Artık sıradan bir bekleyiş var en fazla birbirinin ziyaretine gidiliyor. ATV-Sabah’a, Meha’ya direnişe gittik. Onun dışında ortak yapılan bir şeyler de yok.

1 Mayıs’la ilgili neler söylemek istiyorsun?

Biz Gürsaş’taki arkadaşlar olarak Taksim’e gideceğiz. Taksim’e gitmeyen siyasal gruplar geliyor onlarla da tartışıyoruz. Bizim kafamız bu konuda net. Gideceğiz. Belki yapılabilsen Sinter işçileriyle bir parça uğraşmak gerekir. Çünkü 1 Mayıs gündemlerinde hiç yok. Resmi tatil ilan edilmesi katılım noktasında çok bir değişiklik yaratmaz. O işçi sınıfının örgütlülüğüyle ilgili bir şeydir. Bundan iki üç yıl önce Pazar gününe denk gelmişti ama 1 Mayıs’a katılım her zamanki gibiydi. Ayrıca örgütlü olan yerlerde 1 Mayıs’ı sendikalar ücretli izin olarak geçirdikleri halde katılım çok az. Sendikalar katmak için çok çaba sarf etmiyorlar. Önden bir hazırlık yapmıyorlar. Film gösterimi, belgesel gösterimi, panel vb. örgütlemek yok. Anadolu yakasında bir piknik yapsalar belki her zamanki katılımdan daha fazlasını sağlayacaklar 1 Mayıs’a. Bir atmosfer yaratabilirler. Bir telefon edip “gelin” diyorlar. Resmi tatil olması önemli. Eğer Taksim’i alırsak güzel bir kazanım olacak.

Öğrenciler Eylemde

YTÜ'de oturma eylemi

Nisan ayı başında yaptıkları devrimci faaliyetlere saldıran polis ve İP/TGB'ye karşı koyan Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencilerine soruşturma açıldı. Bu soruşturma kapsamında öğrencilerin tedbir olarak okula alınmamasına karar verildi. Rektörlüğün aldığı bu kararı protesto etmek için öğrenciler, Yıldız Teknik Üniversitesi'nin Beşiktaş Kampüsü giriş kapısında oturma eylemine başladı.

Yaşanan faşist saldırıları protesto eden pankartlar asan öğrencileri, birçok devrimci kurum,

parti ve sendikalar ziyaret ediyor. Öğrenciler; "Baskılar bizi yıldıramaz", "Faşizme karşı omuz omuza", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek" sloganlarını atıyorlar. Söyledikleri türküler ve marşlarla coşkularını diri tutan öğrenciler, eylemlerine devam ediyorlar.

İstanbul Üniversitesi'nde faşist saldırı

İstanbul Üniversitesi'nde de nisan ayı içinde satırlı-bıçaklı faşist saldırılar yaşandı. Bu saldırılarda birçok öğrenci yaralanırken, düzenlenen protesto gösterileriyle saldırılar kamuoyuna duyuruldu.

Bahar aylarının gelmesiyle birlikte resmi ve sivil faşist saldırılar yoğunlaşmış durumda. Saldırıları karşı öğrenci gençlik cevap vermekte gecikmiyor ve anında refleks gösteriyor. Mimar Sinan Üniversitesi'nde, faşistlerin yapmak istediği bir panel de devrimci öğrencilerin protestosu sonucu gerçekleştirilemedi.

Kağıthane Lisesi'nde gözaltı

Kağıthane Lisesi'nde müdürün öğrencileri tehdit etmek için yaptığı konuşmayı protesto eden öğrenciler, polis tarafından Nurtepe'de otobüslerden indirilerek gözaltına alındı.

10 öğrencinin arkalarından ateş edilerek gözaltına alınması üzerine, saldırı Nurtepe halkı tarafından kurulan barikatlarla protesto edildi. "Baskılar bizi yıldıramaz", "Gözaltılar serbest bırakılsın", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganlarının atıldığı eylemde, saldırıyı protesto eden ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Baskılar, gözaltılar sürüyor

✗ Seçimin hemen ardından DTP'ye yönelik operasyon başlatıldı. PKK'yla bağlantı sağlayanları yakalamak şeklinde lanse edilen operasyonlarda 300'den fazla DTP üyesi gözaltına alınırken 12 ilde DTP binaları basıldı, arandı. Gözaltına alınanların bir kısmı tutuklanırken, yapılan baskınlar sokak gösterileriyle protesto edildi. Hakkari, Diyarbakır, İstanbul, Şırnak, Mersin'de yapılan gösterilerde birçok kişi yaralanırken 17 yaşındaki bir genç bir özel tim tarafından ağır yaralandı.

✗ ESP'ye yönelik baskınlar devam ediyor. ESP temsilcisi Ersin Sedefoğlu, Obama'yı protesto eylemi sonrasında ESP önünde aranması olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı ve tutuklandı. ESP'ye İstanbul, İzmir, Adana ve Bursa'da gerçekleştirilen operasyonlarda da gözaltılar yaşandı ve tutuklamalar meydana geldi.

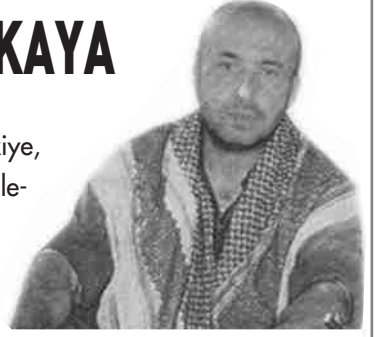
✗ 27-28 Nisan günlerinde Devrimci Karargah adlı örgüte operasyon gerçekleştiren polis 60 noktayı bastı. Operasyon kapsamında 19 kişi gözaltına alınırken, 13 kişi tutuklandı. Gözaltına alınanlardan Mehmet Yeşiltepe ile ilgili bir açıklama yayınlayan Devrimci Hareket dergisi, Yeşiltepe'nin dergilerinin yazarı olduğunu ve bahsedilen örgütle hiçbir alakası olmadığını vurguladı.

✗ Engin Çeber davası 17 Nisan'da görüldü. Dava ileri bir tarihe ertelenirken, cezaevindeki kamera kayıtlarında Engin Çeber'in işkenceye götürüldüğü ve işkenceyle öldürüldüğü bir kez daha kanıtlandı. Mahkeme ileri bir tarihe ertelenirken, Engin Çeber'in ablasına mahkeme salonunda sanık gardiyanlardan biri tarafından cinsel tacizde bulunuldu. Mahkeme sırasında Engin Çeber'in yoldaşları ve devrimci kurumlar tarafından basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında Engin Çeber'in katillerinin tutuklanması istendi.

✗ Nisan ayı içinde Yürüyüş dergisine toplatma kararları çıkartıldı.

Bostancı'da bir direniş senfonisi

ORHAN YILMAZKAYA

27 Nisan sabahı, tüm Türkiye, Bostancı'dan yükselen silah sesleriyle uyandı. Bostancı'da yüzlerce polisin kuşattığı bir apartman dairesinde, büyük bir direniş yaşanıyordu. Sabahın erken saatlerinde başlayıp, öğle saatlerine kadar yaklaşık altı saat süren bu direniş, Orhan Yılmazkaya adını da herkese duyurdu.

Telsizle polise ve basına seslenen kişi, adının Orhan Yılmazkaya olduğunu söylüyor, elinde yeterince silah ve bomba bulunduğunu ve teslim olmayacağını haykırıyordu. Kendinden emin ve soğukkanlı bir biçimde, "teslim olmayan bir özel devrimci kuşağına layık olmaya çalışacağım" diyordu. Panik ve dehşet içinde olan, onu panzerleri, bombaları ve ağır silahlarıyla kuşatan polislerdi. Çatışma sırasında "Terörle Mücadele Ekibi"nin amiri bir komiser ölüp de üç polis yaralanınca, korkuları daha da arttı.

Polis, güvenlik şeridini dar bir alanla sınırlı tutmuştu. Çatışmanın sürdüğü caddeyi ise trafiğe kapamamıştı. Basın ve halk, bu şeridin etrafında çatışmayı büyük bir merakla izliyordu. Yüzlerce polis de şeridin içini doldurmuştu. Hiç beklemedikleri bir anda ve hiç beklemedikleri yerde kurşunlar yağmaya başladı üzerlerine. Bu kurşunlardan biri, bir gazetecinin kulağını sıyrıp geçti ve 16 yaşındaki Mazlum Şeker adlı bir genç saplandı. Mazlum Şeker, orada kanlar içinde yere yığıldı ve öldü. Devlet, kendi hatasını örtbas edebilmek için, bunu bir demagoji malzemesi yaptı. Sonradan yaptıkları açıklamalarda ise, Orhan Yılmazkaya'nın evin arka kısmından, beklemedikleri şekilde polise ateş açtığını, bu sırada tesadüfen orada bulunan gencin öldüğünü itiraf ettiler.

Orhan Yılmazkaya, bir direniş kalesi haline getirdiği Bostancı'daki dairede saatlerce çatıştı. Düşmanlarına korku, dostlarına güç ve moral verdi. Telsizden devrimci mesajlarını ilettiler herkese. "Emekçilerin mücadele birliği için savaşıyoruz. Emperyalizme, faşizme, siyonizme karşı savaşıyoruz... Yaşasın devrim ve sosyalizm. Yaşasın hakların kardeşliği. Yaşasın Türk ve Kürt halklarının mücadele birliği... Biz düşeceğiz fakat bizden sonra bu kavga mutlaka sürecek. Nasıl binlerce yıldan beri sürdüğü gibi. Thomas Münzer'den, Şeyh Bedrettin'den, Mahir Çayan'lardan, İbrahim Kaypakkaya'lardan ve Deniz Gezmiş'lerden beri sürdüğü gibi."

Orhan Yılmazkaya'nın geçmişi ve mensubu olduğu söylenen "Devrimci Karargah" adlı örgütün gerçek niteliği hakkında yeterli bilgiye sahip değiliz. Ne var ki, Orhan Yılmazkaya, tam da söylediği gibi "teslim olmayan bir özel devrimci kuşağına layık bir şekilde" yaşamını noktaladı. Bunun içindir ki, birçok devrimci kurum, bu direnişi selamladı ve onu katledenlerin yargılanmasını istedi.

İçinde PDD okurlarının da bulunduğu devrimci yapılar, Gazî'de düzenledikleri bir gösteri ile Orhan Yılmazkaya'yı andılar ve katillerinden hesap soracaklarını haykırdılar.

Münevver'in katili...

değil. Sömürücü devletin "adaleti"nin de nasıl işlediğini gözler önüne seriyor yeniden...

"Adalet", mülkü koruyor çünkü, insanı değil. Mülkü savunuyor, insani değerleri değil. Ve mülk, kimin elindeyse o haklı, o istediğini yapabilir, o insan öldürebilir, o hayat söndürebilir, o testereyle kopardığı bir kafayı çöp konteynırına atabilir. Mülkü varsa, her şeyi yapabilir, sonra da kaçabilir gönül rahatlığıyla. Nasıl olsa "adalet" peşine düşmez. Para dolu çantalar durdurur her türlü takibi.

Zengin olmak, son yıllarda kitlelere en büyük erdem olarak sunuldu. Dostluk, paylaşım, çalışkanlık, dürüstlük, emek, "fakir ama onurlu" aşklar, paylaşım dayalı komşuluklar, emeğini kullanarak yaşamak gibi değerler, insani erdemler, birer birer yok olmaya başladı. Mücadele geriye düştükçe, bunların hepsi unutturuldu, çarpıtıldı, tersyüz edildi. Ve hepsinin yerine bir tek şey kondu: Para!

Kapitalist sistemde zenginlik, "hayatını kurtarmak"tır aynı zamanda. Ama maddi olarak dünyanın tüm nimetleri önüne serilirken, insani anlamda tam bir bataklık çıkmaktadır ortaya. Zenginleşmek, her şeyi yapma hakkı demektir aynı zamanda. Tüm doğruların paraya tabi olması, tüm kapıların parayla açılması, tüm "erdem"lerin parayla satın alınması, tüm sorunların parayla çözülmesi...

Ve zengin çocukları, yani paranın varisleri, bu bataklığı ebeveynlerinden çok daha derin, çok daha yoz bir biçimde yaşadılar. Çünkü ebeveynlerinin, o yaşamı sürdürmelerine neden olan en kötü yanları, en çarpık kişilik özellikleri geçmişti onlara. Çocukluklarından itibaren, bununla büyüdüler. İstedikleri her şey yapıldı. Yaşamlarında engeller yoktu, kazayla çıkan engeller de parayla aşıldı zaten. Ebeveynleri onlara paranın satın alabileceği her şeyi sundukları için, doyumsuzdular. Sürekli asla ulaşamayacakları gerçek mutluluğu aradılar. Bir "sevgili", asla gerçek bir "sevgi"li değildi onlar için: Zevk aldıkları sürece, ihtiyaçlarını tatmin ettikleri sürece ve "sorun çıkarmadığı" sürece, kullandılar rahatlıkla. "Sorun" çıktığı anda ise, çıkan sorunun boyutuna, yaşanan tartışmanın şiddetine, o anda kullanılan uyuşturucunun dozuna, zengin çocuğun para bataklığında durduğu yerin konumuna göre "çare"ler bulundu. Kimisi "kullanılmış mendil gibi" fırlatılıp atıldı, kimisinin öfkesi o düzeye geldi ki, cinayetle ortadan kaldırmaya vardı.

Sadece sevgilileri için değil, sorun yaşadıkları ebeveynleri, dostları için de geçerlidir bu. Ankara'da Hukuk fakültesinde okuyan bir genç kızın, istediği şeyleri yapmasına izin vermeyen öğretim görevlisi annesini bıçaklayarak öldürmesi de ben-

zer bir durumdur. Annesi bir engeldir yapmak istediği şeylerin, "hayattan alacağı zevklerin" önünde. Annesi eleştirileriyle, yasaklarıyla, "özgürlük

alanlarını" daraltmasıyla, onu sıkıyor, boğuyor. Onu öldürmek, bu engeli ortadan kaldırmanın, sıkıntısını gidermenin en etkili yollarından biridir.

Kısacası, zengin çocukları, istediklerini yapma hakkına sahiptir. Yaşamlarında engel-kısıtlama istemezler. Herhangi bir kurala, değere, kısıtlamaya tabi olmadan, dizginsizce yaşamak isterler hayatı. Zaten hem ebeveynleri, hem de burjuva propaganda bunu vaazetmektedir onlara: Doludizgin yaşa!

Çocukluklarından itibaren, aileleri arkalarında. Evde hizmetçiye, okulda öğretmene, semtte arkadaşlarına karşı yaptıkları tüm hatalar, işledikleri suçlar, ebeveynleri tarafından örtbas edilir. Bunu, çocuklarını çok sevdikleri ve korumak istedikleri için de yapmazlar. Çocukları onların mülküdür ve çocuklarına dönük eleştirileri, suçlamaları kendi "mülklerine" dönük bir saldırı olarak algırlarlar. Tıpkı mobilyalarının, yatlarının, katlarının övülmesi gibi, çocuklarının da övülmesini isterler. Çocuğunu kaybetmek, yüreğini değil, mülkünü kaybetmektir onlar için. O nedenle, çocukları suç işlediğinde, ebeveynlerini bulurlar arkalarında en büyük koruyucu olarak. Annesini bıçaklayarak öldüren Pınar'ın, kız arkadaşının kafasını kesen Cem'in bir "babası" vardır mutlaka arkasında. Ve bu babaların cepleri şişkin, yürekleri taşır.

Kapitalizm, insanları "insan" olmaktan çıkarır. Zenginler, para dolu keselerden ibarettirler gerçekte. Ve onlar için, çevrelerindeki herkes kendilerine hizmet etmekle, kendilerini mutlu etmekle yükümlüdür. Asalaklıklar, yozdurlar, çürümüşler. Faydacıdırlar, değersizdirler, umutsuzdurlar. Her türlü sapkınlık ve saldırganlık onlar için doğaldır. Aşk, sevgi, umut, özlem, inanç... Bu kelimelerin anlamlarını bilmezler.

Zengin olmaya, "hayatını kurtarmaya" özenenlerin, gerçekte özendikleri yaşam budur. Parlak ambalaj yırtıldığında, çöp kokusu çıkar ortaya. Münevver'in kesik başının çöpe atılması bir tesadüf değil, kendi yaşamlarının gerçek yüzünü ortaya koyan çarpıcı bir denkliftir.

Münevver'in katilinin yaptıkları ne tesadüftür, ne bir anlık öfke, bir anlık kendini kaybetme. Ait olduğu sınıfın, onda yarattığı kişilik şekillenmesinin doğal bir sonucudur.

Ve bu katillerin ait olduğu kapitalistleri durduracak olan tek şey, sokaklara dökülen, katillerin bulunmasını, sömürünün ortadan kalkmasını, kapitalizmin yıkılmasını ve insanlığın kurtuluşunu isteyen kitleler olacaktır.

Münevver...

18 yaşında, kara gözleri pırıl pırıl parlayan bir genç kızın fotoğrafı duruyor karşımızda. Hayallerle ve umutlarla dolu genç bir hayat...

Parçalanmış cesedi çöp konteynırından çıkmış. Kafası testereyle kesilmiş. Hatta avukatların söylediğine göre, belki de henüz ölmemişken, henüz nefes almaya, pırıl pırıl bakmaya devam ediyorken kesilmiş testereyle.

Münevver'in sevgilisi ve katili olarak aranan Cem ise, zengin bir ailenin şımartılmış oğlu. Kimbilir nasıl bir çılgınlık, sapkınlık, şımarıklık, delirme anında, bir anda öldürüvermiş onu. Üstelik de babasının yardımıyla. Babasının gömleğinde Münevver'in kanı bulunmuş, bu nedenle babası tutuklanmış.

Ama çocuk kaçmış. "Adalet" bulamıyor onu. Parası çok, saklanıyor kimbilir nerede, belki de yurtdışında.

Münevver'in babası eylemler yapıyor, yürüyüşler gerçekleştiriyor ve haykırıyor sesinin son gücüyle: Kızımın katilini bulun!

Cem'in babası, oğlunun en büyük suç ortağı. Münevverin cesedini oğluyla birlikte parçalıyor, testereyle ve babasının oturduğu sitenin önündeki çöp konteynırına atıyor. Ve hemen oğlunu kaçırıyor "adalet"in elinden. Böylece korumaya çalışıyor onu, bir katili, kendi varisini, mülkünün gelecekteki sahibini... Münevverin kesik başıyla beraber, insanlığı, değerler sistemini, doğruları, başka bir babanın mutluluğunu da çöp konteynırına atarak...

Ve bir başka baba; iki kız çocuğa sahip olan İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah konuşuyor: "Kızına sahip çıksaydı!" Kendi kızlarına 13 yaşlarından itibaren silah kullanmayı öğrettiğini, silah sesinin insanı rahatlattığını anlatan Cerrah, Münevver'in babasını suçluyor! Kızına 13 yaşında silah kullanmayı, böylece kendini savunmayı öğretmediği için! Ya da kızını eve kapatmadığı, başını bağlayıp dizinin dibine oturtmadığı için!

Kadına dönük bu egemen bakış, Münevver şahsında bir kez daha hortluyor. Ama sadece bu

Nisan ayının ortalarında Ergenekon davasının 12. dalgası gerçekleşti. AKP'nin yerel seçimlerden yenilgiyle çıkması üzerine Ergenekon'da yeni dalgaların olmayacağını iddia edenler vardı. Buna karşın güç kaybeden AKP'nin daha büyük bir hırsla saldırıya geçeceği de bekleniyordu. Nitekim öyle oldu. Bir yandan AKP karşıtı burjuva kliklerine yeni darbeler vuruldu, diğer yandan DTP operasyonu ile ABD'nin Kürt planı doğrultusunda yollar düzlenmeye, seçim yenilgisi telafi edilmeye çalışıldı.

Fakat AKP, bu kez baltayı taşa vurdu. Ergenekon'un 12. dalgası olarak akademisyenleri hedefe çakan son operasyon, ters tepti. Başkent Üniversitesi Rektörü Mehmet Haberal'in gözaltına alınıp tutuklanması ama en çok da Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği (ÇYDD) Başkanı Türkan Saylan'ın evinin aranmasıyla büyük bir tepki topladı. Birçok ünlü sanatçı ve aydın, Türkan Saylan'a desteklerini sundu. Saylan'ın evi, destek ziyaretleri ve protesto gösterileriyle AKP karşıtlarının merkezi haline aldı. Hatta "genelkurmay adına" bir tümgeneral bile Türkan Saylan'ı ziyaret etti. Bir başka ilginç gelişme, eski cumhurbaşkanı Demirel'in, gözaltına alınan rektör Mehmet Haberal'i havalimanında kadar gidecek uğurlaması oldu.

Ulusalci kesim, Ergenekon soruşturmasını yürütenlerin bu hatasını çok iyi değerlendirdiler. Özellikle 70 yaşını aşkın ve kanser tedavisi gören Türkan Saylan'ın "darbecilikle" suçlanması, Ergenekon davasına karşı güvensizliği arttırdı. AKP karşıtı olan herkesin "Ergenekoncu" diyerek sindirilmeye çalışıldığı yönündeki duyguyu güçlendirdi. Saylan'ın Cumhuriyet mitingleri sırasında da "ne şeriat ne darbe" dediği, hatta bu yüzden darbe yanlısı kesimlerin de hışmına uğradığı belirtilerek, sahip çıkarların oranı yükseltildi. Birçok ilde protesto gösterileri örgütlendi. Darbecilik suçlamasıyla yitirdikleri kitle desteğini yeniden kazanmaya çalışan "ulusalci"lar, yeniden hareketlendiler. Öyle ki Ergenekon soruşturmasına konu olan "Cumhuriyet mitingleri"ni yeniden başlatma kararı aldılar. Mayıs ayının ortasında, Ankara'da ilk mitinglerini yapmaya hazırlanıyorlar.

AKP'de Ergenekon çatlağı

Bugüne dek Ergenekon soruşturmasına destek veren kesimler ise, ters yönde etkilendi. Bu tür uygulamaların "Ergenekon soruşturmasını şaibe altına soktuğu"nu söyleyerek yanlış bir adım atıldığını söyleyenler arttı. Ergenekon'un güvenilirliğini yitirdiğini, ona verdikleri desteği çektiklerini söyleyen yazar ve sanatçılar çoğaldı.

Hükümet içinde de bir çatlağa yol açtı. CHP'den AKP'ye transfer olduktan sonra Kültür ve Turizm Bakanı olan Ertuğrul Günay, 12. dalga ile ilgili olarak "çok tatsız, saptırıcı bir şey oldu" dedi. Günay'ın bu açıklaması, AKP'li yetkilileri rahatsız etti. Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik, Saylan ve Haberal için "darbe teşvikçiliği yaptılar" dedi. Dinci-gerici basın, Türkan Saylan'ın annesinin "Hristiyan" olduğundan hareketle "misyonerlik" yaptığını iddia etti. Türkan Saylan ise, cemaat ve tarikatların özellikle Doğu ve Güneydoğu'da yaptıkları çalışmalardan rahatsızlık duyduklarını söyledi.

Ergenekon'un 12. dalgası ters tepti

Fettullah Gülen'in özellikle eğitim alanına el attığı ve geniş bir coğrafyada okullar açtığı biliniyor. Dinci-gerici kadroları da buralardan yetiştiriyor. Kürt ve Alevi çocuklarına da el attıkları, zeki ve yoksul çocukları, dershanelerine alıp üniversitelere yerleştirdikleri, bunların eğitim, barınma, beslenme gibi sorunlarını çözerek kendilerine bağladıkları kimse için sır değil. Bu alanda en büyük rakiplerinin ÇYDD olduğu söylenebilir. Çünkü ÇYDD de Fettullah Gülen'in yaptığını, ulusalcı-laik kesim adına yapıyor. O da yoksul çocukları "Atatürkçü" bir şekilde yetiştirmek için eğitiyor. ÇYDD'nin burs verdiği öğrenciler, daha burs almadan önce bu yönde sorguya tabi tutuluyor, ailesi araştırılıyor.

Kısacası, Gülen ve ÇYDD dinci-gericiler ile laik-ulusalcı kesimin eğitim alanındaki rakipleri olarak karşı karşıya geliyorlar. Son Ergenekon dalgası da bu alandaki kapışmanın bir devamıdır. AKP ile önemli bir yol alan Gülen cemaati, önündeki ÇYDD engelini de Ergenekon soruşturması kapsamında temizlemek istemiştir. Fakat bu kez kaldırdıkları taş ayaklarına düşmüştür. ÇYDD, hem prestij, hem maddi yönden, kuruluşundan bu yana en parlak dönemini yaşamıştır. Burslu çocuklara para veremeyecekleri yönde yaptıkları açıklamalarla, son 4 yılda topladıklarından daha fazla parayı bir-kaç ay içinde toplamışlardır.

"Ergenekon AKP'yi aştı" iddiası

Ergenekon'un 12. dalgası, AKP içinde çatlaqlara yol açar ve Ergenekon soruşturmasına verilen desteği zayıflatırken, liberal kesim içinde AKP'yi destekleyenlerden çeşitli itiraflar da gelmeye başladı.

Bunların içinden şimdilerde Star gazetesinin başyazarlığını yapan Mehmet Altan, 12. dalganın ardından şunları söylüyordu: "Bence AKP'ye kalsa Ergenekon kapanır bile. AKP'yi aşan bir irade Ergenekon'un peşinde... Dünya sistemi Ergenekon'u tasfiye ederek Türkiye'yi tedavi ediyor... Burası NATO ülkesi. Burada NATO'nun ve ABD'nin istemediği darbe olmaz. Bu sefer darbeyi yapamadılar, çünkü ABD istemedi."

Benzer bir yaklaşım, "Ergenekon'un resmi gazetesi" ünvanını alan Şamil Tayyar'da da görüldü. "Ergenekon'da eksen kayması yaşanmamalıdır" diyen Tayyar, soruşturmanın "darbe odaklı" yürütülmesi gerektiğini, aksi taktirde kamuoyundaki desteği yitireceğini söyledi. Ardından da "süreçten neredeyse tümüyle dışlandığı halde en ağır faturayı AKP ödeyecektir" dedi.

Ergenekon adı altında başlatılan gözaltı ve tutuklama furçası, başından beri AKP'yi aşan, bizzat ABD'nin yürüttüğü bir operasyondur. "Darbe karşıtlığı" ve "demokrasi" havariliği bunun demagojik yönünü oluşturuyordu. Kuşkusuz Ergenekoncu olarak yargılananlar içinde darbe yanlıları vardı. Bunlar,

sadece asker kökenli olanlar değil, öğretim üyesi, gazeteci, sanatçı vb. sivilleri de kapsıyordu.

Fakat bu operasyonun asıl amacı, ABD dışında farklı emperyalistlerle ilişkiye geçen kesimleri, özellikle de Çin-Rusya kesimini tasfiye etmektir. O yüzden de devletin tüm kademelerinde ve her tür kurumda temizliğe giriştiler. Dışarıda ABD, içeride ise AKP karşıtı olan burjuva kesimleri, güçten düşürmeye çalıştılar.

Ergenekon soruşturmasının 12. dalgası başarısız olunca, Mehmet Altan ve Şamil Tayyar gibi ABD-AKP destekçileri, bazı gerçekleri itiraf etmeye başladı. Esasında yaşanan son fiyaskoyu, destekledikleri kesimler adına düzeltmeye çalıştılar. Son operasyonu AKP'nin değil de Gülen grubunun yaptığını söyleyerek AKP'yi aklamaya, bu arada AKP'nin daha dikkatli olması konusunda uyarmaya kalktılar.

Aynı günlerde ABD'nin önde gelen düşünce kuruluşlarından Stratejik ve Uluslararası Araştırmalar Merkezi CSIS, "Türkiye'nin değişen dinamikleri" başlıklı bir rapor yayınladı. Rapor, Fettullah Gülen hareketinin içinden sistemi değiştirmeyi hedeflediğini, medyada ve polis içinde çok güçlü olduğunu belirtiyordu. AKP'nin ise giderek daha milliyetçi ve hoşgörüsüz bir tutum içine girdiği söyleniyordu.

Ergenekon, sahipleri gibi inişe geçti

Son Ergenekon operasyonundaki başarısızlık, Ergenekon'un da sahipleri gibi inişe geçtiğini gösteriyor. Ergenekon'un arkasında ABD ve işbirlikçisi AKP var. 2000'li yıllarda düşüşe geçen ve son ekonomik krizle bu durumu daha net biçimde ortaya çıkaran ABD, AKP eliyle Türkiye'ye vargücüsü yükleniyor. Ergenekon davası da bu yüklenmenin bir sonucuydu. Ne var ki, 12. dalga ile o da inişe geçti. Arkasına aldığı kitle desteğini yitirmeye başladı.

Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ da, o günlerde yaptığı açıklamada, "önce ekonomiyi sonra sosyo-politik yapıyı değiştirmeye çalışan cemaatler var" diyerek Gülen cemaatini işaret etmişti. Türkan Saylan'a da TSK adına açık destek verdiler. 12. dalga, AKP karşıtlarının her fırsatı değerlendirerek seslerini yükselttiklerini gösterdi.

Görünüşte dinci-gerici, laik-ulusalcı şekline bürünen burjuva klikler arasındaki kapışma, emperyalist güçlerin dünya hegemonyası için kızırgan pazar kavgasından başka bir şey değildir. Bu gerçek, her gelişme ile bir kez daha kanıtlanmadır. İşçi ve emekçiler, bu kesimlerden birinin bayrağı altına girmeyi reddetmeli, kendi bayrağını yükseltmelidir. Gerçek kurtuluşun yolu ancak böyle açılabilir.

“NATO’ya Hayır, Savaşa Hayır!” şiarıyla 1 Nisan’da resmen başlayan NATO Karşıtı Zirve, dört gün boyunca nefeslerin tutulmasını sağladı.

Karşı Zirve’nin açılış eylemi, 30 Mart’ta iki bin kişinin katılımıyla Almanya’nın üniversite şehri Freiburg’da start aldı. Üç gün boyunca da Strasburg sokakları, sayıları az, ancak militan ve kararlı bir kitlenin verdiği barikat savaşları ile sarsıldı. Bu eylemler, 4 Nisan’da planlanan büyük blokaj eylemlerine ve kitlesel mitinge ısınma hareketleriydi.

4 Nisan’da Strasburg sokaklarında sabahın 3’ünden itibaren iki bin eylemci, büyük ve küçük gruplar halinde önceden kararlaştırılan buluşma noktalarına ulaşmaya çalıştı. İki temel ulaşım ağına 500’er eylemciyi yığmayı ve öğlen saatlerine kadar blokaj eylemlerini sürdürmeyi başardı. Gruplar önceden kararlaştırıldığı gibi, aynı 2007’de G 8 Karşı Zirvesi’nde olduğu gibi; tüm gözyaşırtıcı bombalara, helikopterden atılan gaz bombalarına ve polis coplarına direnerek blokaj noktalarına ulaşmaya çalıştı.

Bu kararlı eylemleri yansıtan az sayıda basın oldu. Basının asıl odaklaştığı nokta, yanan binalardı. Eylemci kitle, blokaj eylemlerini başarıyla tamamlayıp, resmi Zirve’nin başlamasını bir saat geciktirdikten sonra, büyük mitinge katılmak için blokajı denetimli şekilde sona erdirerek, izin verilmeyen miting alanına doğru topluca yola çıktı. Polis, kitlenin miting alanına girişini gaz bombaları ve coplarla engellemeye çalışınca, birçok yerde barikatlar kuruldu, binalar ateşe verildi.

Strasburg’da 20 bin, Almanya Kehl’de ise 6 bin kişi saat 14’de başlayan mitinge gelmişti. Sokaklarda ise eylem yerine gelmeye çalışan yüzlerce kişi polis ablukasındaydı. Devlet yangını bahane ederek miting başlamadan kitleye saldırdı. Strasburg tarafı, tüm gücüyle bu saldırılara karşı-saldırıyla cevap verirken, Almanya’dan Strasburg’a geçmek için Kehl’te toplanan kitle, pasif bir şekilde köprüde bekledi. Pazar sabahı kampın kapanışıyla birlikte Karşı Zirve sona erdi.

Avrupa’da son yılların en önemli uluslararası eylemlerinden biri olan NATO karşıtı Zirve, hazırlanışı, hayata geçirilişi ve Avrupa’da kitlenin ruh hali açısından önemli deneyimlerle dolu. Bizim yazımızın da ana konusu, eylemin hazırlanışı ve Avrupa solunun, özellikle de Karşı Zirve’yi büyük oranda örgütleyen Alman solunun Karşı Zirve değerlendirmeleri olacak.

Karşı Zirve hazırlıkları bir yıl önce başladı

Strasburg ve Almanya’nın zengin talil şehri Baden Baden’de yapılan NATO’nun 60. yıl kutlamaları ve zirvesine karşı, Karşı Zirve örgütlenmesi geçen yılın Haziran ayında başladı.

Almanya cephesinden Karşı Zirveyi örgütleyen gruplar, 2007’de G 8 karşıtı Zirveyi örgütleyen gruplarla neredeyse özdeş olduğu için örgütlenmesi de benzerdi. Hem Strasburg, hem de Almanya Baden Baden’de kamplar kuruldu. Ağırılık Strasburg’a verildi. Kamplar, binlerce eylemciyi kapsayacak şekilde ve koordinasyon, eğitim, antrenman merkezi olarak değerlendirildi. Zirve’nin belkemiği

NATO’ya Hayır! Savaşa Hayır!

kamplardı. Aylar öncesinden kamp yerleri kiralanmaya çalışıldı. Devletin bu Zirve’de tüm baskı mekanizmalarını devreye sokacağı da kamp tartışmaları üzerinden ortaya çıktı. Yer verilmek istenmedi, kiralaayanlar terörize edildi vb.

Zirve’nin örgütlenmesinin diğer belkemiği ise blokajlardı. Yani resmi Zirve’ye giden yolların işgal edilmesi, etten barikat örülmesi ve resmi Zirve’nin engellenemese bile geciktirilmesi.

Bunun için ekipler halinde antrenmanlar önceden başladı. Şehrin haritası çıkarıldı, girilmesi kesin yasak olan kırmızı ve portakal rengi bölgeler blokajın ana hedef noktalarıydı. Ancak Strasburg’un ve Zirve’nin yapıldığı bölgenin bloke edilmesi, arazinin uygunsuzluğu yüzünden 2007’den çok daha zordu.

8 Mart’ta “radikal sivil itaatsizlik” adı altında Strasburg’da blokaj antrenmanları yapıldı ve Zirve’ye çağrılar dağıtıldı. Antrenmanlar kampta devam etti. Kampta asıl ağırlık gençlerdeydi. Blokaj eylemlerinin örgütleniş şekli gruplar halindeydi ve yeni olup henüz bir gruba dahil olmayanlar bulunup, yeni gruplar oluşturuluyordu. “Radikal sivil itaatsizlik” eylemlerini asıl örgütleyen gruplar “NATO’yu Bloke Et!” adı altında eylem birliği oluşturular. Bu grubun içinde “NATO’yu Kapat!” adı altında “tamamen” barışçıl yollarla blokajlar oluşturmayı savunan ayrı bir birlik daha vardı.

Zirve öncesi yaklaşık 500 farklı gruba ulaşıldı ve eylem onlarla birlikte örgütlendi. Attac ve Barış Hareketleri Karşı Zirve konferansını ağırlıklı olarak örgütleyenlerdendi. Şehrin farklı merkezlerinde savaşa ve NATO’ya dair farklı toplantılar yapıldı.

Herkesin katılabileceği miting, 4 Nisan’da örgütlendi. Yine 4 Nisan mitingine Leyla Zana, Noam Chomsky gibi konuşmacılar davetliydi.

Zirve hazırlığı bir yıl sürmüştü. Ancak, yaşanan ekonomik kriz, Yunanistan ve Fransa’da milyonlarca insanın katıldığı eylemler göz önünde bulundurulduğunda, hazırlıkların çok yavaş ilerlediğini, nabzın bir türlü hızlanmadığını izlemek mümkündü. Eylem öncesi kitle toplantıları, gruplardan iba-

ret kalıyor ve bir türlü kitleselleşemiyordu. Şehirlerdeki otobüs bilet satışları bir türlü yürümüyor ve kiralaan otobüsler iptal ediliyordu.

Ancak her şeyden de önemlisi, NATO karşıtı propaganda, toplantı ve gösteri sayısı çok azdı. Bunun bir nedeni krizin getirdiği değişikliklere uyum sağlayamamanın yanında, genel kitlede yaşanan durgunluktu. Sol gruplarda, (bu gruplar yasal Sol Parti’den kendisine radikal sol, anti-kapitalist sol diyenlere kadar uzanıyor)

açıktan ifade etmeseler de, Obama’nın yarattığı kafa karışıklığı önemli bir rol oynuyordu. Üstü örtük de olsa Obama’ya dair beklentiler vardı. Guantanamo’nun kapatılması, Irak’tan çekilme kararı vb. Kendilerine radikal sol diyen grupların, ilk defa bildirilerin başına bir ABD Başkanını, umut olarak kullanılan Obama’nın resmini basması ve utangaçça “bakalım, görelim” diye kıvrınması bunun bir örneğidir. Zirve sonrası, radikal sol (özellikle “radikal sivil itaatsizlik eyleminin” mimarı IL-Müdahaleci Sol denen birlik) değerlendirmesinde, Obama beklentilerine hiç girmeyerek, “sadece karşı propaganda yaptık, NATO’ya alternatif programlar sunmakta yetersiz kaldık” diyor ve ana soruna parmak basmıyordu. Ancak eylem sonrası, ABD’nin “barışçıl” çözümlerine dair umutlar tükenmemiş olsa da ciddi darbeler aldı.

Son olarak, moralleri bozan ve Zirve’nin istenilen düzeyde geçmeyeceğinin habercisi olan, Berlin ve Frankfurt’ta krize karşı yapılan eylemlerdi. Eylemlere toplam 30 bin kişi katılmıştı.

Burjuvazi, kitleler ayaklanacak korkusuyla tüm baskı mekanizmalarını işletti

Mart sonu Londra’da yapılan G 20 karşıtı eylemlerde, eylemci sayısının azlığına rağmen, (asıl yük NATO karşıtı eylemlere verildiği için G 20 karşıtı eylemlere ancak birkaç bin eylemci katıldı) bankaları işgal etmeleri ve sokakları alevlendirmeleriyle, militan ve doğru hedeflerin seçildiği eylemlerdi. Ne yazık ki, genel kitlenin eyleme çekilememesi, özellikle ikinci gününde, bir eylemcinin öldürülmesinin ardından, sokakların terk edilmiş olması, sol grupların politikalarının henüz kitlelere ulaşmadığı, krize rağmen öfkenin hala gemlendiği gözleniyordu. Devletlerin kriz politikalarına öfke büyüktü, ancak henüz birçok ülkede hem tüm boyutları ortaya çıkmamış, hem de “belki biz kurtuluruz” umudu tükenmemişti. Yani hava henüz bizden yana dönmemişti ama bizimleydi. Tam da bu yüzden Londra’da İngiliz polisi inanılmaz bir terör estirdi. Öldüresiye saldırdı. Burjuvazi, emperyalizmin göbeğinde kopacak fırtınadan korktuğu kadar hiçbir şeyden korkmuyordu.

Bu azgın saldırganlık, NATO karşıtı Zirve’ye karşı da sürdü. Günler öncesinden Fransa-Almanya sınırında olağanüstü hal ilan edildi. Yıllardır yapılmayan kimlik kontrollerine tekrar başladı. Bilinen isimler göz hapsine alındı. Almanya tarafında 15 bin polis, Fransa tarafında 10 bin polis ve bin 500 asker görevlendirildi. (4 Nisan Kehl eyleminde yaklaşık bir eylemciye üç polis düşüyordu.) İki hafta

öncesinden, Zirve'nin yapılacağı bölgede olağanüstü hal koşulları uygulanmaya başlandı. Çevrede oturan herkes fişlendi ve ancak özel kimliklerle alana girip çıkabildiler. Miting için başvuru alan bölgelere izin verilmedi, mahkemece yasaklandı. Mitinglerde ve kampta hemen hemen her şeyin bulundurulması yasaktı. Binlerce eylemci sınırlardan geri çevrildi. Daha önceki eylemlerde resmi ve gayri resmi (istihbarat teşkilatı) tarafından fişlenen tüm isimler, sınırda alıkonuldu. Yine siyah giyinen, yanında eşarbi

olan herkes geri çevrildi. Pankart sopalının girmesi hiç mümkün değildi. Kampı engellemek için seyyar mutfağa bile el konuldu. Yani daha önceden binbir yaratıcı-

lıkla eylem alanlarına ulaşanlar, alana ya giremedi ya da saatlerce bekleme noktalarında tutulduktan ve eylem bittikten sonra eylem alanına bırakıldı.

Burjuva basın bile bu kadar "önlem" karşısında şaşkıncı. Ancak şaşkınlıkları uzun sürmedi, düğmeye basılmış gibi hepsi şiddet yanlısı "siyah blok" tehlikesini yazmaya başladı. Bunlar, polis olmazsa eylemcilerin şehirleri yakıp yıkacağı korkusunu yaymaya çalıştılar kitlelere. O kadar ileri gittiler ki, özellikle Barış Hareketi'nden insanlar, "Çin'e Rusya'ya demokrasi dersi veren Avrupa, sınıfta kaldı", dediler. DİSK Başkanı Süleyman Çelebi'nin Almanya Polis Sendikası'ndan polisleri 1 Mayıs'a davet ederek onlara Türk polisini şikayet etmesi, Bianet'in, "Avrupa polisi sokakta bir eylemciyi coplasa olay olur", diye yazması, gözlerinin buralarda yaşanan şiddete kapalı olduğunu, burjuva demokrasinin ne anlama geldiğini görmek istemediklerini gösteriyor.

Almanya'da boğazında fularla eyleme katılmazsın, yüzünü kapatman gözaltına alınma ve ceza alma gerekçesidir. Binlerce eylemciye kimlik kontrolü yetmezmiş gibi, sudan bahanelerle fişlemek olağan hale geldi. Yüzlerce polis kamerasıyla çekilen görüntülerden hiç bahsetmiyoruz.

Strasburg'da ölümlerin yaşanmamasının tek nedeni, Fransız polisinin gelişebilecek tepkilerden dolayı bunu göze almamasıdır. Bunun yerine helikopterlerden atılan gaz bombaları, binlerce göz yaşartıcı bomba, kitle içine dalan polis arabaları, saldırgan köpekler, ellerindeki silahları.

Kısacası kriz, Avrupalı emperyalistleri korkutuyor. Yunanistan ve Fransa önemli bir deneyimdi. Korku öylesine büyük ki, Alman Cumhurbaşkanı aday Schwan'ın, "krize karşı etkili politika uygulayamazsak, ayaklanmalarla karşı karşıya kalacağız" sözleri, ayaklanmaya kıvılcım olabileceği korkusuyla yerden yere vuruldu, Schwan sorumsuzlukla suçlandı.

Devletin bu Zirve'de uyguladığı baskı, diğer eylemlerle karşılaştırılamayacak kadar yoğun. Mahkemelerin kararları da, bu hukuksuzluğu yasallaştırmak oldu. NATO Zirvesi

sonrası Fransa, gösteri yasalarını sertleştirme ve böylelikle Almanya'nın yolunda yürüme kararı aldı.

İyi eylemci, kötü eylemci

Her devletin olduğu gibi Avrupa devletlerinin, eylemcileri bölmek ve baskı mekanizmalarını gerekçelendirmek için kullandıkları argüman, "herşeyi yakıp yıkmaya ve kitleyi tehlikeye atmaya hazır bir grubun" varlığıdır. Devletin bu politikası etkisiz de kalmıyor. Karşı Zirve öncesi Almanya devleti, onca polis yığınağını ve hak gaspını, "Siyah Blok"la açıkladı. Bu blok, anti-kapitalist, anarşist ve otonomculardan oluşuyor. Gençler ağırlıklı siyah giyindiği için adı Siyah Blok.

Reformistler, özellikle küreselci Attac, devletin bu açıklamasına balıklama atladı ve kendisinin de bunları mahkum ettiğini, eylemlerin barışçıl geçeceğini açıkladı. Bu manzara hemen hemen her eylemde yaşanıyor geçmişti.

Barış Hareketleri basına, barışçıl bir şekilde protestolarını yapacaklarını açıkladılar. Reformistlerin ağırlıklı yer aldığı Kehl eyleminin bu kadar utanç verici sessizliğe bürünmesi bunlar sayesinde oldu.

Ancak polis hem eylem alanlarına gidişlerde, hem de eylemlerde, -örneğin 4 Nisan eyleminde- gaz bombalarını ilk olarak Barış Hareketi'nin olduğu grupların üzerine yağdırdı. Yine Attac korteji, gaz dumanları arasında kaybolan kortejlerden biriydi. Polisler, 70 yaşında eylemcilerin içinde bulunduğu otobüsleri, maskeli, eli silahlı polislerle aradı. Hedefleri bunlar değildi, hedefleri eyleme gelen herkeste, ayrımcılık uygulamadılar!

Burjuva medya ise, sadece yanan barikatları gösterdi. Bu barikatlardan önce polisin vahşice saldırısını göstermedi. Kendilerini barışçıl ilan eden grupların nasıl gaz bombası yağmuruna tutulduğunu göstermedi.

İyi eylemci, kötü eylemci tartışması eylemlerden sonra da devam etti. Attac sözcüsü, binaları yakan ve polise taş atanları mahkum etti. Anti-kapitalist gruplar ise "Attac kendi adına konuşsun" dediler. Ancak Attac gibi örgütlerden ayrı yürüme kararını hala alamadılar.

Yine Evrensel gibi gazeteler, barikat kuran, polisle çatışan grupları ajanlıkla suçladı ve polisin bilinçli olarak binaların yanmasına seyirci kaldığını yazdı. Evrensel'e yakışan bir değerlendirmeydi bu. Militan olana çamur atmak! Oysa devlet, baskı aygıtını gerekçelendirmek için hep bir neden buluyor.

Bugün yanan bir bina, yarın başka bir şey...

Blokaj eylemini gerçekleştiren gruplar yaptıkları ortak açıklamada; "Bizler radikal sivil itaatsizlik eylem kararı almıştık. Gruplar, devlete saldırılmayacağına dair anlaşmıştı. Ancak biz devlete değil, devlet bize saldırdı. Biz kendimizi savunma ve hedefimize varma hakkını kullandık. Otelde insanlar olduğu için buranın yakılmasını onaylamıyoruz, ancak bu eylemde de mahkum ve teşhir edilmesi gereken devlet şiddetidir, şiddeti devlet kullanmıştır. Eylemciler binaları ateşe vermiştir, çünkü devlet ilk saldıran olmuştur..." dediler.

Eylemler başarılı mıydı?

Başından beri eylemin hedefi, NATO'yu teşhir etmektir. Zirve'yi geciktirmek ve geniş kitleleri harekete geçirmektir. Zirve'nin engellenebileceğine dair umut yoktu. İstenilen kitlesel düzey yakalandı mı sorusuna, eyleme katılan tüm gruplar olumsuz cevap veriyor. Eylemlere toplam 30 bin, blokaj eylemlerine ise yaklaşık bin 500 kişi katıldı. Ölçüt 2007 G 8 Zirvesi. 2007'de genel mitinge yaklaşık 100 bin ve blokaj eylemlerine 15 bin kişi katılmıştı. Yine G 8 Zirvesi'ne karşı yapılan mitinge sendikalar da katılırken, NATO karşıtı eylemde sendikalar çok zayıftı. Bu yıl ciddi boyutlara ulaşan kriz göz önünde bulundurulduğunda, kitlesellik zayıf kaldı.

Diğer yandan devletin tüm ablukasına rağmen, kararlılıkla barikatların kurulması, günlerce süren sokak çatışmaları gelecek eylemler için örnek oluşturacak cinstendi.

Tüm medyanın eylemcilere karşı saldırıya geçmesine rağmen onbinler, 4 Nisan'da Strasburg'un tüm caddelerinden, köşelerinden, eylem alanına ulaşmaya çalıştılar. Bu kararlılığı ve sabah yapılan blokajların verdiği morali dergi sayfalarında okumak mümkün.

Karşı Zirve eylemlerinin yapıldığı Liman bölgesi, Strasburg'un en fakir ve göçmen ağırlıklı semtiydi. Bu semtin gençleri eylemlere katıldılar, maske takıp basına neden eylemlere katıldıklarını açıkladılar. 8 Nisan'da bölge halkından birkaç yüz kişi bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada; "Polis, her yeri korumaya aldı, ama bizim semt fakir olduğu için buna gerek duymadı. Biz eylemcileri ve eylemleri eleştirmiyoruz. Biz yol istiyoruz, iş istiyoruz" diyerek Fransız devletini teşhir ettiler. Zaten günlerce ara sokaklardan, yasak olan şehir merkezinin yolunu bulmaya çalışan eylemcilere; yol gösteren, su veren, ekmek veren de bu semtin halkıydı.

Karşı Zirve için bir olumsuzluk, Obama'nın konuşmalarıydı. Prag'da olduğu gibi yıllardan sonra ilk defa bir ABD Başbakanının onbinler tarafından dinlenmesi ve alkışlanması, onun da bir barış elçisi gibi herkese gül dağıtması, NATO ve ABD'nin eli kanlı politikasının teşhir edilmesini zorlaştıran etkenlerdi. Bununla birlikte eylemlere yönelik saldırılar, NATO'nun kanlı yüzünü gösteriyordu.

Sonuç olarak, eylemde kararlı olan, militan olan gruplar, umulan kitle gelmesi de, eylemin başarılı olduğu konusunda hemfikirler. Şimdi gözler İtalya'da, Temmuz ayında yapılacak G 8 Zirvesi'ne çevrildi.

☆ 3 Mayıs 1962-Ankara'da "Açlar Yürüyüşü" yapıldı

Yapı-İş Sendikası'nın düzenlediği yürüyüşe 5 bin işçi ve işsizler katıldı. Yoksulluğa ve işsizliğe karşı gerçekleştirilen yürüyüşte hedef Meclis'ti. Yürüyüşe saldıran polis 300 kişiyi gözaltına aldı. Eylem '60'lı yılların ortalarından itibaren yükselişe geçen sınıf hareketinin önemli eylemlerinden biriydi.

☆ 5 Mayıs 1818-Bilimsel sosyalizmin kurucusu ve proletaryanın önderi Karl Marx doğdu

☆ 5 Mayıs 1981-IRA militanı Bobby Sands Ölüm Orucu'nda öldü.

İrlanda'nın bağımsızlığı için mücadele eden İrlanda Kurtuluş Ordusu militanı Bobby Sands ve yoldaşları, siyasi tutsaklık hakkı ve tek tip elbiseye karşı, yaşam koşullarının iyileştirilmesi talepleriyle ölüm orucuna başladılar. Maze Cezaevi'ndeki eylem 217 gün sürdü ve Bobby Sands ile 9 arkadaşı yaşamını yitirdi. Sands bu eylem içindeyken yapılan seçimlerde, İrlanda halkı tarafından milletvekili seçildi. ÖO boyunca, hem kitlesel ve meşru eylemler hem de silahlı eylemler çok yoğun bir şekilde yapıldı. Dönemin İngiltere Başbakanı "Demir Layd" lakaplı Thatcher, tutsakların talepleri konusunda geri adım atmadı. Buna rağmen, eylemin önemli politik kazanımları oldu ve eylem tüm dünyada yankı getirdi. Bobby Sands ve arkadaşlarının cenazeleri, onbinlerce kişinin katıldığı ve silahlı IRA militanları tarafından yönetilen törenlerle kaldırıldı.

☆ 6 Mayıs 1972-Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan idam edildiler.

'68'lilerin gençlik önderlerinden Deniz, Yusuf ve Hüseyin, FKF içinde yürüttükleri faaliyetin ardından THKO'yu kurdular. 1971 yılında gerçekleştirilen 12 Mart darbesi, ilk hedef olarak devrimci gençlik önderlerini seçti. Tüm örgütlülükler dağıtılırken, işken- ce yaygın bir şekilde uygulandı. Binlerce kişi gözaltı-

na alındı, tutuklandı. Deniz, Yusuf ve Hüseyin bu koşullarda dağlara çekilme ve mücadeleyi gerilla savaşı şeklinde sürdürme kararı aldılar. Deniz ve Yusuf Sivas'ın Şarkışla ilçesinde askerle girdikleri çatışmada yakalandılar. Mahkemeleri göstermelik olarak yürütüldü; üçü ile ilgili idam kararı önceden alınmıştı. Üç devrimci önder, mahkemede görüşlerini sonuna kadar savundular ve idam sehpasında sloganlarını haykırarak sehpayı kendileri tekmelediler.

☆ 9 Mayıs 1974-Almanya'da Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF) önderlerinden Ulrike Meinhof, Stuttgart'ta Stammheim Cezaevi'nde hücrelerinde katledildi.

☆ 13 Mayıs 1974-Leyla Qasım idam edildi

1974 yılında Irak'ta Baas yönetimi Kürtler üzerindeki baskılarını protesto etmek için, Leyla Qasım ve arkadaşları uçak kaçırma eylemi planladılar. Ancak eylemi gerçekleştiremeden 24 Nisan 1974'te yakalandılar ve hızlı bir yargılama sonrası 13 Mayıs 1974'te 4 arkadaşıyla birlikte idam edildiler. Leyla Qasım yargılama sırasında "... Ben Kürdistan'ın özgürlüğü için canımı feda ettiğimden dolayı sevinç ve gurur duy-maktayım" diyerek önemli bir miras bıraktı.

☆ 18 Mayıs 1973-TKP-ML'nin kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya işkenceyle katledildi.

Doğu Perinçek'in TİİKP'sinin oportünist görüşlerine karşı çıkan Kaypakkaya, TKP-ML'yi kurdu. Mao'nun fikirlerinden etkilendi. "Yarı feodal yarı sömürge" tespitinden yola çıkarak, devrimin "kırların kentleri kuşatması" şeklinde başlayacak "halk savaşı" ile gerçekleşeceğini düşünüyordu. Bu doğrultuda gerilla savaşını başlatmak için kırlara çekildi. Köylüler içinde çalışma yürüttü. Polisler girdiği bir çatışmada yaralı olarak ele geçirildi. Diyarbakır'da gördüğü yoğun işkencelere rağmen sır vermedi ve katledildi.

☆ 18 Mayıs 1982- Diyarbakır cezaevinde dörtlerin geces

PKK savaşçıları Ferhat Kurtay, Mahmut Zengin, Necmi Öner ve Eşref Anyık, Diyarbakır cezaevindeki faşist terör ve işkenceleri protesto etmek için bedenlerini ateşe verdiler.

8 Mayıs 1945- Berlin'e Kızıl Bayrak çekildi

8 Mayıs 1945, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın resmen bittiği gündür.

Birinci emperyalist savaştan yenik çıkan Alman burjuvazisi, biraz palazlanınca, faşist Nazi Partisi'ni işbaşına getirip yeni bir dünya savaşını başlattı. Almanya'nın Polonya'ya saldırısıyla başlayan savaş, asıl olarak sosyalist Sovyetler Birliği'ni hedefliyordu. Diğer emperyalistlerin desteğiyle Almanya 1941 yılında Sovyetler Birliği'ne saldırdı. emperyalist devletin sesi de çıkmamıştı.

Sovyet işçi ve emekçilere faşizme karşı destansı bir direniş gerçekleştirdiler. 20 milyon ölü pahasına faşizmi geriletmeye başladılar. "Stalingrad'dan bir adım daha geri gitmek yok"tu. Stalin önderliğinde Almanya'ya doğru ilerlemeye başladılar. Faşizmin boyunduruğundan kurtardıkları her yerde büyük bir sevgi ve coşkuyla karşılandılar. Dünyanın tüm ezilen halklarının yüreği Sovyet halkıyla birlikte çarpıyordu. Alman faşizmine karşı birçok yerde gösteri ve eylemler yaptılar. Sovyet halkına, işçi ve emekçilerine olan inançlarını haykırdılar. Sovyet halkı da bu inancı ve beklentiye boşa çıkarmadı.

1945 baharında Berlin'de Meclis binasının tepesine kızıl bayrak dikildiğinde sosyalizmin güçlülüğü bir kez daha görüldü. Stalin, "Bizim de topraklarımıza bahar gelecek" demişti. Ve o bahar, 8 Mayıs'ta faşizmin büyük yenilgisi ile geldi. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda dünyanın üçte biri emperyalist boyunduruğu parçalayarak, devrimlerini gerçekleştirdi. Sosyalist sistem, emperyalist-kapitalist sistemi önemli oranda geriletmış oldu.

☆ 19 Mayıs 1895 Jose Marti Öldürüldü

Küba'nın İspanya'ya karşı bağımsızlık mücadelesinin simgesi olan Jose Marti, Küba Devrimci Partisi'nin kuruluşunda yer aldı. Aynı zamanda "partili sanatçı" olan ve şiirlerinde yalın bir dil kullanan Marti, çatışmada öldü.

"Aynı yalınlıkla ölmek isterim / Kırdı bir çiçek gibi sakın, gösterişsiz / Mum yerine yıldızlar parlasın üzerimde / Yeryüzü uzansın altımda sessiz / Ben aydınlık ve özgürlük delisiyim / Varsın hainleri saklasınlar soğuk bir taş altında / Dürüstçe yaşadım ben / Karşılığında / Yüzüm doğan güneşe dönük öleceğim."

☆ Mayıs 1968-Fransa'da '68 Eylemleri

ABD'nin Vietnam işgaline dönük protestolar, tüm dünyada antiemperyalist kitlesel gösterilere dönüştü. "68 baharı" olarak tarihe geçen bu eylemlerin en etkili gerçekleştirildiği ülke ise Fransa idi. Fransa'nın hemen bütün kentlerinde, gençler, işçiler ve emekçiler genel grevlerden okul ve fabrika işgallerine, barikat savaşlarından silahlı çatışmalara kadar, yaygın kitlesel ve militan eylemler gerçekleştirdiler. '68 Mayıs eylemlerin en çok arttığı ay oldu. 10 Mayıs'ta Paris'te kurulan barikatlara polisler ve faşistler saldırdı. İşçi sınıfı bunun üzerine öğrenci gençliğe destek için harekete geçti ve genel greve gitti. Yapılan mitinglere 1 milyon işçi ve emekçi katıldı. Eylemlerin yükselişi burjuvaziyi olduğu kadar reformizmi de rahatsız etti ve Fransız Komünist Partisi eylem kırıcı rolü oynayarak eylemleri söndürdü.

☆ 31 Mayıs 1971 Nurhak Direnişi

20 kişilik THKO grubu, Malatya-Kürecik'te bulunan ABD radar üssüne saldırı düzenlemek üzere harekete geçtiler. Askerler tarafından kuşatıldıklarında girdikleri çatışma sonucu THKO önderlerinden Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan şehit düştü.

Mayıs Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

Mayıs 1980-Serdar Yılmaz

Kartal'da yıldırım düşmesi sonucu yaşamını yitirdi. İşçiler ve emekçiler arasında kurduğu yakın ilişkilerle örgüte kadro kazandırmakta gelişkin bir yere sahipti.

10 Mayıs 1976-Fevzi Aslansoy

12 Mart sonrasında Ankara üniversite gençliği içinde faaliyetlerde bulunan militanlardan biriydi. Kısa sürede polisin dikkatini çekti. Ancak polis, sivil faşistleri devreye soktu ve Fevzi kurşunlanarak öldürüldü.

ABD Türkiye'den ne istiyor?

art ayının ilk günlerinde ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton gelmişti Türkiye'ye. Ön görüşmeleri o yapmıştı. Bir ay sonra, Nisan ayının ilk günlerinde ise yeni ABD Başkanı Obama da Türkiye'ye adım attı. Nisan sonunda, bu defa ABD Genelkurmay Başkanı Michael Mullen Türkiye'deydi. Mullen'den sonra ise, FBI Başkanı Robert Mueller'e geldi sıra. Şimdi onun ziyareti bekleniyor.

ABD'nin Türkiye'den en büyük beklentisi, Afganistan savaşında daha fazla rol alması. Bunun yanı sıra, Irak'tan çekilecek ABD askerlerinin Türkiye topraklarını kullanması; İran konusunda Türkiye'nin ABD'ye destek vermesi; Filistinli gruplarla kurulan temastan enerji geçiş yollarına, Gürcistan-Rusya sorununa taraf olmasına varıncaya kadar, pek çok konu da ABD'lilerin Türkiye'den beklentileri arasında. Ve yine en önemli gündemlerden biri de, sınır kapısının açılması da içinde olmak üzere Ermenistan-Türkiye ilişkilerinin güçlendirilmesi olarak şekilleniyor.

Tablo oldukça çarpıcı. ABD'nin bütün "büyük"adamları Türkiye'ye gelmek için sıraya girmiş durumda. Bush döneminde, Irak işgali için Türkiye topraklarını kullanma izni isteyen ABD, bir tek bakan bile göndermeye gerek görmemişti, Dışişleri ve Savunma Bakan Yardımcılarını göndermeyi yeterli bulmuştu. Keza daha önceleri de, ABD yönetiminin Türkiye'ye dönük üst düzey ziyaretleri pek sık rastlanan bir olgu değildi. Şimdi ise Clinton, ilk Avrupa gezisinde; Obama ise, görev başladıktan sadece iki ay sonra gerçekleştirdiği bir dünya gezisi kapsamında Türkiye'ye geliyorlar. Ve her gelen, en "sevimli" maskesini takıyor, en "sıcak" mesajları veriyor.

Mayıs ayı trafiği de oldukça hızlı başladı. ABD Savunma Bakanı Robert Gates'in, arkasından da Clinton'un Türkiye'yi ikinci ziyaretlerini gerçekleştirmesi bekleniyor.

Ve elbette bu kadar ziyaretin amacı var. Öncelikle, Türkiye'yi kazanmak için bu kadar şiddetli bir ısrar, Türkiye'den beklentilerin de oldukça büyük

olduğunu gösteriyor. Diğer taraftan, ABD'nin artık Türkiye'den beklentilerinin, "uzaktan dikte ettirme yöntemiyle" karşılanmadığını, Türkiye'yi ikna etmek ve yanına çekmek için çok daha fazla çaba harcamak zorunda kaldığını ortaya koyuyor. Ve bu ziyaretlerin en önemli parçasını da, kamuoyu oluşturma, kitlelerdeki ABD karşıtlığını yumuşatma faaliyeti oluşturuyor.

ABD'nin beklentileri

Elbette ABD'nin Türkiye'den en büyük beklentisi, Afganistan savaşında daha fazla rol alması. Bunun yanı sıra, Irak'tan çekilecek ABD askerlerinin Türkiye topraklarını kullanması; İran konusunda Türkiye'nin ABD'ye destek vermesi; Filistinli gruplarla kurulan temastan enerji geçiş yollarına, Gürcistan-Rusya sorununa taraf olmasına varıncaya kadar, pek çok konu da ABD'lilerin Türkiye'den beklentileri arasında. Ve yine en önemli gündemlerden biri de, sınır kapısının açılması da içinde olmak üzere Ermenistan-Türkiye ilişkilerinin güçlendirilmesi olarak şekilleniyor.

ABD'nin beklentileri oldukça yüksek. Bu nedenle Türkiye'ye hoş görünme konusunda büyük bir çaba harcıyor ve Türkiye'nin en çok önemseydiği konularda büyük vaatlerde bulunuyor. Özellikle Obama'nın Türkiye ziyaretinde bu beklenti ve vaatler en üst noktaya ulaşıyor. Öncelikle Türkiye'ye dönük olarak büyük tepki topladıklarını bildikleri "ılımlı islam" söyleminden

vazgeçerek Atatürk'e, Türkiye'nin "laik ve demokratik" yapısına ve bunun önemine vurgu yapıyor. Tabi bunda son dönemde Türkiye'de AKP karşıtı yükselen havanın, 29 Mart seçimlerinde ortaya çıkan AKP'ye dönük tepki ve oy kaybının büyük bir payı var.

Bunun yanında Türkiye'nin AB'ye üyeliği konusundaki desteklerini yineliyor. ABD'nin bu desteği Almanya ve Fransa'nın "AB'nin iç ilişkilerine karışılmaması" konusunda tepkisini almış ve bu yönüyle aslında ters bir etki yaratmış olsa da, ABD, Türkiye'nin AB'ye girmesini istediğini, her vesileyle tekrarlamaktan vazgeçmiyor.

Üçüncüsü, PKK konusunda Türkiye'ye büyük sözler veriyor ABD. "PKK sorunu bitecek" diyor ve PKK ile mücadelede yoğun bir destek vereceğini söylüyor. ABD ile Türkiye arasında 5 Kasım 2007 tarihinde bir mutabakat gerçekleştirilmiş ve buna göre "istihbarat paylaşımı" kararı alınmıştı. Bu "istihbarat paylaşımı"nın ilk görüşü de, Türkiye'nin Güney Kürdistan'a, Kandil Dağlarına düzenlediği PKK operasyonuydu. Şimdi ABD, bunu güçlendireceklerini açıklıyor.

Dördüncüsü, NATO zirvesinde ortaya çıkan genel sekreterlik krizinde Türkiye'nin yanında görünerek de puan toplamak istiyor Obama.

Ve Türkiye ile en tartışmalı konulardan olan Ermenistan'ın soykırım tasarisının tanınması konusunda da Türkiye'yi rahatsız etmeyecek bir adım atacağına dair bir beklenti yaratıyor.

Rasmussen krizindeki fiyasko

ABD'nin Türkiye'ye vaatleri içinde en hızlı çökene, Rasmussen konusundaki tutumu oldu.

NATO zirvesinin en önemli gündemi Afganistan savaşına NATO üyesi ülkelerin daha aktif katılımıydı. Zirvede yeni genel sekreterin kim olacağı da gündeme getirilecekti, ancak yeni genel sekreterin seçilmesine daha uzun bir zaman olduğu için, sadece bir görüşme yapılacak, konu karara bağlanmayacaktı. Türkiye'nin tutumu, bu konunun beklenenden çok önce karara bağlanmasına neden oldu.

NATO Genel Sekreterliği için ismi geçen kişi, Danimarka Başbakanı Anders Fogh Rasmussen'di. Türkiye onun sekreterliğine iki noktadan karşı çıkıyordu. Müslüman kitleleri ayağa kaldıran Muhammed karikatürleri krizi dö-

neminde, Rasmussen, bunu “ifade özgürlüğü” olarak tanımlayıp savunmuştu. Erdoğan, Davos’ta oluşturmaya çalıştığı “Arap dünyasının yeni lideri” imajını pekiştirmek amacıyla Rasmussen’e karşı çıkıyordu. Öte yandan, Roj Tv’nin Danimarka’dan yayın yapma izni verilmesine tepki gösteriyordu.

Türkiye’nin itirazları ve Erdoğan’ın klasikleşen “Davos taktiği”, sorunu bir krize dönüştürdü. Obama’nın devreye girmesinin arkasından ise, sorunun çözülmediği açıklandı. Görünürde sonuç Türkiye’nin lehine olmuştu. Çünkü Rasmussen, Roj Tv’yi kapatacağını ve Muhammed karikatürleri nedeniyle müslüman dünyasından özür dileyeceğini açıklamıştı. Keza, Türkiye’ye NATO Genel Sekreterliği Yardımcılığı, Silahsızlanmadan Sorumlu NATO Genel Sekreter Yardımcı Vekilliği, Afganistan Özel Temsilciliği, NATO Terörle Mücadele Yöneticiliği ve Askeri Kurmay Heyetine Türk subayın alınması vaadedilmişti. Yani Türkiye’ye NATO yönetim kademelerinden son derece önemli görevler verilecekti. Ve Türkiye de Rasmussen’in yeni görevini onaylamıştı.

Ancak sonraki gelişmeler böyle olmadığını gösterdi. Rasmussen Muhammed karikatürleri için özür dilemedi ve Roj Tv’nin PKK bağlantısının araştırılacağını, bu yönde ellerinde bir kanıt olmadığını söyledi. Böylece hiçbir konuda geri adım atmamış oldu. Keza Türkiye’ye vaadedilen önemli görevlerin hiçbirisi de doğru çıkmadı, bu görevlere başka ülkeler atandı.

Yaşanan kriz, Davos sonrasında “Türkiye’nin ikinci diplomasi zaferi” olarak gösterilmeye çalışıldı. Oysa gerçekte Türkiye hiçbir şey elde edemedi. Üstelik Rasmussen’in Genel Sekreterliğinin, öngörülenden üç ay önce kesinleşmesini sağlamış, böylece Rasmussen’in işini kolaylaştırmış oldu.

Ermenistan’la barışırken

Azerbaycan’ı kızdırmak

Daha araya günler girmeden çöken ikinci konu ise, Türkiye-Ermenistan ilişkilerindeki beklentiler oldu.

Türkiye, ABD’nin Ermenistan konusundaki sınırın açılması ve ilişkilerin normalleştirilmesi beklentilerine onay verirken, Azerbaycan’ın durumu oldukça geri plana itildi.

Türkiye, Sovyetler Birliği’nin dağılma sürecinden itibaren, “Türk Cumhuriyetler” ile yakınlaşma, daha doğru bir deyimle ABD’nin bölge politikalarının ta-

NATO Genel Sekreterliği konusunda yaşanan kriz, Davos sonrasında “Türkiye’nin ikinci diplomasi zaferi” olarak gösterilmeye çalışıldı. Oysa gerçekte Türkiye hiçbir şey elde edemedi. Rasmussen Muhammed karikatürleri için özür dilemedi ve Roj Tv’nin PKK bağlantısının araştırılacağını, bu yönde ellerinde bir kanıt olmadığını söyledi. Böylece hiçbir konuda geri adım atmamış oldu. Keza Türkiye’ye vaadedilen önemli görevlerin hiçbirisi de doğru çıkmadı, bu görevlere başka ülkeler atandı. Üstelik Rasmussen’in Genel Sekreterliğinin, öngörülenden üç ay önce kesinleşmesini sağlamış, böylece Rasmussen’in işini kolaylaştırmış oldu.

şeronu olma görevini üstlenmişti. O çabaların sonucunda en yoğun ilişkileri kurduğu ülke Azerbaycan’dı. Öylesine yoğun ilişkilerdi ki bunlar, Azerbaycan’da darbe gerçekleştirmeye kadar uzanmıştı. Sonuçta, 20 yıl boyunca Türkiye ile Azerbaycan arasında ilişkiler giderek güçlendi, hatta “tek millet-iki devlet” sloganı kullanılır oldu. Elbette ki bu noktaya gelmesinde, Azerbaycan’ın petrol yataklarının ve Azerbaycan’ın Türkiye’den beklentilerinin büyük bir payı vardı.

Türkiye-Azerbaycan ilişkilerinin bir parçası da Ermenistan konusundaki ortaklıktı. Türkiye 1915 yılına dayanan Ermeni soykırımı ve Ermenilerin bu konudaki beklentileri nedeniyle Ermenistan ile ilişkilerini kesmişti. ABD’nin soykırım konusunda Ermenistan’a verdiği destek de Türkiye’yi fazlasıyla rahatsız ediyordu. Keza Ermenistan’ın Türkiye’nin sınırlarını kabul etmemesi, Ağrı Dağı başta olmak üzere Türkiye sınırları içindeki bazı iller üzerinde hak iddia etmesi, Türkiye devletinin tepkisini çekiyordu. Azerbaycan ise, SB’nin dağılma sürecinde Ermenistan işgali altında kalan Dağlık Karabağ üzerindeki hak iddiası nedeniyle Ermenistan’la sorun yaşıyordu.

Bu tablodan dolayı, Türkiye-Ermenistan yakınlaşması ve sınır kapısının açılması, hem Ermenistan’ın soykırım iddiasına ABD’nin verdiği desteğe, hem de Azerbaycan’ın vetosuna takılıyordu. Diğer taraftan, sınırlar kapalı olmasına rağmen Ermenistan ile Türkiye arasında çeşitli ticari ilişkiler uzun zamandır sürdürülüyordu. Özellikle bu kesimler, sınır kapısının açılmasında fayda görüyordu. Obama’nın ziyareti sırasında yaptığı bas-ki, dengeleri yerinden oynattı.

Türkiye, Ermenistan sınırının açılabilirliğini, Ermenistan ile ilişkilerin geliştirileceğini açıklayınca, Azerbaycan büyük bir tepki gösterdi. Türkiye, Azerbaycan’ın tepkisini çekmek istemiyor. Azerbaycan’ın zengin petrol yatakları ve Kafkaslardaki stratejik konumu, Türkiye açısından Azerbaycan’ı önemli kılıyor. Bu nedenle Azerbaycan’a Karabağ sorunu çözülmeden önce sınır kapısının açılmayacağına dair söz verdi. Ancak yapılan açıklamalar ve geline aşamanın ardından, Türkiye’nin sözleri Azerbaycan’ı tatmin etmeye yetmiyor.

Azerbaycan, ilk tepkisini de İstanbul’da toplanan “Medeniyetler İttifakı” toplantısına, Türkiye’nin bütün ısrarlarına rağmen, katılmayarak gösterdi. Arkasından Azerbaycan Devlet Başkanı Ali-

yev, Rusya’ya bir ziyaret gerçekleştirerek, Türkiye’ye karşı Rusya kartını oynamaya başladı. Bu görüşmede Rusya ile Azerbaycan yakınlaşmasının işareti olan oldukça önemli adımlar atıldı. Öncelikle iki ülke karşılıklı olarak ikili ilişkilerini önemsediklerini açıkladılar. Bunun yanında, Azeri doğalgazının 2010 yılından itibaren Rusya üzerinden Batı’ya aktarılması ile ilgili bir ön anlaşma imzaladılar. Bu anlaşma, Azeri ve Türkmen doğalgazını Nabucco hattı ile Batı’ya taşımaya hazırlanan Türkiye’nin planlarına ciddi bir darbe anlamına geliyordu.

En büyük darbe ise, Dağlık Karabağ sorununa ilişkin olarak indi. Rusya arabuluculuğunda Ermenistan ile Azerbaycan’ın Haziran ayında bir zirvede buluşması kararlaştırıldı. Bu görüşmelerde ilerleme sağlandığı koşulda, Rusya, Ermenistan’a mali yardımda bulunacağını, Azerbaycan’ın silah taleplerini de karşılayacaklarını açıkladı. Rusya, bugüne kadar Azerbaycan’a silah satmayı reddediyordu. Karabağ’ın etrafında bulunan altı ilçenin öncelikle Ermenilerin elinden alınması, Azerbaycan için başlangıç için yeterli olarak görünüyor. Ve Rusya’nın Ermenistan’ı buna ikna etme ihtimalinin düşük olmadığı söyleniyor.

Bu gelişmeler, Rusya’nın Kafkaslar-da önemli bir ilerleme kaydedebileceğini gösteriyor. Eğer Karabağ sorunu ile ilgili küçük de olsa adımlar ortaya çıkarsa, Azerbaycan’ın Türkiye’den kopuşu gündeme gelebilir. Rusya bu konuda Ermenistan üzerindeki etkisine güveniyor. Türkiye’nin ise güvenebileceği herhangi bir şey yok. Atabileceği tek adım, Ermenistan ile ilişkilerin artması. Ancak diğer taraftan, Obama’nın 24 Nisan Ermeni Soykırımı gününde yaptığı konuşmada, ‘soykırım’ sözcüğünü kullanmasa bile Ermenileri memnun edecek bir söylem kullanması, Ermenistan’ın Türkiye’nin sınırları içinde hak iddia etmekten vazgeçmemesi, Karabağ sorununun çözülmemesi ve üstelik bu arada Azerbaycan’ın da Türkiye’den uzaklaşarak Rusya’ya yakınlaşması, böylece Türkiye’nin en önemli doğalgaz ve petrol boru hattından yoksun kalması gibi unsurlar, Türkiye için önemli kayıplar. Bu tablo, Obama’nın Türkiye’den beklentilerinden birinin daha hızla çöktüğünü gösteriyor.

Kürt sorununda çözümsüzlük

Obama’nın çantasındaki konulardan birisi de PKK konusuydu. ABD, PKK’ye ilişkin olarak “istihbarat paylaşımı”nın süreceğinin ve PKK’nin tasfiye edileceğinin garantisini veriyordu. Bu arada,

Kürdistan Bölgesel Yönetimi, PKK'nin yakında silah bırakacağını açıklıyor ve Nisan-Mayıs aylarında bir Kürt konferansının toplanacağını belirtiyorlardı. Ancak bu arada Türkiye'nin de birtakım adımlar atması, PKK'nin "dağdan inmesinin" yolunu açması isteniyordu. Obama'nın meclisteki diğer partilerle birlikte DTP ile de görüşme yapması, bu konuda ABD planının bir işareti gibiydi.

Ancak tam tersi bir tablo çıktı ortaya. Obama'nın gidişinin hemen arkasından DTP'nin yöneticilerine dönük büyük bir operasyon gerçekleştirildi. AKP'nin aldığı seçim yenilgisinin intikamını almanın ötesinde bir anlam taşıyordu bu operasyon. Adeta Amerikan planını bozan bir etki yaratıyordu. Çünkü operasyonun arkasından DTP de politikasını sertleştirdi. Önce mecliste bir gecelik işgal eylemi, arkasından açlık grevi gerçekleştirdi. Kürt illerinde operasyonları protesto eden kitlesel eylemler gerçekleştirildi, bu eylemler çatışmalı geçti.

Hava değişince, PKK'nin silah bırakma açıklamasını yapacağı söylenen Kürt konferansı da önce Haziran ayına ertelendi, arkasından belirsiz bir tarihe bırakıldı, yani gündemden kaldırıldı. Böylece Obama'nın ilk geldiği günlerde yoğun biçimde tartışılan "af mı çıkacak", "Öcalan için bir iyileştirme mi yapılacak" türü gündemler, DTP'ye dönük saldırıların tozu dumanı içinde gündemden düştü.

ABD'nin Kürt politikasını yaşama geçirecek bir zemin yaratabilmek için PKK'nin tasfiyesi, en azından marjinalleşmesi gerekiyordu. Türkiye ile ABD, bu konuda hemfikir olmuşlardı. Ancak yöntemde farklılıklar halen sürüyordu. ABD, PKK'lilere affı da kapsayan reformist yöntemleri önerirken, Türk egemenleri, baskı ve şiddetle bastırmayı esas alıyordu. Son DTP operasyonu, bunu bir kez daha açığa vurdu. AKP'nin seçim öncesi hızlandırdığı sözde Kürt açılımlarının tutmaması, aksine Kürt halkının son seçimlerde DTP'ye daha fazla oy vermesi, Türkiye'nin klasik Kürt politikasına dönüşünü getirdi. Zaten hiçbir dönem bitmeyen devlet terörü, yeniden baskın hale geldi.

Böylece Kürt politikası konusunda da Türkiye ile ABD'nin yaklaşım farkı, varlığını korumaya devam ediyor. ABD'nin Kürt politikası konusunda atılan adımlar, "bir ileri iki geri" misali, sancılı ve sorunlu geçiyor. Burjuva klikler arasındaki çelişki ve çatlıklar en çok Kürt sorununda kendisini açığa vuruyor çünkü.

Türkiye Af-Pak'ın neresinde

Bugün ABD'nin en önemli hedefi, Türkiye'yi Afganistan-Pakistan savaşının içine daha aktif olarak sokabilmektir. ABD, artık bu iki ülkede Taliban'a karşı verilen savaşı tek bir savaş olarak algılıyor ve konumlanmasını da buna göre yapıyor. Af-Pak kısaltması bunun ifadesi. Keza iki ülkeye tek bir özel temsilci ataması da, iki ülkeye

dönük yaklaşımını ortaklaştırdığını gösteriyor.

Aslında bu durum şaşırtıcı değil. Son aylarda giderek artan bir biçimde Taliban'ın Pakistan içindeki etkinliği ve örgütlenmesi büyüyor. Pakistan'ın Svat vadisinde şeriat ilan edilmesinin arkasından, Taliban ile Pakistan hükümeti arasında imzalanan ateşkes anlaşmasıyla bölgenin kontrolü tamamen Taliban güçlerinin eline geçti ve Taliban güçleri neredeyse İslamabad sınırına dayandı. Güney'de Veziristan bölgesinden kuzeyde Svat vadisine kadar, Pakistan'ın Afgan sınırının tamamına yakını Taliban kontrolünde. Diğer taraftan Afganistan'da da Taliban'ın kontrolü giderek büyüyor. Bugün Afganistan hükümeti bile, alacağı kararları Taliban'ı dikkate alarak belirliyor.

ABD, işte bu yüzden Türkiye'nin ve NATO ülkelerinin, kaybedildiği belli olan bu savaşa katılmasını, asker göndermesini istiyor. Ancak Türkiye'de burjuvazinin kendi içinde yaşadığı çelişkiler, bu konuda da kesin bir karara varılmasını engelliyor. AKP hükümeti, ABD'nin yanında bir savaşa girmeye, başından beri oldukça istekli. Obama'nın Türkiye ziyaretinin arkasından, Erdoğan'ın baş danışmanı (son hükümet revizyonu ile devlet bakanı oldu) Ahmet Davutoğlu, bölgede ABD'nin taşeronluğunu üstlenmenin Türkiye açısından "ne kadar büyük olanaklar" yaratacağına dair sözler sarfetti mesela. Diğer taraftan, genelmurmayda simgelenen kesim ise, ABD'nin politikalarına olabildiğince mesafeli duruyor ve "gerekmedikçe Afganistan'da savaşa gitmeyiz" diyor.

Bu ikili tablo, ABD'nin Türkiye'yi yanına çekmek için daha fazla çaba göstermesine neden oluyor. Son dönemdeki ziyaretlerin en önemli unsurunu bu çaba oluşturuyor. Ancak Af-Pak bölgesinde durum kötüleşti ve Taliban'ın hakimiyeti güçlendikçe, sadece Türkiye'de değil, genel olarak bu savaştan uzak kalma eğilimi artıyor.

ABD'nin işi halen çok zor

ABD'nin son aylarda hızlandırdığı Türkiye'ye dönük ziyaret trafiği, Obama ve Clinton'un estirdiği kamuoyunu ısıtma rüzgarından başka, somut bir kazanım elde edememiş görünüyor. Dahası, ABD'nin Türkiye'deki en büyük dayanağı olan AKP hükümetinin, 29 Mart seçimlerinden güç kaybetmesi de ABD'nin işini zorlaştırıyor.

Bugün en azından ilk etapta, Irak'taki ABD askerlerinin güvenli bir biçimde çekilebilmesi için Türkiye topraklarını kullanmaya, bunun için de meclisten konuyla ilgili tezkerenin geçmesine ihtiyacı var. Obama'nın kişisel olarak yarattığı sempati, bunu sağlamaya yetmiyor. Bu yüzden ABD, Türkiye karşısında giderek daha özenli bir politika izleme ihtiyacı duyuyor. Türkiye'nin ABD açısından ne kadar büyük bir önem taşıdığı yönündeki vurgular da bu politikanın önemli bir parçasını oluşturuyor.

Obama protestolarla karşılandı

ABD Devlet Başkanı Obama'nın Türkiye'ye gelişi, birçok eylemle protesto edildi.

Günler öncesinden adeta sıkıyönetim ilan ederek halkı terörlere eden önlemleri bir başarıymış gibi sunan burjuvazinin çabaları sonuçsuz kaldı. Devrimciler ve ilericiler, "Katil Obama ülkemizden defol" diyerek, İstanbul, Ankara, İzmir, Denizli'de eylemler yaptılar.

İstanbul'da 7 Nisan'da Taksim'de Galatasaray Lisesi önünde 12.15'de toplanan PDD, BDSP, ESP, Partizan, DHF, Halk Cephesi, HKM, EHP, SP, Odak üyesi 300 kişi yaptıkları yürüyüş ve eylemle Obama'nın gelişini protesto ettiler. 12.30'da Gündoğdu marşının söylenmesiyle başlayan eylemde "Halkların Düşmanı Amerikan Emperyalizminin Yeni Başkanı Obama Senin de Elin Kanlıdır" pankartı taşıdı. Pankartın arkasında toplanan kitle, "Obama Defol! Obama Go Home" yazılı dövizler taşıdılar.

Her kurumun kendi flamasıyla katıldığı eylemde, yürüyüş boyunca "Katil Obama ülkemizden defol", "Katil ABD ortadoğudan defol", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak", "Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganları atıldı.

Tramvay durağına kadar yürüyen kitle adına yapılan basın açıklamasında, Obama'nın da elinin kanlı olduğu, ABD emperyalizminin politikalarını Türkiye'ye dikte ettirmek için geldiği söylendi. Devrimcilerin 40 yıl önce olduğu gibi bugün de anti-emperyalist bayrağı dalgalandırdığına ve emperyalizm kovulana dek mücadelenin devam edeceğine vurgu yapıldı. Açıklamanın ardından atılan sloganlar ve söylenen marşlarla eylem sona erdirildi.

Ankara'da ise 6 Nisan'da yapılan eylemle Obama protesto edildi. Obama'nın mecliste konuştuğu sırada gerçekleşen basın açıklamasına saldıran polis, 15 kişiyi döverek gözaltına aldı. Eylemde "Emperyalistler işbirlikçiler 6. filoyu unutmayın", "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak", "Katil Obama ülkemizden defol" sloganları atıldı.

Ayrıca İstanbul'da ESP'liler ve TKP'liler ayrı ayrı yaptıkları zincir eylemleriyle Obama'yı protesto etti. Green Paace üyeleri de Boğazköprüsü'ne astıkları pankartla protesto gösterisi düzenlerken, denizde de tekneyle bir eylem yaptılar. Yine İzmir'de yapılan zincir eylemiyle Obama'nın gelişi protesto edilirken, Denizli'de düzenlenen eylemde de Obama'nın gerçek yüzü teşhir edildi. Diğer bir çok ilde de Obama'nın Türkiye ziyareti, basın açıklamaları ve gösterilerle protesto edildi.

'68 Önderleri Kavgamızda Yaşıyor!